

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

WATER | AIR | EARTH | FIRE

Close your eyes.

make me
Fall

RILEY NASH

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Make Me Fall

Riley Nash tarafından

Telif Hakkı© 2022 by Riley Nash

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olayların yanı sıra mevcut herhangi bir kurum, kuruluş, yayın veya kamuya mal olmuş kişilerin katılımı tamamen hayal ürünüdür ve gerçekte hiçbir dayanağı yoktur. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının veya yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde çoğaltılamaz.

Kısa alıntılar aşağıdaki yayınlardan yapılmıştır: Harper Lee,

Bülbülü Öldürmek (1960)

Walt Whitman, *Leaves of Grass* (1855)

ISBN-13 (e-kitap): 9781736082645

ISBN-13 (ciltsiz) : 9781736082652

Kapak tasarımı: Cormar Covers

*Kabul edilmek için savaşmak zorunda olan herkese -
asla pes etme
Yeni bir yazar için gelen tüm
inanılmaz okuyuculara,
teşvikiniz, desteğiniz ve çocuklarima olan
sevginiz için teşekkür ederim*

İçindekiler

1. [Bölüm 1](#)
2. [Bölüm 2](#)
3. [Bölüm 3](#)
4. [Bölüm 4](#)
5. [Bölüm 5](#)
6. [Bölüm 6](#)
7. [Bölüm 7](#)
8. [Bölüm 8](#)
9. [Bölüm 9](#)
10. [Bölüm 10](#)
11. [Bölüm 11](#)
12. [Bölüm 12](#)
13. [Bölüm 13](#)
14. [Bölüm 14](#)
15. [Bölüm 15](#)
16. [Bölüm 16](#)
17. [Bölüm 17](#)
18. [Bölüm 18](#)
19. [Bölüm 19](#)
20. [Bölüm 20](#)
21. [Bölüm 21](#)
22. [Bölüm 22](#)
23. [Bölüm 23](#)
24. [Bölüm 24](#)
25. [Bölüm 25](#)
26. [Bölüm 26](#)

27. [Bölüm 27](#)
28. [Bölüm 28](#)
29. [Bölüm 29](#)
30. [Bölüm 30](#)
31. [Bölüm 31](#)
32. [Bölüm 32](#)
33. [Bölüm 33](#)

I

I Ħ1*£ <Ç? IO \$If

ÿ'f/ó t!fffi Jčč /J7čØjĦf7fJł .ł/dt.'č

Ben küçük bir çocukken, annem bana kendisini kurtaracak bir şövalye bekleyen güzel bir prensesten bahsetmişti.

O prensesi çok düşünürdüm. Beklerken kendini yalnız hissedip hissetmediğini. Onun için yeterince iyi olup olamayacağımı, hak ettiği kadar cesur olup olamayacağımı.

Onu bulmanın ve sonunda doğru bir şey yaptığımı fark etmenin nasıl bir his olduğunu.

Peri masallarında şövalyenin asla kurtarılmaya ihtiyacı yoktur. Savaşları asla kaybetmez ve işler çok ciddileşmeden prenseslerden ayrılır. Kendini diğer şövalyelerin kışlarını kontrol ederken yakalamaz ve yatağının altında panik atak geçirmez.

Gerçek şövalyeler ve prensesleri sonsuza dek mutlu olmak için yollarına devam ettiler ama ben hala buradayım, seni arıyorum. Tek istediğim çok ama çok uzun zamandır beklediğin yeri bulmak, sana sarılmak ve "Bunca zaman sonra seni eve götürmeye geldim" demektir.

Keşke hikayelerde bizim gibi insanlar için de bir yer olsaydı.

Chapter I

JONAH

Sıkıldım. Bana bir cesaret ver.

Gönder tuşuna basarak telefonumu masaya bırakıyorum ve pahalı çizburgerimin son kürekle yiyorum. LAX terminalinin bir köşesine sıkışmış, yağmur omzumun yanındaki pencereye vururken büyük boy Carhartt ceketimle kozalandım.

Aktarma sırasında Los Angeles'ı, tüm güneş ışığını, neon renkleri ve sahilde balık taco yiyen sörfçüleri görmek için çok fazla. Şimdi tek endişem uçağımın biz havalanamadan uçup gitmesi.

Bu bana babamın *The Amazing Race*'i izlerken omzumun üzerinden bakıp "*Gittiğin her yerde yağmur yağıyorsa seyahat etmenin ne anlamı var?*" diye sorduğu zamanı hatırlatıyor.

Bir cevabım vardı, daha önce hiç gitmediğiniz bir yerde güneşin bulutları yarmasını izlemekle ilgili bir şeydi, ama kelimelerle aram o kadar kötü ki vazgeçtim ve kendi şakasına kıkırdamasını ve arkadaşları geldiğinde onlar da eğlensin diye tekrarlamasını dinledim.

Telefonum çalışıyor ve ekrana dokunmadan önce parmaklarımdaki ketçabı yalıyorum. En iyi arkadaşım Elliott ve ben Iowa State'teki ilk senemizden beri bu oyunu oynuyoruz ve o beni asla yarı yolda bırakmıyor.

E: Havaalanı güvenliği tarafından

azarlanmak. Ben: Çoktan yaptım.

Daha sıkı dene.

Uçaklara şampuan şişesi alınamayacağını bilmemekten kötü bir şey hayal etmesine izin vererek ayrıntıları atlıyorum. Ne kadar da asiydim, bir grup sinirli yolcunun yanından geçip her şeyi berbat eden aptal insanlar için kırmızı çöp kutusunu bulmaya çalışırken tekrar tekrar *özür dilerdim*. Annem en meşgul görünen güvenlik görevlisinin peşine düşüp bu yarısı dolu Axe şişesini 1,28 dolar tasarruf etmek için eve postalamanın bir yolu olup olmadığını sorabilirdi ama ben sadece attım ve sıraya geri döndüm.

E: Birine en karanlık sırrınızı söyleyin.

Dirseklerimi sallanan masaya dayayıp Hawkeyes şapkamı geriye doğru çeviriyorum ve yorgun gözlerimi ovuşturuyorum. Gülüşüm zayıf ve boğuk geliyor. Bu sabah saat üçte Des Moines'ten kalkan ilk uçağımdan beri seyahat ediyorum; şu anda her şey hem dünyanın en iyi hem de en kötü fikri gibi görünüyor.

Ben: Ağzının tadının olduğunu bilmek istiyorum.

Sonuna kadar yazıyorum ve parmağımı *gönder*'in üzerinde gezdiriyorum, sadece kendimi için.

Iowa kırsalından fakir bir çiftçi çocuğuyum. Kızlarla çıkıyorum. Bir gün birine evlenme teklif edeceğim ve ailemin düğün yaptığı kilisede evleneceğiz ve dört doyurucu, mısırla beslenen çocuğumuz ve bir köpeğimiz olacak. Bunu alfabemi bilmediğim zamanlardan beri biliyorum ve bu beni hiç rahatsız etmedi.

Tamam, belki biraz. Dört yıl içinde yedi ya da sekiz mükemmel kızıdan ayrıldığınızda, bazı tellerin birbirine karışıp karışmadığını merak etmeye başlarsınız.

Ve şimdi, iyi notlar ya da bir iş yerine, üniversiteden erkek oda arkadaşına aşık olarak mezun oluyorum. Sizinle konuştuklarında çarpıntı geçirdiğiniz türden değil, dişlerini fırçalamalarını izlemek bile sizi sertleştirdiği için yastıklara sarılmayı alışkanlık haline getirdiğiniz türden.

Ve *rüyalar*, Tanrım. Bu sadece stresten kaynaklanan bir evre, ama geceleri karşı koyamadığımda vücudum raydan çıkıyor, istediği şey için yalvarıyor, benimle oynuyor. Uyanıyorum ve sabahın üçünde banyoda diz çöküp alnımı küvetin kenarına dayayarak mastürbasyon yapıyorum ve kendimden nefret ediyorum.

Sadece durduracak kadar değil.

İki haftadır erkeklerden başka bir şeye mastürbasyon yapmadığımı fark ettiğimde, hiperventilasyon geçirdim ve bütün öğleden sonra kendime heteroseksüel porno izlettim. Vücudum hala tepki veriyordu, yani eşcinsel olamazdım.

Cinselliğin bu şekilde işlemediğini biliyorum. *Ve* olabileceğini biliyorum, *ya da* değil. Ancak kendini bu şekilde tanımlayan herkese saygısızlık etmek istemem ama Iowa kırsalından gelen fakir çiftçi çocukları ve olmayı göze alamazlar.

Sil tuşuna basılı tutarak mesajın kaybolmasını izliyorum. Tek arkadaşım ve gelecekteki hukuk fakültesi oda arkadaşım benim için birkaç seks rüyasından çok daha fazla şey ifade ediyor.

Plastik çatalımın dişlerini çiğneyerek yeni bir mesaja başlıyorum. Ne de olsa kimin tek bir karanlık sırrı vardır ki?

Ben: Hey, anne. Her şeyi bırakıp balıkçı teknelerine yem satmak için Alaska'ya kaçıyorum. Çünkü hukuk fakültesi oryantasyon haftası için NYC'ye uçmak hayatımda yaptığım en korkutucu şey ve ben görüldüğümde çok daha az cesurum.

Çalışmamı dikkatle tekrar okuyorum, boğazımın arkasında bir uğultu var, tüm yazım hatalarını düzeltmek için elimden geleni yapıyorum. Sonra başımı arkaya eğip gözlerimi kapatıyorum ve ciğerlerim yanana kadar nefesimi tutuyorum.

"American Airlines'ın New York seferini yapan 2307 sefer sayılı uçağı son yolcu alımını tamamlıyor-"

Kendime acımdan boğulacak gibi oluyorum. Annem idare edebilmem için tekerlekli çantama bir kayış dikmiş olsa da, kapıya doğru koşarken eşyalarımı düşürmeye ve insanlara çarpmaya devam ediyorum. Bir gün içinde hiç bu kadar çok *özür dilediğimi* hatırlamıyorum ve saat daha sabahın onu.

Ter içinde ve soluk soluğa sendeleyerek yukarı çıktığımda, pastel saçlı ve Fjallraven sırt çantalı üniversiteli bir kız sıranın sonunu tutmuş, görevlilerle tartışıyordu. Gitarının kendi koltuğuna oturmasına imkân yok ama gecikme için minnettarım.

Hayatımda duyduğum en yüksek sesli çığlık bekleme alanını dolduruyor. Herkesin bakışlarının yönünü takip ederek, danışma masasında toplanmış, histerik bir yürümeye başlayan çocuğu kucaklayan bir kadın görüyorum. Kadının buğulu gözleri bana çığlığı durdurmak için her şeyi denediğini ve yere bakıp ölümü dilemekten başka çaresi olmadığını söylüyor.

Zaten beklediğim için, etrafta dolanıyorum ve annesinin omzunun üzerinden çocuğun dikkatini çekiyorum. Kahretsin, bu kadar küçük sarı at kuyruğu ve tombul, kırmızı yanakları olan bir şeye kim nasıl kızgın kalabilir bilmiyorum. Çocuklar mızımız, bencil ve gülünç derecede dramatik olabilirler, ama biz de öyleyiz. En azından onların durumunda bu sevimli.

Ona gülümsediğimde, sanki altı başım varmış ve hepsinden nefret ediyormuş gibi bana bakıyor, daha da yüksek bir çığlık atmak için nefesini içine çekiyor.

Gizli silah zamanı.

El sallıyorum ve feryadı şoktan titrek bir iniltiyle kesiliyor. Onu kaldırırken dirseğimin altında, sol kolumun geri kalanının olması gereken yerdeki pürüzsüz kütüğe bakıp nefes nefese kalıyorum. Sanki düşürmüşüm gibi ayağımın etrafındaki zemini yokladığımda sümüklü bir kıkırdama sesi çıkarıyor. Bu bölüm her yaştan çocuğu ve korkutucu sayıda yetişkini de eğlendiriyor.

Ötüyor, bana doğru uzanıyor. Parmakları kütüğüme değdiğinde kahkahalarla ciyaklıyor ve ben de onunla birlikte gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"Hanımefendi?" Masadaki çalışan annenin dikkatini çeker. "Kafaları saydık ve sadece bir tane yedek koltuk var. Kucağınıza oturmak için çok büyük, bu yüzden sizi daha sonraki bir uçuşa almamız gerekecek."

Zavallı kadın ayaklarının üzerinde sallanıyor. Buruşuk gömleğinin arkasında uzun bir çizgi halinde yeni yürümeye başlayan çocuk maması tükürüğü var.

Bir sonraki sözlerimi çok dikkatli düşünmüyorum. Bir şeyleri enine boyuna düşünmek - ya da genel olarak düşünmek - hiçbir zaman güçlü olmadı. "Benimkini alabilir mi

Oturmak mı?" Onun evde olmaya, benim Bennet H. Tyler Hukuk Fakültesi'nde bir tur rehberini takip edip parlak klasörler dolusu evrak toplamaya ihtiyacım olduğundan çok daha fazla ihtiyacı var.

Herkes bana bakıyor. "Gerçekten mi?" Kadın gözyaşlarına boğuldu. "Bütün gece mahsur kaldık."

"Sorun değil," diye mırıldanıyorum, çünkü ailem çok pahalı olan oryantasyon gezimin bir gününü kaçırdığımı öğrendiğinde bunun ne kadar büyük bir sorun olacağını anlıyorum. Konuyu değiştirmeye çalışarak kıza gerçek elimle beşlik çıkmayı teklif ediyorum. Iskılıyor ve neredeyse annesinin kollarından düşüyordu. "Tekrar dene, ufaklık." Daha dikkatli nişan alarak, minik, yapışkan eliyle avucuma bir tokat atıyor. "İşte böyle. Bir softball yıldızı olacaksın."

Personel onu aceleyle sıraya sokarken kadın omzunun üzerinden durmadan *teşekkür ediyor*. "Bekleyin," diyor çalışan bana, "size birkaç kupon basacağız."

Bavulumu ayağımla iterek yolumdan çekiyorum, sırt çantamı yastık niyetine yere bırakıyorum ve devasa pencerelerin yanına uzanıyorum. Anneme yazdığım mesajı silip Elliott'a mesaj atıyorum.

Ben: Sır saklamak için fazla basitim.

Başparmağımı sıırıslıklam camda gezdirerek, basıncın suyu içine çektiği ve teninizde topladığı bir çadır gibi davranıyorum. Dışarıdaki bagaj arabalarından gelen bulanık ışıklar birbirine karışıyor ve hiçliğe doğru akıp gidiyor.

"Efendim?"

Suçluluk duygusuyla camda parmak izi bırakmadığımı umarak yuvarlanıyorum. "Özür dilerim. Yolda mıyım?"

Havayolu çalışanı bana bakıyor. "Birinci sınıfta yer yok. Eğer yükseltmeye açıksanız, sizi bu uçuşa alabiliriz." Sanki acele edip karar vermem gerekiyormuş gibi boş salona dikkatle bakıyor.

Ve işte buradaydım, beni kargo bölümünde bir yığın bavulun altına tıkıp tıkamayacaklarını merak ediyordum. "Bekle, ciddi mi? Teşekkürler. Çok naziksiniz."

Asla aptal olmak istemem, ama bazen insanlar söylediğim şeylere şükürler olsun, çok tatlı, çünkü o gerçekten aptal gibi gülümsüyorlar. "Yolcunun trafiğe takılmasını bizzat ben sağlamadım," diye kıkırdıyor, "ama rica ederim. Uçağı sizin için bekletiyoruz."

Beni gişeye yönlendirerek yeni bir biniş kartı yazdırıyor ve tek elimle iki çanta ve bir ceket taşıdığımı fark edince tereddüt ediyor.

"Lütfen ağızıma koyar mısın? Özür dilerim," diye ekliyorum. Özür dilemek bu noktada sözel bir tik gibi, konaklamaya ihtiyacım olduğunda herhangi birinin rahatsız hissetmesini engellemek için bir refleks. Rahatsız insanlar sinirlenir ve sinirli insanlar da çok kaba olur.

Kâğıdı dişlerimin arasına sıkıştırdığında "Hank hough," diye geveliyorum. Boynunu saate doğru uzatıyor. "Efendim, koşmanız gerekiyor."

Chapter 2

Gözlerimi kapattığımda, her şeyi mahvettiğinizi fark etmeden bir saniye önceki anı hayal ediyorum.

Ürpererek uyanıyorum, korkuyorum, dilimde bakırın tadını alıyorum. Tepedeki havalandırma deliklerinden tıslayan havanın ve pencereye vuran yağmurun sesine kendimi kaptırdığımda nefes alışverişim sakinleşiyor.

Saatime ve arkamdaki *lanet olası boktan havayolu şirketini* mırıldanan adama göre, kapıdan çıkış programının yirmi dakika gerisindeyiz. Bilmediğim bir şehirde boş bir daireden başka beni bekleyen bir şey olmadığı için, acele etmemekten gayet memnunum.

Uçmaktan oldukça hoşlanıyorum. Saatlerce kesintisiz okuma zamanı, bir fincan çay ve birbirleriyle konuşma arzusu olmayan insanları başka nerede bulabilirsiniz? Bu tür bir düşüncenin beni otuz altı yaşından çok altmış beş yaşına yaklaştırdığı söylendi ama bir odadaki en sıkıcı kişi olmanın avantajları var. Kimse benimle ilgilenmezse, okumaya daha fazla zaman ayırabilirim.

Çantamdan David McCullough'un John *Adams* adlı son ciltli kitabını çıkarıyorum ve toz kapağındaki övgülere göz atıyorum, hepsi de bana bunun şimdiye kadar tasarlanmış en iyi biyografi eseri olduğunu garanti ediyor.

Gürültülü ayak sesleri biniş rampasından aşağıya doğru koşar ve uçuş görevlisi dahili telefona . "Pekâlâ millet, sabrınız için teşekkür ederiz. Kapıları kapatıp mümkün olduğunca çabuk kalkacağız."

Yirmili yaşlarının ortalarında bir çocuk köşeyi öyle hızlı döner ki, ön sıradaki koltuklara kafa üstü düşmekten kurtulmak için perdeye tutunmak zorunda kalır. Ayağa kalkar ve şapkasını düzeltir, uçuş görevlisine nereye oturacağını sorarken soluk bas balıkçılığı tişörtünün arkası terden lekelenmiştir.

Benimkinin yanındaki boş koltuğu işaret ediyor. *Müthiş*.

Çantalarını yere bırakarak ağzından bir biniş kartı çıkarır. "Kusura bakmayın millet," diye anons ediyor kabin geneline, mahcup bir sırıtışla. "Beklediğiniz için teşekkürler."

"Pislik," diye homurdanıyor biri. Duymamış gibi yapıp baş üstü bölmesinde yer arıyor ama gülümsemesi biraz azalıyor.

Günümün kimseyle konuşmamayı içeren kısmı için bir tehdit gibi görünüyor, bu yüzden onu izlediğim gerçeğini maskelemek için kitabımı kullanıyorum. Çantalarını yerine yerleştirirken, her şeyi tek eliyle yaptığını fark etmem gerekenden çok daha uzun sürüyor; sol kolu dirseğinin hemen altında bir kütükle bitiyor.

Kısa boylu gövdesi çöp kutusunun kapağına ulaşmak için zıplamak zorunda kalıyor ve kapağı kapatıp, şirket avukatı olarak ilk işime başladığımdan beri ziyaret etmediğim mağazalardan yirmi dört paket halinde satın aldığımız türden yeşil ekose boxer şeridini gösteriyor. Dramatik bir iç çekişle yere yığılıp emniyet kemerinin bir ucunu dirseğiyle tutturup sağ eliyle dikkatlice takarken koltuğum sallanıyor. Pelüş mindere minnetle sokuluyor, hala zor nefes alıyor, yumuşak, bronz teninde ter nemi var ve baktığımı fark ediyorum. Gözlerimi kaçırmadan bana doğru bakıyor ve geniş, çikolata kahverengi gözlerini bana dikeyyor. Korkutucu derecede net ve korumasızlar, dış dünya ile ruhunun merkezi arasında hiçbir duvar yok.

Dudakları bir sırtışla kıvrılıyor. "Merhaba. Daha önce hiç birinci sınıfta uçmamıştım. Kurallardan herhangi birini çiğnersem ya da kaba bir şey yaparsam bana söylemeniz gerekecek. Annem çok kaba bir insan olabileceğimi söyler."

Gözlerimi kırıştırıyorum, az önce söylediği her şeyi aklımda tutmaya çalışıyorum. Cevap vermeyince dudağını ısıyor. "Dur tahmin edeyim. Zaten kabalık ediyorum." Sadece ülkenin ortasında bir yerden gelebilecek düz, rahat bir aksanı var.

"Sorun değil." Uçak taksi yapmaya başladığında arkamı dönüyorum. Yaz çimenleri ve temiz çamaşır kokan mumlar gibi kokuyordu. O ağzını açmaya fırsat bulamadan koltuklarımız arasındaki bölmeyi kapatmak akıllıca olurdu. Şu anda tam olarak yüzüne çarpamıyorum, bu yüzden kitabımı açıyorum ve devam edebilecek kadar odaklanana kadar aynı paragrafı tekrar tekrar okuyorum.

Motorlar gürliyor ve kabin eğiliyor, uzun yağmur çizgileri hızımızın altında kuruyor. Bulutlar uzun Kaliforniya kıyı şeridini görmemi engellediğinde, uçuş görevlisi ayağa kalkmış ve içecek siparişlerini alıyor. "Efendim?"

"Siyah çay, lütfen. Biraz şekerli, kremasız."

İkimiz de yanımdaki koltuğa bakıyoruz; yeni tanıdığımın elinde, içinde yarım santim ılık su olan hırpalanmış bir plastik su şişesi var. "Böyle iyiyim, teşekkürler," diyor uysalca.

Avukatların her gün güvendiği türden eğitilmiş tahminler yapıyorum. "İçkilerin bedava olduğunun farkındasın, değil mi?"

Parlıyor. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten, gerçekten."

Alaycılığım kaşlarını çatarken gözünden kaçmış gibi görünüyor. "Vay canına. Menü var mı?"

Sunulan her içeceğin artılarını ve eksilerini titizlikle değerlendirmesini dinleyemem. "O bir-" Tereddüt ediyorum. "İçebiliyorsun, değil mi?"

Güldüğünde iki yanağında da gamzeler beliriyor, bir taraf diğerinden çok daha derin. "*O kadar* da genç değilim."

"O zaman IPA alır." Ortalama bir genç yetişkinin bundan hoşlanabileceğini düşündüm ama sanki ona tek fıçı burbon sipariş etmişim gibi dağınık kaşları havaya kalktı.

Uçuş görevlisi kimliğini kontrol edip ayrılırken, "İçki için teşekkürler," diyor.

"Sana içki ısmarlamadım," diye açıklığa kavuşturmak için acele ettim.

"Doğru. Çünkü bu garip olurdu." Bana hiç anlam veremediğim bir bakış attı.

Çayım geldiğinde, ben kitabıma geri dönüyorum, o ise film ekranıyla , dudaklarını bira kutusunun kenarından hafifçe ayırarak hayranlıkla oturuyor. On beş dakika sonra uyuyor, başı omzuna düşmüş, kollarını kavuşturmuş ve üşümüş gibi koltuk altlarına sokmuş.

John Adams kesintisiz çalışma şansıyla rekabet edemez, bu yüzden sayfa numaramı ezberliyorum - yer imlerinden daha verimli ve köpek kulaklarından daha az yıkıcı - ve kitabı kapatıyorum. Kısa kesilmiş kahverengi saçları ve dikkatsiz bir tıraşçı olmanın getirdiği kirli sakalları var. İri omuzlarındaki ve kollarındaki kaslar, hatta yarısı eksik olanı bile, yoğun bir ağırlık çalışmasına işaret ediyor. Kot pantolonunda pas lekeleri var ve tişörtünün omuz özenle onarılmış. Tutumlu insanların arasında büyüdüm, ama muhtemelen beş dolara mal olan bir gömleği tamir çalışacak birini hiç görmedim.

Benden en az on yaş küçük olmasına ve tipime teleskopla görülemeyecek kadar uzak olmasına rağmen ona bakmaktan kendimi alamamamın bir nedeni olmalı. Belki de onu mantıklı bir hikâyenin parçası haline getiremiyorum. Belki de güzel kokuyor ve sıkı bir vücudu var ve ben taşınmaya hazırlanmakla o kadar meşgulüm ki haftalardır mastürbasyon yapmadım.

Bakışlarımı gözlüklerimi düzeltiyor ve göğüs cebimden çıkardığım bir kalemle önemli alıntıların altını çizerek kendimi ülkemizin ikinci başkanının hayatına ve yaptıklarına daha fazla adamaya çalışıyorum.

Çok sıkıcı. Ancak sizin için iyi olanın lehine istediklerinizi göz ardı etmek disiplinin temelidir ve disiplin, kariyerimin en ruh yıpratıcı yasal davası karşısında çökmemi tek şeydir.

Illinois üzerinde bir yerde bir ses konsantrasyonumu bozuyor. "On dokuzuncu bölümdeki olay örgüsü tamamen aklımı başımdan aldı."

Ben daha oraya gelmemişken ne cüretle bunu mahvedersin? Kitabımın bir olay örgüsü olmadığını hatırladığımda, başımı kaldırdığımda onu koltuğuna iyice gömülmüş, gözleri uykulu, ağzının kenarı kalkık bir halde görüyorum.

Beni taciz edecekse, ben de aynı şekilde karşılık vermek için sapkın bir arzu duyuyorum. Onu dikkatle inceliyorum. "Bu bir çeşit tavlama cümlesi mi? Üzerinde çalışılması gerek."

Daha önce birinin aynı anda hem solgunlaşıp hem de kızardığını hiç görmemiştim. "*Hayır. Hayır. Kesinlikle . Sadece bir şakaydı, çünkü öndeki adam pek de eğleniyor gibi görünmüyor.*"

İkimiz de kapaktaki Bay Adams'ın yağlı boya resmine bakıyoruz. Haksız değil.

"Bana içki getirdiğin için teşekkür etmeye çalışıyordum." Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz koltuğunda daha aşağı kayıyor, yüzü perişan. "Bu her şeyi daha da kötüleştirdi, değil mi? Rahatsız ettiğim için özür dilerim. İnsanlarla konuşmama izin verilmemesi gerektiği söylendi."

Kötü bir film gibi - hiçbir şey mantıklı değil ve gözlerinizi ondan alamıyorsunuz. "Bunun doğru olduğundan şüpheliyim," diye belirtiyorum. "Tabii korkunç derecede ırkçı ya da homofobik değilseniz."

Panik gözlerini dolduruyor. "İrkçi bir şey mi söyledim?"

"Aman Tanrım." Hiç düşünmeden uzanıp çılgınca zıplayan dizini kavradım ve sabit tuttum. Elime bakarak yutkunuyor. "Sakin ol." Bırakıyorum, arkama yaslanıp pencereden dışarı bakıyorum. Bulutlar şimdi daha beyaz, alçak ve kabarık, aşağıda Büyük Göller uzanıyor.

"Beni uyurken mi izliyordun?" Kulaklık kablosunun bir halkasını çiğniyor, kaşları çatılmış.

İnkâr etmek istiyorum ama çok dürüst bir avukatım - komik, biliyorum - bu yüzden hiçbir şey söylemiyorum. Uzun bir duraksamadan sonra bacağını kıvrıyor ve bir tür karar vermiş gibi kalçalarını bana doğru kaydırıyor. "Bana en karanlık sırrını söylemek ister misin?"

"Tabii ki hayır."

Mahkeme salonundaki bakışlarım onu hiç etkilememiş gibi görünüyor. "Yabancılarla rastgele karşılaşmanın amacı bu değil mi?"

"Bundan şüpheliyim."

"Sende var gibi görünüyor. Sırların yanı." Sesini rahat tutuyor ama koltuğundaki gevşek bir vinil parçasını endişeyle karıştırdığını görebiliyorum.

"Evet. Ve bunlar sır çünkü bunları insanlara söylemiyorum." Bu berbat ettiğimde. "Bana en karanlık sırrını mı anlatmaya çalışıyorsun?" Kahkahası boş geliyor. "Önce beni mi başlatacaksın?"

"Sana hiçbir şey yaptırmıyorum."

Takip edebildiğimden daha hızlı, artık gülmüyor. Nabzının boynunda sertçe attığını görebiliyorum. "Seninle bir daha asla karşılaşmayacağım, değil mi?"

"Pek olası görünmüyor."

"Tanrım." Derin bir nefes alır. "Tamam."

Sandalyemin koluna yapışan parmak eklemlerinin beyazlaşmasını izliyorum. "Lütfen bunu tamamen kendinize yaptığınızı unutmayın."

"Bir daha ne zaman böyle bir şansım olacak? Muhtemelen bunu bilecek tek kişi sensin."

"Oyalıyorsun."

Kafasını kaldırdı. "Demek ilgileniyorsun." Yine yalan söylemektense cevap vermemeyi tercih ediyorum. "konuşmak kolay," diye , hâlâ oyalıyor.

Bu daha önce aldığım bir değil. "Neden?"

Çenesiyle belli belirsiz bir hareket yapıyor. *Mesafeli olduğunu, umurunda bile olmadığını düşünüyorum* ama onun yerine "Çok sakinleştirici bir insansın" diyor.

Sonunda patladığında bir yanıt aramaktan kurtuldum. "Biseksüel olabileceğimden korkuyorum. Cinsel," diye açıklıyor, sanki birisi iki dilli demek istediğini düşünebilirmiş gibi.

Kitabımı elime hayatımda ilk kez unuttuğum sayfa numarasını arıyorum. "İyi iş çıkardın. Şimdi daha iyi hissediyor musun?"

"Eğer biseksüelsen ama sadece kızlarla yatıyorsan, bu seni heteroseksüel mi yapar?" diye mutsuzca söyleniyor. "Ve eğer denemenin bir yolu yoksa erkeklerle seks yapmaktan hoşlanıp hoşlanmadığını nasıl anlayacaksın?"

Kitapla kalçasını dürtüyorum. "Bana bak." Gözleri benimkileri aradığında sesimi alçaltıyorum. "Sana erkeklerle seks yapma konusunda bir uzman gibi mi görünüyor?"

Zor sorulara karşı benim yaklaşımımı benimsemiş gibi görünüyor, çünkü dudaklarını dikkatle birbirine bastırıyor.

"İşte size bedava bir ipucu: Hakkında hiçbir şey bilmediğiniz yabancılarla bu tür oyunlar oynamayın. Çok sayıda başka nedenin yanı sıra güvenli değildir."

Gözlerindeki kırılğan cesaret parçalanıyor ve yüzünü kollarına gömüyor. Bu duyguları hatırlıyorum, genç olmak ve açılmanın sevdiğin her şeyi mahvedeceğine ikna olmak. "Çok özür dilerim. Sadece ne yaptığını bilen birini bulursam, bana bunu gösterebileceğini düşündüm."

nasıl bir şey olduğunu... Bu onu durdurur." Kulaklarının ucu bile kızarmış. "Bak, şu küçük ayırıcı ekranı kapatıp varlığını unutabilir misin?"

Siktir .

Evler arasındayım, davalar arasındayım, hayatlar arasındayım. Burada olan hiçbir şeyin önemi yok. Yanağımın içini ısıyorum, eriyişini izliyorum. Bunu benimle denemek için kötü bir gün seçti. Ya da mükemmel bir gün, eğer gerçekten istediğini sandığı şeyi istiyorsa.

"Bu onu durdurmayacak."

Dirseğinin arkasından bana bakıyor, utancı meraka dönüşüyor, sonra doğruluyor. "Kesinlikle olacak."

"Bana uzman diyorsun ve sonra da söylediklerimi dinlemiyorsun?"

"Yanılıyorsun ama istersen haklıymışsın gibi davranabilirim. Sadece uçuşun geri kalanını daha az garip hale getirmek için." Kaşlarından biri meydan okurcasına kalkıyor.

Yani o inatçı, her şeyi bilen küçük bir pislik. Bu ikimizi de yapar.

O tamamen savaşı. Bunu yüzünden, vücudunun her hareketinden anlayabiliyorum. Çok uzun zamandır iyi bir dövüş yapmamıştım.

"Madem bu kadar eminsin, kalkıp ön taraftaki tuvaleti kontrol etmeye ne dersin?" Kafamda üçten geriye doğru sayıyorum, anlamasını bekliyorum. Bire geldiğimde çenesi düştü.

"Oh. Oh, kahretsin." Gözlerini sorular dolduruyor, beni yanlış anlamış olma korkusu ve daha büyük bir korku da anlamamış olma korkusu. Onu seçimini yapması için yalnız bırakarak dikkatimi uçak içi haritaya veriyorum. Birkaç dakika sonra emniyet kemerini açıyor, şapkasını takıyor ve neredeyse çantamın askısına takılarak ayağa kalkıyor.

John Adams'tan zihinsel olarak özür diliyor ve onu daha sonrası için saklıyorum. Bu lanet olası karmaşayı telafi etmek için çok fazla eğitici alıntı gerekecek.

Chapter 3

JONAH

Üniversite birinci sınıftayken Elliott bana evden asla gözetimsiz çıkmamam gerektiğini söylemişti. Snowboard'umu bir uçurumdan aşağı atmaya çalışırken bacağımı üç yerden kırmıştım. Kendimi savunmam gerekirse, biri bana cesaret vermişti ve ben havada baş aşağı olmadan önce uçurum çok daha küçük görünüyordu. İnsanlar bir şeyler yapmam için beni cesaretlendirmeye bayılırlar çünkü her zaman başaracağımı bilirler.

Belki de böyle olmamın derin bir psikolojik nedeni vardır. Belki de beni her şeyin dışında bırakan, aşırı korumacı ebeveynler ve çocuklar olmadan büyümekle ilgilidir. Tek bildiğim, *yapamam* ya da *yapmamalıyım* laflarını duyduğumda ilk düşündüğüm şeyin *hadi gidelim* olduğu.

Şimdi gerçekten .

Yardım edin.

Devasa birinci sınıf tuvaletin kauçuk zeminine oturmuş, Elliott'a mesaj atmaya çalışırken parmaklarım titriyor. Uçuşun ortasında telefon kullanmanın iletişimi kesip uçağın düşmesine neden olduğunu söyleyen kişiye inanacak kadar safım ama bugün acil bir durum var, o yüzden sanırım düşünüyoruz.

Anında cevap veriyor.

E: Şimdi ne yaptın?

Ben: Uçakta yanımda oturan kişiyle flört ettim. Yüzümü buruşturdum.

Ve işe yaradı.

Sorunu göremiyorum. Ateşli mi?

Bu kelime beni derinden sarsıyor, uçaktaki bir yabancınn benim hakkımda ailemden ya da en yakın arkadaşımından daha fazla şey bildiğini hatırlatıyor.

Ben: Delicesine ateşli. Ve benim ligimin çok, çok, çok dışında. Öyle düşünmüyor olmalı.

Bir ses ödümü patlatıyor ama bu sadece bir uçuş görevlisinin dolaba vurması. Başım dönüyor, midem bulanıyor ve son on dakikayı halüsinasyon olarak gördüğümünden neredeyse tamamen eminim.

Sadece nasıl geri alacağımı söyle, dostum.

O kadar uzun bir duraklama oluyor ki, metnimin altında zıplayan üç noktayı izlerken nefes nefese kalmaya başlıyorum.

Hayır. Kaç tane kız arkadaşın oldu? Bir kez olsun kendine inan, ezik.

Motivasyon konuşmaları yapmalı.

Ben: O kızların hiçbiri değildi.

E: Kırbaçlı, iki metre boyunda bir glamazon mu?

Panikle öksürerek gülüyorum.

Bildiğinden daha yakın.

CEO mu yoksa borsa simsarı mı bilmiyorum ama adam pahalı takım elbisesi, mükemmel yontulmuş yüzü ve sert kaşlarıyla lanet bir tanrı gibiydi. Görünüşe göre, size ne kadar zavallı bir pislik olduğunuzu söyleyen ve onu sevmenizi sağlayan öfkeli bir bi-meraklı ıslak rüya benim için bunu yapıyor.

Görünüşe göre artık çok geç. Umarım kırbaçlamanın tadını çıkarırsın. Ben: Siktir git.

E: İşte ruh bu.

Telefonumu cebime sokarken rahatladım. Ortaya . Bu iyi bir şey. Tuvaleti açarken, iki iri yarı adamın burada nasıl sevişebildiklerini anlamaya çalışıyorum, ter içinde ve birbirlerine sürtünerek.

Şimdi işeyemeyecek kadar tahrik olmuş durumdayım. Orada durup kaseye bakıyorum, çarpan kalbimle boğuluyorum.

Biri kapıya sertçe vurduğunda yerimden , fermuarımı çekmeye çalışıyorum. "Üzgünüm, hemen çıkıyorum-"

Kapının mandalını çevirdiğimde, içeride kimse yokmuş gibi içeri giriyor, ben geri geri giderken kapıyı arkasından kapatıyor, kendi ayaklarıma takılıyor ve plastik tuvalet kapağının üzerine kış üstü düşüyorum.

Onu tanıdığımı sanıyordum ama burada kendini dev gibi hissediyor, benden bir daha uzun ve tek kaçış yolunu kapatacak kadar geniş omuzlu. Bir elini arkaya doğru kaymış sarı saçlarının arasından geçirirken ela gözleri beni inceliyor. Onun muhteşem olduğunu düşünmek beni rahatsız . Herkes yapar.

Sessizce bekliyor, durgunluğu kışın derin, karanlık bir göl gibi ve boğazım o kadar kuru ki bir daha konuşabileceğimi sanmıyorum. Gitmek istersem bana izin vereceğinden eminim, çünkü bana iyilik yaptığı apaçık ortada. Otobüs sınıfının arkasında gazozunu yudumlaması gereken Iowa'lı ukala bir çocuk yerine John Adams'ın biyografisine dalmayı tercih eder.

Mesele şu ki, ayrılmak istemiyorum. Bu şimdiye kadar aklıma gelen en kötü fikir olsa bile.

Ben kaçmayınca, türbülans sırasında insanların tutması için tavana kalıplanmış plastik bir tutamağa dokunmak için uzanıyor. "Eller buraya."

Beynim bozuk bir plak gibi cızırdıyor ve saçma bir ayrıntıya takılıp kalıyor. "Um..." Ona kollarımı gösteriyorum, bir tarafta titreyerek kalkmış avuç içim,

En sevdiğim paracord bilekliğimle. Diğer tarafta ise hiçbir şey yok. O kadar uzun ki ifadesini görmek için arkama yaslanmam gerekiyor.

Kaşlarını çatıyor ve benden mi yoksa kendinden mi mutsuz olduğunu anlayamıyorum. "Aklımdan çıkmış; özür dilerim."

Gülümsemeye zorlayarak kütüğümü göğsüme bastırıyorum. Başkalarını rahatsız ediyorsam bunun benim sorunum olmadığını biliyorum ama bu acımı azaltmıyor. Hiçbir zaman da olmadı. "Sen sormadan söyleyeyim, evet, *ikinci* el mağazasından alışveriş yapıyorum." Şakam öldü. Sadece bana bakıyor, ağzının çizgileri gergin. "Her şey yolunda," diye mırıldanıyorum. "Ama dokunmak istemezsen anlarım-"

"Ayağa kalk."

Hemen itaat ediyorum. Göğüslerimiz neredeyse birbirine değecek kadar yakın, loş ışıklı alanda nefesinin yavaş ve sakın ritmini hissedebiliyorum. Kalbim kaburgalarımın altına düşmüş gibi, beklerken karnımda zonkluyor.

Sonunda bileğime dokunduğunda boğazımda küçük bir inilti kopuyor, teni nabzıma karşı sıcak ve avucumu tavanın koluna sarmak için yukarı doğru yönlendiriyor.

Sessizleşmeye devam ediyor, ağzı kulağıma yakın. "Sakın bırakma. Anlıyor musun?"

"Evet," diye mırıldanıyorum. "Yani, evet." Neredeyse ona efendim diyecektim, takım elbise ve ezici onaylamama duygusuyla ilgili bir şey, ama sonra bu kelimenin kürekleri, tıkaçları ve insan mobilyaları olan sapık insanlara ait olduğunu hatırlıyorum. Yanlış bir izlenim vermek istemem.

Bakışları kütüğüme kayıyor ve onu gelişigüzel avucunun içine alıp parmaklarını üzerinde gezdirdikten sonra sağ kolumun kıvrımına yerleştiriyor, böylece ikisi de başımın üzerinde uzanıyor. Gözlerimin arkasında, burnumun arkasında bir basınç oluşuyor ve ben onu kırıştırmak için kendilerini zor tutuyorlar, sanki eksik uzuvlar bulaşıcıymış gibi. Onun farklı olmasını ne kadar umduğumu fark etmemiştim.

Kapıya yaslanıyor ve yeni bitirdiği bir tabloyu hayranlıkla seyrediyormuş gibi ellerini ceplerine sokuyor. "Pekâlâ. Bana ne istediğini söyle."

Ona bakarken ısı boynuma yayılıyor. *Cidden mi?* Benimle taşak geçiyor olmalı. "Zaten biliyorsun, yoksa burada olmazdın." Bu pozisyonda bulabildiğim kadar vakarla sırtımı dikleştiriyorum ve işini yapmasını bekliyorum.

Onun yerine, gitmeye başlar.

"Bekle," diye bağıriyorum. Eğer bu şansı harcarsam, bir daha deneyecek kadar cesur ya da aptal olamayacağım. "Başka bir erkekle yatmanın nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyorum."

Bir kızla birlikte olduğum zamanki gibi hissedip ."

Bunun üzerine ağzının kenarı kıvrılıyor, gözlerinde tehlikeli bir parıltı beliriyor. "Bu durumda, açık konuşalım. Sana tam olarak ne yapmam gerektiğini düşündüğünü söyle."

"Şaka yapıyorsun," diye nefes alıyorum. Tabii ki şaka yapmıyor. Allah kahretsin. New York'ta bir kulübe gidip yakışıklı bir çocuğun bana içki ısmarlamasını sağlayabilirdim.

Bileğinde sallanan ağır gümüş saati kontrol ediyor. "Uçuş görevlisine bahşiş verdim ama bu sonsuza kadar sürmez."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum." Onun cilalı siyah Oxfords'larının arasında kirli spor ayakkabılarımı inceliyorum.

Bu doğru değil.

Sanki bir tür kapı açmış gibi her şey dilimin ucuna geliyor. Karanlık, gizli, aç ve utanç verici her şey, beni yastığıma hüngür hüngür ağlatan her şey çünkü neden ailemin gururla inandığı gibi bir evlat olamadığımı anlamıyorum.

Kafamı kaldırdığımda, damlattığı gözlerinde bir meydan okumayla beni izliyor.

"İstiyorum..." Acıyla yutkunuyorum ve tekrar deniyorum. "Bazen böyle rüyalar görüyorum. Sana bunlardan birini anlatabilir miyim?"

Beklentiyle başını eğiyor.

"Bu adam var. Ve ben de oradayım, tabii ki. Sanırım pantolonumun fermuarını açtı." Kısmen daha iyi hatırlayabilmek için, çoğunlukla da ona bakmak zorunda kalmamak için gözlerimi kapatıyorum. "Bana dokunmaya başladı ve ben sertleştim. İç çamaşırimi aşağı itiyor ve beni nazikçe değil, hızlıca okşuyor." Fermuarımın arkasında bir ağrı var, sızıntı yapıyor ve şişiyor. Kuru dudaklarımı yalıyorum. "*Bir kız seni bu kadar sertleştirir mi?*" diye soruyor. *Dur lütfen, boşalacağım* dediğimde ise durmuyor."

"Geliyor musun?"

Gözlerimi açtım. "Evet, ama eğer yapamazsan lütfen alınma... bilirsin. Çok çekicisin. Sadece eminim ki ben-"

"Düz mü?" diye bitiriyor. Gözleri vücudumda geziniyor, sonra tekrar yüzüme bakıyor ve kaşları çatılıyor. Gözlükleriyle birlikte çok sevimli, şaşkın bir inek gibi. "Dürüst olacağım; satmıyorsun."

"*Mesele* şu ki," diye homurdanıyorum, "bunun her dakikasından nefret edeceğim."

İkimiz de aşağıya, kotumun fermuarını zorlayan canavar ereksiyona bakıyoruz. "Aman Tanrım," diye inliyorum, midem panik içinde dönüyor.

"Hey." Parmaklarını şıklatıyor. "Bana odaklan."

Gözlerinde herhangi bir güvence bulamıyorum, nezaket yok, ama bir şekilde bu beni rahatlatıyor. "Korkuyorum."

"Muhtemelen öyle olmalısın."

Yumruğumu sapın etrafında kemiklerim gıcırdayana kadar sıkıyorum. "Bak. Biseksüel olup olmamam önemli değil çünkü bunu sistemimden çıkaracağım ve heteroseksüel olmaya geri döneceğim. Hayatımın geri kalanında. Böyle olmak zorunda."

Hiçbir şey söylemiyor.

"Ama sanırım beni pişman istiyorum."

Motorların uğultusu dışında her şey sessiz. Doğrulur, takım elbise ceketini çıkarır ve dikkatlice lavabonun üzerine örter, gözlüklerini üstüne katlar.

Bir panter gibi yanıma sokulurken eski kitapların ve baharatlı derinin kokusu burun deliklerimi dolduruyor. Hawkeyes şapkaının kenarını iki parmağıyla sıkıştırıyor, çekip alıyor ve arkamda bir yere fırlatıyor. Sonra burnu saçlarıımın arasında gezinirken elleri kemerimin tokasını kolayca ve etkili bir şekilde çözüyor. Fermuarımı açıp iri bir elini içeri kaydırarak boxer'ımın üzerinden beni kavradığında boynunun kıvrımına doğru soluyorum.

İnlediğimi duyuyorum ve kalçalarıımın avucuna bastırıldığını hissediyorum. Bana bir an için izin veriyor, sonra onu çekip alıyor ve kot pantolonumu kalçalarıımdan çıkarıyor. Kemer tokamın yere çarparken çıkardığı ses müstehcen ve kirli hissettiriyor. Sanırım aklımı okuyor, çünkü başımı arkaya yatırıyor ve çeneme doğru mırıldanıyor, "Bunların hepsi senin fikrindi, değil mi? Tam da istediğin şey buydu."

Sersemlemiş bir halde başımı sallıyorum. Bu kez gülümsemesinin hayaleti daha net, tamamen gizlenmesi imkansız

Boxerımı kalçalarıımdan sıyırdığında aletim bana ihanet ediyor, müstehcen bir şekilde dışarı çıkıyor, ucu kızarıyor. Donup kalıyor ve dudakları ayrıldığında hiçbir şey çıkmıyor. O kadar şaşırmıştım ki önce nedenini düşünemedim. *O kadar* da büyük değilim. Farkına vardığımda o kadar geniş sırtıyorum ki çenem ağrıyor. "Ne düşünüyorsun, ha?"

Başparmağı aletimin tepesini delen kalın titanyum halkanın izini sürerken göğsünden gelen derin bir gümbürtüyü duyabiliyorum. Alt tarafa tırmanan Yakup'un Merdiveni'ne ulaşana kadar şaftımın yumuşak, titreyen derisi boyunca aşağıya doğru ilerliyor. Daha sert bastırıldığında, parmağını çıkıntıları üzerinde gezdirip *bir, iki, üç, dört* arasındaki boşluklara bıraktığında başka bir iniltiyi ısırmakta tamamen başarısız oluyorum. "Sürprizlerden hoşlanmam," diyor sessizce. "Düz Ortabatı çocuğu."

"Bunu sevdin." Gözlerini onlardan alamıyor ve bu beni daha da zorluyor. Onca acı, adrenalın ve bitmek bilmeyen bakımdan sonra, ben ve son kız arkadaşım dışında kimse bitmiş ürüne hayran kalmadı. "Çılgınca iyi hissettirmeleri gerekiyordu. Eski sevgilime boşalırken çılgılık attırdılar."

Sanki onu kırmışım gibi hafifçe inliyor. "Başka ne saklıyorsun?" Başparmağı ağzımın köşesini buluyor, sonra hiç uyarmadan içeri giriyor ve dişlerimi birbirinden ayırıyor, bu rüyalarımdaya yoktu ama şimdi olacağından eminim.

"Ben birçok gizemi olan bir adamım," diyorum gururla, başparmağını ağzıma alırken belli belirsiz ve gözlerimiz buluşuyor. Gülmemek için kendimi zor tutuyorum, çünkü ne kadar aptalca bir şey söyledim ve birden da güldüğünü fark ediyorum, gözleri yumuşuyor. Böyle çok daha genç görünüyor. Sapını bırakıp yüzünü avucumun içine almak için garip bir dürtüyle savaşıyor odağıma dudaklarına kaydırıyorum. Dolgunlar ama kalın değiller, mükemmel şekillendirilmişler. "Senden sikimi ağzına almanı isteyebilir miyim?" Yine düşünmeden bir şeyler söyleme sorunuyla ağzımdan kaçırıyorum, hâlâ dilimin üzerindeki parmağıyla boğuklaşıyor.

Gözlerinin etrafındaki deri biraz kırıışıyor. Ne kadar öyle olduğunu düşünmek istese de aslında kötü . "Bilmiyorum. Sen yapabilir misin?" Islak başparmağı dudağım boyunca kayıyor.

Ateşli bir şey söylemek istiyorum, onun benimkini etkilediği gibi onunkini de etkileyecek bir şey, ama o çok nazik ve yoğun, bense kötü fikirler ve beceriksizce beceriksizliklerle dolu düşük sınıf bir kasırgayım. Bu yüzden aklıma gelen ilk ve en dürüst şeyi söyledim. "Korkuyorum, çünkü hâlâ senin kanıtlamaya çalışıyorum. Eğer sikimi emersen, tartışmayı kaybedeceğimi düşünüyorum. Sanırım istediğin her şeyi söyleyeceğim."

Bu güzel, heybetli adam tek kelime etmeden önümde diz çöküyor ve ellerini kalçalarıma doluyor. Bu açıdan kaslı ipuçlarını ve gömleğinin yakasından aşağı doğru inen geniş kürek kemiklerini görebiliyorum. Tanrım, çıplak nasıl görünüyor olmalı.

Parmak eklemlerini şişmiş taşaklarımın altına bastırıp dilinin düz kısmını şaftımın altından geçirdiğinde boğuk bir hıçkırıkla ayak parmaklarımın üzerine çıkıyorum. Başını eğerek güçlü boynunu ortaya çıkarıyor ve dondurmasını yemekten çok damlalarını yakalamakla eğlenen bir çocuk gibi önce bir tarafını, sonra diğer tarafını, ileri geri ve her tarafını yalıyor.

"Eğer doğru düzgün yapmayacaksan, o zaman dur amına koyayım," diye tıslıyorum ve kaçmaya çalışmak için dizimle onu dürtüyorum. Öleceğim, taş kesileceğim, altı ayak altında, eğer

daha saksoya başlamadan yüzüne boşalıyor.

Dilini kaygan başın altında çırpıyor, vücudumun her bir parçasına şimşek gönderen bir tür büyücülük hareketi ve kendimi durduramadan kolu bırakıyorum, sevgili yaşam için ona tutunuyorum.

Kayboldum. Hiç umudum yok. Omzunun sert eğimi, gömleğinin serin keteni, başparmağım köprücük kemiğinin kabarıklığı boyunca dinleniyor. Çok yetenekli bir adam sikinizi emerken sertleşmek başka bir şey. Herkes yapar, en azından ben kendime böyle söylüyorum. Sadece ona dokunmana, sarılmana ve mükemmel vücudunun her santimine tapmana izin verse hayatındaki her şeyin anlam kazanacağını fark etmek başka bir şey.

Ayağa kalktığı anda elimi geri çektim. "Özür dilerim," diye kekeliyorum. "Kahretsin."

Gözlerindeki tüm kontrolün altında, tanıdığım bir şeyin parıltısını görüyorum. En karanlık sırlarınızla dolu metinleri yazıp kendinize *göndermek* üzere olduğunuzu söylediğiniz hissi.

Sen de yalnızsın. Neredeyse kadar yalnızsın.

"Gidersen sorun olmaz," diye saçmaladım. "Senin kuralını çiğnedim. Bana zaten hayalini çok şey verdin. İstersen de benim hakkımda rüya görebilirsin." Bunun bir şaka gibi gelmesi gerekiyordu ama sesim titriyor.

Ceketinden kapıya, sonra tekrar bana bakıyor. Başımın arkasından tutup alnımızı birbirine yaklaştırarak, dölleriyle ıslanmış dudaklarının arasından sessizce konuşuyor. "Son şansın."

Yanlış bir şey söylememek için ağzımı kapalı tutarak hızla başımı sallıyorum ve omuzlarım beni öldürüyor olsa da kolu tekrar tutuyorum. Dizlerinin üzerine kayıyor, kalçamı kavıyor ve sikimin ucuna dokunuyor.

Bir şey bana oynamayı bıraktığını söylüyor. bir ses beni cezalandırmak için kaldığını söylüyor.

"İzin ver yüzüğü çıkarayım," diye teklif etmeye çalışıyorum. "Eski sevgilim acıttığını söyledi-"

Beni tek seferde yutuyor, çenesini geriyor ve sanki hiç umursamıyormuş gibi boğazının arkasında rahatça duran o ağır halkayla dilini merdiven piercingleri boyunca sürtüyor. Sanki eski sevgilim olmadığını ve bir kız gibi sık yemediğini açıkça belirtmek istiyor.

Böyle bir cezayı her gün çekerdim.

Sağ eli bacaklarımın arasına kayıyor, bir şey arıyor, ama hiç dikkat etmiyorum çünkü sadece ucunu emene kadar şaftım üzerinde çalışıyor, zevk ve acı arasındaki çizgiyi dikkate almadan Ters Prens Albert'imi çekmek için başını seğiriyor. Yüzümü koluma doğru çevirip gözlerimi kapatıyorum ve bir tür porno filmdeymişim gibi inleyip sızlanıyorum,

susamıyorum. Dalgalar gittikçe daha hızlı bir şekilde üzerime geliyor, aralarında nefes alamıyorum, uzaktaki büyük dalga beni boğmak ve gevşek bedenimi kıyıya göndermek için yaklaşıyor.

Burada Jonah Scott yatıyor. Biseksüel deneyler sonucu ölmüş. Son düşüncesi "Üzgünüm, anne." oldu.

O kadar yumuşak bir şekilde ki kendimi zamanım yok, başparmağını kıcıma bastırıyor ve üç parmağını kıcımın çatlağına doğru kaydırıyor, orta parmağı deliğimi fırçalarken yüzük ve işaret parmağıyla yanaklarımı açıyor. "*Kahretsin,*" diye boğuluyorum, öne doğru çarpıyorum.

Başımın boğazının darlığına girdiğini hissettiğim an beynim kısa devre yapıyor. Geriye kalan tek şey boşalmamak için çılgınca direnme ihtiyacı, çünkü ağzına boşalmamın sorun olup olmadığını sormadım ve şimdi bana kesinlikle söyleyemez. Her geri çekildiğimde, parmakları tam orada, dizlerimin pes etmesine neden bir uyarı baskısı. Bundan kaçmaya çalıştığımda, yine boğazına boşalıyorum.

Sadist piç.

Eliyle çekip bitirebilmesi için onu uyarmak için elimden geleni yapıyorum ama ağzımdan çıkan tek şey "Tanrım, yardım et, yapamıyorum-" gibi bir şey oluyor.

Beni görmezden gelerek, bir, iki kez sertçe yutkunuyor, diliyle tarif edilemez bir şey yapıyor ve vücudumdaki her kas, ilk kez horozuna dokunan bir ergenlik öncesi gibi, kesinlikle kontrolsüz bir şekilde görünüşte sonsuz bir sperm hücumunu serbest bırakırken sıkılıyor.

Nemli kirpiklerimi açtığımda, az önce Earl Grey'den bir yudum almış gibi sakince yutkunuyor. Elinin tersiyle ağzını sildikten sonra ayağa kalkıyor ve tek kelime etmeden ceketini giyiyor. Kollarımı indiriyorum ve omuzlarımı, boynumu açıyorum, garip sessizlikte ayaklarımın üzerinde dengesiz duruyorum.

"mi?" diye soruyor, kelepçelerini yerine çekştirerek.

"Peki ya sen?" Pantolonuna bakıyorum, ereksiyona dair bir ipucu bile bulamadığım için güceniyorum. "Senin de boşalmana yardım edersem adil olur."

Şeffaf çerçeveli gözlüklerini burnuna geri iterken bir homurtuyu bastıramıyor. Ama elini kapı mandalının üzerine koyarak tereddüt ediyor. "Tam olarak ne yapardınız?"

Yine bu saçmalık. "Ne seversin?"

Gözleri vücudumda geziniyor ama cevap vermiyor.

Uzun süre tuttuğum için morarmış avucumu inceliyorum, sonra ona doğru uzanıyorum. Neredeyse fark edilmeyecek şekilde seğiriyor, ama yakasına bir santim kala duruyorum.

Gömleği boynunun altını sarıyor. Parmaklarımı içeri sokarsam, pürüzsüz bir ten ve vücudunun dayanılmaz sıcaklığını bulacaklardı.

"Erkeklerin birbirleriyle ne yaptığını bilmiyorum. Ama aklına gelen her şeyi, bana söylediğin her şeyi yaparım. Bu işte iyi olmayabilirim ama bana öğretiyor olsaydın, denerdim." Elimi bırakıp ona bakarken ağzımda alaycı bir gülümseme beliriyor. "En önemli özelliğimin coşku olduğu söylenir."

Yutkunurken büyük adem elması kayıyor. "Teşekkür . Ama hayır."

Kapının kilidini açarken bu kelime beni sert bir şekilde dünyaya geri getiriyor. Adrenalinim azalıyor ve asla uyum sağlayamayacağım bir hukuk fakültesine giderken bir uçağın tuvaletinde fark ediyorum, aletim beni mahveden ve sertleşmeyen tamamen yabancı birinin kaplı. Eve gidecek ve zengin, takım elbiseli arkadaşlarına yüzümden, sikimden, çıkardığım seslerden bahsedecek, böylece onlar da şampanya kadehlerine kıs kıs gülecekler. Beni yalnız bırakacak, aptal, kaybolmuş ve nasıl taşıyacağımı bilemediğim kadar ağırlaşmış sırlarla baş başa.

Nefes almaya çalıştığımda hiçbir şey gelmiyor, göğsüm sıkışıyor. Bir baş dönmesi dalgası görüşümü bulanıklaştırıyor ve klozet kapağına sertçe oturuyorum. "Ben bir şakayım," diye fısıldıyorum, yumruğumu kıvrıp tırnaklarımı avucumun ağrısına batırıyorum.

Farkındalığının sınırında, onun kapıyı bıraktığını görüyorum. Sesi çok uzaklardan geliyor. "Şaka mı?"

Diğer yandan, kelimelerimin arasında bocalarken sesim kulaklarımda iğrenç bir şekilde yüksek çıkıyor. "Her şeyi berbat ettim, değil mi? Benim bir aptal olduğumu düşünüyorsun. Kendi hayatımın bile içine edemiyorum. *Tanrım*, ben ne yaptım-"

Dizlerimin arasına çömelirken güçlü elleri yüzümün iki yanını sarıyor. "Şşş." Hayatında birini teselli etmiş bir adama benzemiyor ama teni tenime değiyor, sıcak, burada ve çok sakın.

Gözyaşlarım burnumun kenarlarından aşağı damlamaya başlıyor, üst dudağımda tuzlu bir şekilde toplanıyor. Birinden özür dilemek için hangi iki kelimeyi bir araya getirdiğinizi bile hatırlayamıyorum.

Bir an hareketsiz kalıyor, sonra başımı omzuna doğru çekiyor, ensemini yavaşça ve sertçe okşuyor, parmakları saçlarımdan yukarı ve tişörtümün yakasının altından aşağı kayıyor. Ceketini ıslatıyorum, bu affedilemez görünüyor - muhtemelen beni o takımın fiyatından daha azına köle olarak satabilirsin - ama yanağını başımın üstüne yasladığında, hareket edemiyorum ve ağlamayı durduramıyorum, bu yüzden vazgeçiyorum, sadece bir dakikalığına.

"İyi iş çıkardın," diyor kulağıma alçak sesle. ". Çok iyisin. Bir adam sana sahip olduğu için çok şanslı olacak."

Hiçbir erkeğin bana sahip olamayacağına dair verdiğim sözü unutmuşa benziyor ama bunu söylemek o kadar nazık bir şey ki duygularını incitmek istemiyorum. "Evet. Teşekkürler," diye mırıldanıyorum, yalan söylüyormuşum gibi görünmemeye çalışarak. Burnumu çekip yüzümü sildiğimde aniden ayağa kalkıyor ve kıyafetlerini düzeltiyor.

Az önce ruhumu sikimden emen zengin, eşcinsel erkek-tanrının üzerine ağlamadan *önceki* sessizliğin garip olduğunu düşündüysem, garipliğin ne demek olduğunu bilmiyordum.

Sanırım o da bir şeyler için kelimeler bulmayı seven zeki insanlardan biri. Bana bir sürü kelime söylendi. *Komik. Sevimli. Aptal. Sinir bozucu. Umutsuz.* Bana daha önce hiç sahip olmadığım yenilerini verip duruyor. *Bi. Güzel.* Kafamın içinde tekrar tekrar çalmadan duramıyorum.

Göğsümün derinliklerinde bana ait olmadıklarını biliyorum. Bu banyo kapısından çıktıktan sonra onları saklayamayacağım. Ama onu hatırladığım sürece onları hatırlayacağım.

Chapter 4

Boxerına geri sokmadan önce o kalın, agresif, pırıl pırıl donanımla süslenmiş küçük sikine son bir kez bakmaya ihtiyaç duyduğunuzda *geriye dönüp bakmamak* yapmaktan daha kolay. Yoğun, dobra tadı ağzımın her köşesini dolduruyor.

Pantolonunu yukarı çekerek kemerini tek elle bağlamaya odaklanırken ben de omzumdaki nemli lekeyi, titrek nefesinin tam kulağımın dibinde çıkardığı sesi unutmaya odaklanıyorum.

"Yolculuğunuzun geri kalanının güvenli ve keyifli geçmesini dilerim." O terbiyesini takındıktan sonra, sürgüyü kaydırıp kapıyı çekerek açıyorum ve terli tenime çarpan soğuk havanın içeri dolmasına izin veriyorum. "Bunu içine atmanı tavsiye etmem. Dolaptan çıkmak şu anda dünyanın sonu gibi geliyor ama çok özgürleştirici olabilir."

Acı bir şekilde alay ediyor, ondan duymayı beklediğim son ses. "Yirmi üç yaşında olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırladığını sanmıyorum."

Ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Seni temin ederim ki yirmi üç yaşındayken senin gibi değildim."

Koltuğuma döndüğümde sadece bir kişi bana şüpheci bir bakış fırlatıyor, diğer herkes uyuyor ya da dizüstü bilgisayarlarına dalmış durumda. Bahşiş verdiğim uçuş görevlisi gözlerini telefonundan ayırmıyor, bölmenin arkasındaki tezgâha yaslanmış.

Beynim bugün okuduğum her şeyi atmış gibi görünüyor, bu yüzden kitabımda geziniyorum, altını çizdiğim kısımları gözden geçiriyorum ve nedenini hatırlamaya çalışıyorum. Çocuk iki dakika sonra yerine kayıyor, dizlerini göğsüne doğru katlıyor, spor ayakkabıları koltuğun kenarında dengede duruyor ve kasketini gözlerinin üzerine indiriyor. Sonraki bir saat boyunca hareket etmiyor ama göğsü uyuyor olamayacak kadar hızlı inip kalkıyor. Aletimi aşağıda tutmak için bir sürü akıl oyunu öğrendim, ama dirseğimin yanında yumuşak ve savunmasız duran kolunun kütüğünden başka bir şey düşünmeye çalıştığım cehennem gibi ağrıyor.

Uçuş görevlisi JFK'ye indiğimizi anons ettiğinde, ona bir yüzlük daha teklif etmek istiyorum çünkü ondan uzaklaştığım için çok minnettarım. Altımızda, New York'un uçsuz bucaksız, ısıtılı yayılımını çevreleyen, asla çözemeyeceğim bir bulmaca gibi yüzlerce dolambaçlı yolla kesilmiş, karmaşık kilometrelerce uzunluktaki ağaçları incelemek için .

Koltuğum kayıyor ve çocuğu omzumun üzerinden görmek için sandalyesinden yarı inerken yakalıyorum. Onu izlediğimi fark edince dergiyi kaptı.

önündeki cepten çıkardı ve Toskana'daki en az değer verilen on beş şarap imalathanesi hakkında bir makale okuyormuş gibi yaparak sayfaları çevirdi.

"Koltukları değiştirmek ister misin?"

Gözlerinin etrafındaki deri hâlâ kırmızı ve hassas görünüyor. Yanağının içini çiğneyerek bana bakmadan başını sallıyor.

"Emniyet kemeri ışığı yanmadan kalk."

Koridorda yanından geçerken elim düşünmeden sırtına, yırtık pırtık tişörtünün yumuşaklığı altındaki omurgasının ince çıkıntısına değiyor. Kaskatı kesiliyor, sonra benim koltuğuma geçip alnını cama yapııştırıyor.

Bulunduğu yeri bir felakete, kulaklık kabloları emniyet kemerine dolanmış ve çantasının içindekiler yere saçılmış: bir işletme ders kitabı, endişe verici sayıda kırık kalem ve soyulmuş motokros çıkartmaları ve sarı eski bir NASCAR logosuyla kaplı su şişesi. Bana en sevmediğim insan tiplerinden biri gibi geliyor, sadece var oldukları için gittikleri her yeri darmadağın edenlerden. Çoğunu koltuğun altına geri atıyorum.

"Burada yağmur yağmıyor." Kafamı kaldırdığımda bana gülümsüyor, tereddütlü ama içten. Koyu renk gözleri güneş ışığını yakalıyor ve sıvı altın gibi tutuyor.

"Yani?"

"Evde ve Los Angeles'ta fırtına vardı ama sonunda kaçtık. Gittiğiniz her yerde yağmur yağmıyor."

"Bu pek-" Duruyorum ama bakışları kucağında kıvrılmış eline düşüyor. "Beni görmezden gel. Aptalca şeyler söylüyorum."

Başını cama yaslıyor, nefesi camı bulandırıyor ve biz yere inene kadar bir daha kıpırdamıyor. Nemli bahar havası eşliğinde kapıları açtıklarında ben ona çantasını uzatıyorum, o da bana benimkini sessiz bir değiş tokuşla veriyor. Kitabımın köşesine dokunuyor. "Umarım adam ölmeden önce biraz eğlenir."

Uçağa koştuğundan daha hızlı, *John Adams*'ı sonsuza dek mahvettiğinden daha hızlı, ağızma boşalmasından daha hızlı, arkasına bile bakmadan terminale giden geçide koşuyor ve kalabalığın içinde kayboluyor.

Büyük boy bagaj konveyöründen inen iki valizim ve dört kutum var, hayatımın saklamaya yeterince değer verdiğim tek parçaları. Yeniden başlamak, bir yolculuğun başlangıcı gibi önemli hissettirmeli sanırım. Neden hiçbir şey hissetmediğimi merak etmek yerine, tüm dikkatimi meşgul etmeden takip edemeyeceğim kadar çok olana kadar öğleden sonramı giderek daha küçük adımlara ayırıyorum. Bavulları topla. Kiralık arabamı bul.

Dairemin adresini bul. Yukarı Doğu Yakası'na doğru ilerlerken tanıdık olmayan sokakların geçip gitmesini izle.

Öğleden önce bir fırtına geçmiş olmalı, arkasında ıslak tuğlalar, şişmiş oluklar ve arabanın batan güneşte parlayan damlacıklar bırakmış. Sanırım her yerde yağmur yağıyor.

Radyo, yerel bir hastanenin havalandırma sisteminde bulunan küfle ilgili bir haber veriyor. Alışkanlık gereği, bir hasta adına hastaneyi dava ediyormuşum gibi davranıyorum. Sonra değiştiriyorum ve hastanenin bakım şirketini dava ettiğini hayal ediyorum. Arkadaşı olmayan entelektüeller için fantezi futbolu gibi.

Kahverengi taşlarla ve özenli taş işçiliği ve ferforje detaylarla süslenmiş beş katlı, güvercin renkli apartman bloklarıyla kaplı dar bir sokakta yavaşlıyoruz. Köşedeki bir binanın dördüncü ve beşinci katlarını kaplayan bir daireyi görmeden satın aldım.

Ön tarafa yanaştığımızda, tüvit takım elbiseli ve oduncu sakallı bir adamın verandaya tünemiş kitap okuduğunu görüyorum. Aradan on iki yıl geçmiş ama onun dalgın ifadesini ve kuş yuvası kahverengi buklelerini nerede olsa tanırım.

Şoförden beni başka bir yere götürmesini isteyemeden, karşılama komitem el sallayarak ayağa fırlıyor. Daha ayakkabılarımı kaldırıma koymamıştım ki, elimi sıkamak için bana doğru koştu. "New York'a hoş geldiniz!"

"Gerçekten zahmet etmene gerek yoktu, Avery."

Eski hukuk fakültesi oda arkadaşım sadece gülüyor. "Şu anda bana ne kadar kızgın olduğunu saklamaya çalışma. Yukarı çıkıp kara kara düşünmek ve aylarca kimseyle konuşmamak istiyordun. Şarap getirdim."

"Hala ucuz merlot mu içiyorsun?"

Başını sallıyor ve beni takip ederek şoförün eşyalarımı kaldırıma boşalttığı yere gidiyor. "Karım eve girmesine izin vermiyor."

"Kadının iyi bir zevki var." "Seninle evlendiği zamanı saymazsak" diye ekliyorum, o da "İşte bu yüzden beni seçti" diyor.

O tanıdık gürültülü kahkahasıyla başını geriye atıyor ve arkadaşlığımızın neden üç yıllık hukuk fakültesine ve Avrupa'da sekiz ay sırt çantasıyla gezmeye dayandığını hatırlıyorum. Avery sarsılmaz bir mizah anlayışı getirirken ben de okuldan atılmamızı ya da Alpler'de ölmememizi sağlıyordum.

"Madem buradasın," diyor, ağır bantlanmış kutulardan birini parmağıyla dürterek, "seni akademisyen yapmaya kararlıyım. Makul çalışma saatleri, eziyet edecek hevesli genç beyinler, şaşırtıcı derecede iyi bir flört havuzu. Asla avukatlığa geri dönmek istemeyeceksin."

Şoföre bahşış vermeyi bitiriyorum ve tek kaçış yolumun uzaklaşmasını izliyorum. "Çünkü empati ve nezaketin en güçlü özelliklerim olduğunu biliyorsun. İkinci gün kesinlikle kimseyi ağlatmazdım."

"değişmemişsin."

Değişim. O anlaşılmaz kelime. Neye dönüşecektim ki? İnsanların ne istediğini bilseydim, biraz olsun anlasaydım, belki onları kaybetmeden önce numara yapabilirdim.

"Madem buradasın," diye konuyu değiştiriyorum, "taşınmama yardım edecek misin?"

Avery inliyor. Birkaç yıl önce fırın sahibi bir kadının düğün davetiyesini almıştım ve ortası oldukça yumuşak görünüyordu. "Bu iş için adam tutabilirsin, biliyorsun. Bir ay boyunca sırtından kıvrak genç adamlar."

"Sesin çok yaşlı geliyor. Bütün gün oturdum; birkaç kutu taşıyacağım için heyecanlıyım."

Dramatik bir şekilde homurdanarak bir bavulu ön kapıya doğru sürüklüyor ve kahverengi mokaseniyile kapıyı tekmeleyerek açıyor. "Ya da arkadaşına yaptır."

"Ya da bu."

"Bu akşam biraz zorlanalım," diyor Avery, tıkırtı ve gıcırtı korosuyla loş asansörde yukarı çıkarken. "Dışarıdan bir şeyler alalım, yerde yiyelim."

"Mobilyaları *var*, biliyorsun." Parmak izleriyle kaplı, bulanık altın rengi panelleri inceliyor ve kendimi her sabah dörtte ve yine her akşam sekizde ya da daha geç saatlerde bu küflü kutuya hapsolmuş, kendi yorgun düşüncelerimin labirentinde dolaşırken hayal etmeye çalışıyorum. Merdivenleri kullanmayı tercih ederim.

Asansör, üzerinde *Dachshund Baba* yazan koyu yeşil bir paspas bırakılmış, tozlu ama aydınlık özel bir koridora açılıyor. Ön kapı kodunu girerken ayağımla onu çöp kanalına doğru itiyorum. Sadece dayalı döşeli daireleri düşündüm.

Hatıralar, yatak böcekleri gibi, geride bırakılsa daha iyi olur. Mobilyalar seyrek ve minimalist görünüyor: bej bir kesit, koyu ahşap bir masa ve sandalyeler, duvara hakim olan bir tür anlaşılmaz tekstil sanatı. Bir yerlerde bir mimar dönem pencerelerini sökmüş ve yerine her odada tabandan tavana depo tarzı camlar yerleştirmiş. Işık içeri doluyor, parke üzerinde sarı sıcaklık birikintileri ve dışarıda gökdelenlerin kaotik bir panoraması

ve duman.

Avery patavatsızca *ooh* ve *aah* diyor. Eşyalarımın geri kalanını kaldırımdan topladıktan sonra, ikimiz de takım elbiselerimizin içinde terlerken, o etrafta dolaşıp burnunu bir şeylere sokarken, ben de tezgahta bir şişe chardonnay'in yanında oturup binanın evraklarını okuyorum.

"Bu arada," dedi manzarayı seyrederken, "Lang davasını kazandığın için seni hiç tebrik etmedim."

Binanın tüzüğünün son sayfasını çeviriyorum ve muğlak ifadelerinden memnun bir şekilde altını imzalıyorum. Gerektiğinde içinden çıkabileceğimden emin olduğum sözleşmelere adımlı koymak her zaman daha güvenli hissettirir.

"Dinliyor musun?" Sabırsızca tezgâha vuruyor, sonra elini uzatıyor. "Bu hayatımda gördüğüm en zarif hukuki çalışmalardan biriydi. Bunu derslerimde öğreteceğim."

"Bu konuda konuşmak istemiyorum." Yanından geçip koridordan aşağıya, her duvarında lacivert raflar bulunan ve önceden gönderdiğim kitap kutuları için hazır olan çalışma odasına doğru yürüyorum.

"Mütevazı olmaya gerek yok..." Avery'nin sesi yüzümdeki ifadeyi görünce kesiliyor.

"Yapma. Ciddiyim." Sesim çatlıyor. Victor Lang'in davası o kadar boğucu ve acı verici bir şey ki, bırakın ifade etmeyi, bunu kendi başıma sindirecek kelime dağarcığım bile yok.

On yıl önce, başka bir adamın kalbini kırmasına ve hayallerini yakmasına izin vermiş genç, aptal bir hukuk avukatıydım. Seattle'lı bir teknoloji devi için kurumsal sözleşme avukatı rolü teklif edildiğinde, kendimi bedenem, zihnen ve ruhen bu işe verdim. Her hafta ofisimden Amazon'un ormanlarını yok edecek kadar evrak geçiyordu. CEO beni kendi kişisel evrakları ve özel meseleleriyle ilgilenmem için görevlendirdikçe, akla yatkın olmayan şeyler görmeye başladım. Ancak o zamana kadar, en kötü profesyonel özelliklerim - miyop, saf, kibirli - kırılma noktasına kadar çevrilmişti ve artık çok geçti. Her şey dağıldı. Tek dostlarımdan biri olan oğlu Victor'un, babasının şirketi yolsuzluk ve suiistimal dağlarını örtbas ederken, ailesinin itibarını korumak anlatılmamış dehşetlere katlandığını keşfettim.

İnsanlar, iyi eğitilmiş bir avukatın tüm işaretleri nasıl gözden kaçırmış olabileceğini soruyor. Akli başında hiç kimse bu kadar iğrenç derecede saf olamaz.

Uyuyamayana, yeteneklerime, içgüdülerime ve karakterime olan tüm güvenimi yitirene kadar bu soruyla kendime eziyet ettim. Düşündüm.

Hatırlayabildiğim her sözleşmeyi yüzlerce kez, zihnim kazınıp kanayana kadar, hangi kelimenin, hangi cümlemin beni uyarması gerektiğini bulmaya çalışıyorum. Hâlâ bir cevabım yok. Keşke olsaydı.

Uzun bir aradan sonra Avery, "Benimle konuşabileceğini biliyorsun Gray," dedi. "Geldiğin için teşekkür ederim ama erken yatmam gerekiyor."

Beni üzüntüyle inceliyor. "Çok fazla kara kara düşünme. Evimdeki akşam yemeğinden kaçtığını da sanma. Karım, doğru izni almadıkları için izci kızların kurabiye masasını kapattırdığın zamanı duymak istiyor."

"Çocukların doğru düzgün araştırma yapmak istemediklerinde yerel yönetmelikleri çiğnemeyi öğrenmelerini mi istiyorsunuz?"

Tamamen ciddi olmama rağmen kahkahalarla gülüyor. "Şarabı bırakacağım." "Lütfen bırakma."

Yine de yapıyor. El sıkışırken, benden sadece iki yaş büyük olmasına rağmen saçlarının kenarlarındaki gümüş izlerini fark ediyorum. Genç yetişkinlikten orta yaşa geçişte bir eşik var ve bu eşiği geçme vaktimiz geldi, ama yanımda getirmem gereken şeylerin hiçbirine sahip olmadığımı fark ettim. Bir aile, bir amaç, istikrar, bilgelik. İki bavul, dört kutu ve çok önemli bir şeyi kaçırdığım hissi dışında her şey.

"Avery," diye sesleniyorum arkasından, tam da asansörün kapıları onu içeri almak için açılırken. "Ağır işler için teşekkür ederim."

Beni tersliyor.

O gittiğinde, bir emlakçının satın aldığı ve daha fazla ücret talep etmek için oraya doldurduğu jenerik tabak ve mutfak eşyalarıyla dolu dolapları arıyorum. Avery'nin yeni ev hediyesini açmadan önce bir şarap kadehinin altındaki fiyat etiketini soymak zorunda kalıyorum. İlk tadımda yüzümü buruşturuyorum ama başımı arkaya eğip tek seferde tüm kadehi boşaltıyorum. Sonra tezgâha oturup kulağımı serin kuvarsa dayıyorum ve güneşin batışını izliyorum.

Açlıktan ölüyorum ve çalışmak için can atıyorum ama internetim henüz bağlanmadı ve daha fazla chardonnay dışında bir şey tüketecek enerjim yok. Bildirimlerden arınmış telefon ekranımı incelerken ikinci bardak daha kolay iniyor. Sağ salım varıp varmadığımı umursayan tek kişi Victor ve onu tanırıyorsa, gittiğimi hatırlamadan önce birkaç gün içinde bir şişe votka ve izlemek istediği bir filmle eski daireme gelecektir.

Elimde boş bir bardakla yatak odasına giriyorum ve yatağın üzerindeki koyu gri çarşaflara bakıyorum, sanki bir hayaletin karşılaşması gibi özenle hazırlanmışlar. Ceketimi ve pantolonumu kuru temizleme için bir kenara bırakıp gömleğimin düğmelerini açıyorum ve elektrikli şömineyi nasıl çalıştıracağımı öğrenmek için on dakika harcamadan önce panjurları indirmek için boxerlarımı oturma odasına dönüyorum.

Kanepenin en ucuna sertçe oturuyorum ve alevlere bakıyorum.

Bir hata yaptım. Lüks mobilyalardan huzursuz sessizliğe kadar buranın her parçası bana başka bir erkekle paylaştığım tek evi hatırlatıyor. Her an, yanıma kıvrılıp bacaklarını kucağıma atmadan önce kendine biraz şarap koyarken arkamda ayaklarını duyacağım. Konuşacak, konuşacak, bana sorular soracak ve tüm cevaplarım onu rahatsız edecek. Sonunda iç çekecek ve bensiz yatağa gidecek.

Yastıklara garip bir şekilde yaslanarak uyuyakalmış olmalıyım, çünkü boynum ağrıyarak uyandım, *şimdi oraya gidip onu becermem gerektiğini düşünüyorum, doğru yapabileceğim tek şey*. Belki de her zaman bir seçeneğim vardı ama hiç öyle hissetmemiştim.

Colson'la dokuz yıldır konuşmadığımı hatırladığımda uykuya olan tüm ilgimi kaybetmiştim. Ayağa kalkıp gerinirken hiçbir şey tanıdık gelmiyor, ne zeminin ayaklarıma değen dokusu ne de buzdolabının buzları devirirken çıkardığı ses. Çok karanlık ve bilinmeyen şeyler gibi kokuyor. Panjurları açıp soğuk cama yaslanıyorum ve gerçek olandan çok daha az korkutucu olan insan yapımı ışık evrenini inceliyorum.

Yatağa gitmek yerine, şarap şişesini ve her yerde yanımda taşıdığım yıpranmış kitabı getiriyorum: Whitman'ın *Leaves of Grass*'ı. Şiirden, duyguların dilinden anlamıyorum ama kelimeleri ezbere bilene kadar kendimi tekrar tekrar şiire karşı dövmenin rahatlatıcı bir yanı var. Bir tür yozlaşmış gibi şişeden uzun yudumlar alarak, kavrayacak sağlam bir şey bulmak için tanıdık dizelerin avlanıyorum.

Ben de hiç evcil değilim. Ben de tercüme edilemezim.

Çıplak ayaklar zeminde geziniyor, dış kenarlarda utangaç bir şekilde yürüyor. Uçaktaki çocuk başını bana doğru eğiyor, sonra tek kelime etmeden soyunuyor, kıyafetleri yerde bir su birikintisi oluşturuyor, kaslı, kompakt vücudu ay ışığında mükemmel. Yavaşça doğruluyorum, gözlerimi ondan alamıyorum ve o da utangaç bir gülümsemeyle dizlerimin arasında çıplak bir şekilde diz çöküyor.

O saygıyla sikimi incelerken ben de çıplak ve sert olduğumu fark ediyorum. *Vay canına, nefes alıyor. Dokunabilir miyim? Heteroseksüel olmadığımı söz veriyorum, ama bana nasıl emileceğini öğretebilir misin?*

Üç parmağımı dudaklarının arasından geçirip dilinin üzerinde gezdirirken nazik kahverengi gözleri benimkilere kilitleniyor, parmakları emiyor ve boğazının arkasına ulaştığında itaatkâr bir şekilde yutuyor. *Aynen böyle, fısıldıyorum.*

Sikimi almaya çalıştığında öksürmeye başladı ve geri çekmek zorunda kaldı. *Tadı görüldüğünden çok daha büyük. Kızlar bunu nasıl yapıyor? Alnını kalçama yaslıyor, kahkahasını kontrol altına almaya çalışıyor. Bir saniye. Tekrar deneyeceğim. Bu senin için harika, değil mi?* Kendini küçümseyen sırtışı iki gamzesini de ortaya çıkarıyor. Bu kez pes etmeyi reddediyor, sol dizimi kavrayan eli ve sağ dizime yaslanan kütüğü ile üzerimde titreyip inliyor.

Ben de hiç evcil değilim.

Zor nefes alarak uyandığımda, elimi iç çamaşıma götürüyorum ve kontrolümü kaldırabileceğinden daha fazla zorlamamın sonucu olarak karnıma bulaşan sıcak döl karmaşasına bakarak inliyorum. Boxerımı sıyrarak duşa doğru topalladım.

Hiç burada olmadı ama onu özlüyorum.

İki bavul ve dört kutu, böylece hiçbir şey beni buraya kadar takip ve şimdiden iki lanet hayalet taşıyorum. Sıcak suyun altında oturup, öğleden sonra o kutuları taşımak sırtımı acıtmamış gibi davranmaya çalışırken, uyuduğumda okuduğum kelimeler aklıma geliyor.

Ben de hiç evcil değilim. Ben de tercüme edilemezim. Bir yerde beni özleyen başka bir yerde arar,

Bir yerde durup seni bekliyorum.

II

'sir' is not an inherently sexual word

Chapter 5

Six Months Later

JONAH

"Buraya lanet bir safari için geldiğimizi fark etmemiştim," diyor Elliott, nehir kıyısının tepesinden, karışık bir kızılâğaç yığınının arkasında neredeyse gözden kaybolmuş bir şekilde.

Küflenmiş yapraklara basıp kayıyorum ve dereye düşmemek için tam zamanında bir dala tutunuyorum. Su belime kadar gelmiyor ama Ekim ayının ortasında sıırıslıklam dolaşmayı tercih etmiyorum. "Eğer bir tilki ya da kunduz bulursam, kıskanırsın."

"Aşâğıda bebek İsa'nın kendisini bile bulsanız umurumda olmaz. Sophie kıyafetlerini görünce seni *öldürecek*, dostum."

Etrafımda dönerken, Sophie'nin geçen hafta sonu benim için seçtiği gömleğin arkasından kıcıma kadar uzanan geniş çamur şeridine bakıyorum. "Kahretsin."

"O pis kıcını ve aptal dürbününü buraya geri getir Timsah Avcısı."

Bir sonraki dayanağımı daha dikkatli seçiyorum ve hayvan inini gördüğüm kıyı şeridinden aşâğı tırmanıyorum. Etrafımızdaki kilometrelerce uzunluktaki kırmızı, turuncu ve sarı ağaçların arasından süzülen bir esinti saçlarımı dalgalandırıyor, soluk arduvaz gökyüzüne karşı doygunluk veriyor. Elliott'ın dırdırı dışında çok huzurlu.

"Saat neredeyse dört on beş," diye yakınıyor.

"Yani?" Gömleğim çoktan mahvoldu, bu yüzden yüzüstü yatıp bankın kenarına sürünüyorum.

"Profesör A bize açılış oturumunun saat dörtte başlayacağını söyledi."

"Bir sınıf inzivasındayız, Elliott. Programın bir anlamı yok. Muhtemelen hâlâ mutfakta kahve yapmaya çalışıyordur." Küçük, sağlam bir hayvan kafatası dışında sığınak terk edilmiş görünüyor. Bir bacağımı bir kütüğün etrafına dolayarak baş aşâğı sarkıyor ve onu araklıyorum.

"Avery'ye kano kulübesinin anahtarlarının onda olup olmadığını soracağım," diye yorum yapıyorum oturduğum yerden kalkıp başımdaki kanın boşalmasına izin verirken. "Sabah dışarı çıkabiliriz." Elliott beni tek elle kayık kullanıp kullanamayacağımı sorma zahmetine girmeyecek kadar iyi tanıyor.

Şimdi sesi gerçekten bıkkın geliyor. "Sophie'nin seninle çıkmasını *istiyor* musun, yoksa bu aptal bir köstebek yuvasından ya da bulduğun her ne haltsa ondan daha mı az ilginç?"

"Bir köstebek olabilir, sanırım." Kafatasını elimde ters çevirip inceliyorum. "Bence çok büyük."

"O kızı hak etmiyorsun."

"Biliyorum."

Dikkatlice kargo şortumun cebine sokup, banktan yukarı tırmanıyorum. Oda arkadaşım beni gördüğünde burnunun kenarına masaj yapıyor.

"Özür dilerim." Ciddiyim. Adrenalinin etkisi geçince hep öyle yaparım. "Hemen üstümü değiştireceğim."

Birinci sınıf hukuk sınıfımın hafta sonu için uyuduğu yatakhaneye doğru koşmadan bileğimi yakalıyor. Profesör A'nın New York'un taşrasında mümkün olan en ucuz "inziva merkezini" seçerken kasıtlı olarak boktan, sezon dışı bir yaz kampı rezervasyonu yapmadığından oldukça eminiz, ama onunla asla bilemezsiniz.

"Zaman yok. O iğrenç sincap kafanın, senin durumunu telafi edecek kadar soğukkanlı olmasını umsan iyi olur."

"Bir sincap için çok büyük." Onu çıkarıp ona göstermeye çalışıyorum ama o beni ormanda sürüklüyor, ta ki ana bina benekli ağaç gövdeleri arasında görünene kadar.

"Sence özel konuk kim olacak?" Elliott yanımda yürümek için geri çekilerek soruyor. "Haftalardır onlardan övgüyle bahsediyor."

"Muhtemelen karısıdır. Bütün bir hafta sonu boyunca ondan ayrı kalabileceğinden emin değilim."

Homurdanıyor. "Hayır, bizim yayınlayacaklarını söyledi."

Sahte mülakatlardan bahsedildiğinde, kollarıma bulaşan çamurun, avucumda tuttuğum aptal hayvan kafatasının ve dizimdeki sıyrığın farkına varıyorum. Geçen ay yirmi dört yaşına basmış bir 1. sınıf öğrencisi yerine yaramazlık yapan on yaşında bir çocuk gibi görünüyorum. Sophie beni böyle görürse, daha başlamadan .

Profesör Avery'nin sahte mülakatları B.H. Tyler Hukuk Fakültesi'ndeki ilk yıl deneyiminin en ünlü parçasıdır. Bunlar gelecek yaz stajlara hazırlanmamıza yardımcı olmak için yapılan sahte mülakatlardır, ancak notumuzun yüzde yetmişine değer. Avery ayrıca en iyi öğrencilerin prestijli hukuk firmalarıyla bağlantı kurmasına yardımcı oluyor. Deneyimi daha heyecanlı hale getirmek için bizi bir inzivaya götürüyor, ama biliyorum ki herkes evlerine kapanmış gibi tüm zamanını ders çalışarak geçirecek.

Binanın köşesine geldiğimizde Elliott'a "Devam et," diyorum. "Ben gizlice tualete gidip elimi yüzümü yıkayacağım."

Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Sana iyi şanslar." Elimi saçlarımın arasından geçirdiğimde kurumuş çamurun çıtırtısını hissediyorum.

Ön bahçeye ulaştığımızda ve sınıfımızın diğer dokuz üyesinin çimlere yayıldığını gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Son derece deneyimli, zeki ve başarılı konuğumuzu takdim etmek istiyorum," diye ders veriyor Avery, bir tür tarikat lideri gibi çıplak ayaklarıyla bir ileri bir geri volta atarak. İş kıyafeti içinde mükemmel bir duruş sergileyen Sophie bana dehşet dolu bir bakış fırlatıyor. "Onunla bire bir görüşme fırsatı bulduğunuz için dünyanın en şanslı 1L'lerisiniz. Yeni başlayanlar için gitar dersine bir rock yıldızı getirdim, lütfen kendinizi de beni de utandırmayın." Birkaç öğrenci, favori avukatları kadar inek olanlar, spekülasyon yapmaya başlıyor.

Aynı anda üç şey olur.

Avery sesini yükseltir. "Beni utandırmamaktan bahsetmişken, Jonah, bize katıldığın için teşekkürler."

Elliott kolumu tuttu ve tısladı, "Otoparkta bir Aston Martin var."

Ana binanın ön kapısı açılır ve birisi "Seni kırmak istemem Avery ama buranın sana tuvalet kağıdı sağladığını sanmıyorum" der.

Aman Tanrım. Bu ses.

Bakmaya kıyamadığım için Elliott'ın işaret ettiği kolun yönünü takip ediyorum. Buraya gelmek için bindiğimiz eski okul otobüsünün yanına park edilmiş, pırıl pırıl, alçak mavi Aston Martin DB11, tam bir sanat eseri.

Arkamı dönmek için bahanem kalmadığında, topuklarımın üzerinde yavaşça dönüyorum ve profesörümün altı ay önce birinci sınıf bir tuvalette yükümü yutan adama kolunu doladığını görüyorum. Ütülenmiş lacivert takım elbisesi, yıkık dökük kütük binaların ve büyümüş tarlaların önünde eğreti duruyor.

"Herkes Gray Freeman'a hoş geldin desin." Avery gururla sırtarak zavallı adamı omzundan sarsar. "Evet, *şu* Bay Freeman. Bir şey değil."

Ben hariç tüm sınıf alkışlıyor. Hâlâ vücudumun kontrolünü geri kazanamadım. Şimdi düşünüyorum da, bu adamla ilgili bir ev ödevinden D aldığımı hayal meyal hatırlıyorum. Belki de Avery, Bay Freeman'ın oral seks becerileriyle ilgili bir paragraf için notumu yükseltirdi.

"Hepimiz kendimizi tanıtalım. Sonra da henüz keşfetmemiş olanlarınız keşfe çıkabilir." Avery bana bir *bakış attı*. Benden hoşlanıyor, gerçekten hoşlanıyor. Takım kurma faaliyetlerinden hoşlanan tek kişi benim. Ama her ne kadar saklamaya çalışsa da benim ümitsiz vaka olduğumu düşündüğünü biliyorum.

"Herkesin ismini hatırlayacağıma söz veremem." Bay Freeman burada olmak istiyormuş gibi davranarak berbat bir iş çıkarıyor, gergin ve yağmurda dışarı atılan bir kedi gibi sinirli bir şekilde gözlerini kısıyor.

Avery bana doğru işaret etti. "Devam et."

Harika. Müthiş. Bakacak başka yerim kalmadığından çenemi yukarı Bay Freeman'ın bakışlarıyla buluşuyorum. Hareket etmiyor, yüz ifadesinde en ufak bir değişiklik yok ama yeşil-altın gözleri ağır ve dikkatli bir şekilde benimkilerin üzerinde.

Bunca zaman sonra.

Kalbim daha hızlı atmıyor, ama bir şekilde daha sert atıyor, sanki göğsümde ağırlaşmış ve bataklığa dönüşmüş gibi. Eğer gülümsemezsen bu tuhaflığı yapmayacağım şeklinde bir gülümseme sunuyorum. "Ben Jonah Scott. Bir delikten sürünerek çıkmış gibi görüldüğüm için özür dilerim. Ben çıktım." Sanki her şeyi açıklıyormuş gibi hayvan kafatasını ona doğru sallıyorum.

Bir süre kimse bir şey söylemiyor, etrafımızdaki ağaçlarda kuşlar cıvıldaşıyor. "Merhaba," diye cevap veriyor sonunda. Yine sessizlik. İşi garipleştirmemek için çok fazla.

"Merhaba. Efendim." Bir çift aptal gibi konuşuyoruz. Biri kıkırdıyor. Sonra Elliott kendini tanıtıyor ve dünya yeniden hareketlenmeye başlıyor. İşimiz bittiğinde, Avery bize el sallıyor.

"Gray ve ben hayatınızı nasıl cehenneme konuşacağız ve yarın şelale yürüyüşü için hepinizle erkenden görüşeceğiz." Gerçekten de hukuk profesörü olmak yerine tatil planlamacısı olmalıydı. Profesör A ve Bay Freeman bize el sallayarak ana binaya doğru ilerliyorlar. "Ama cidden, Avery, hiçbir yerde tuvalet kağıdı yok."

"Eminim oradadır. Sadece yeterince iyi bakmadın." Bu cılgın bir hafta sonu olacak.

Elliott'a döndüm. "Kulübenin arkasındaki otların arasında birkaç futbol topu gördüm." Kulübenin orada koca bir saha var, içinde nizami ölçülerde kaleler ve her şey var.

Sophie kolunu benimkine doluyor ve tehditkâr bir şekilde sıkıyor. "Futbol sonra. Önce hepimiz ders çalışacağız." İlk günden beri sınıf birincisi; tüm D'lerimi ve F'lerimi görmesine izin vermemeye çalışıyorum ama o biliyor. Herkes biliyor.

"Kıyafetler için üzgünüm," diye mırıldanıyorum başının üstünü okşayarak. "Umarım fazladan getirmişsindir."

Elliott'ın gözleri benimkilere kayıyor ama kendininkilerden ödünç almak zorunda kalacağımı söylemiyor. Sophie'nin gizemli kafatasını görmek istediğini sanmıyorum, bu yüzden onu cebimde bırakıyorum.

Defterler. Güneş turuncu ve alçak bir renge bürünmüş, yamaçlardaki sonbahar yaprakları devasa bir orman yangını gibi görünürdeki her şeyi yiyip bitiriyor. Eğer beni yakıp yok etseydi, beni alevlere sarmalasaydı ve küllerimi küçük hayvanların evlerini yaptığı ormana serpseydi, sanırım bu oldukça iyi bir ölüm şekli olurdu.

Sophie'yi en azından antrenman yaparken dışarıda oturmaya ikna ediyorum, böylece kitaplarımızı alıp çimlere uzanmak için futbol sahasına taşıyoruz. Ona kapüşonlu sweatshirtlerimden birini ödünç veriyorum ve profesyonel eteğinin üzerinden sarkan büyük *Traktör ve Yem* sweatshirtüyle çok sevimli görünüyor. Elimi tutmaya çalıştığı ve sonra kapıları açamayacağını ya da kitaplarını taşıyamayacağını fark ettiği bu garip dansı beceriksizce yapmaya devam ediyoruz. Buna alıştım ama bazen birinin beni hatırlamak için zaman ayırmasının, her parçamı kendi bildiği kadar iyi ezberlemesinin nasıl bir his olduğunu merak ediyorum.

Elliott kitaplarımı alıyor, böylece Sophie parmaklarını benimkilerin arasında dolaştırabiliyor. Elleri çok narin, pürüzsüz, pembe manikürü tenimi okşuyor. Bu bana kendimi sorumlu ve koruyucu hissettiriyor, ki sanırım hayatınızın geri kalanında böyle hissetmek için gayet iyi bir yol. Hukuk fakültesinin ilk haftasından beri Elliott ve benimle arkadaş; insanlar her zaman en iyi arkadaşınla evlenmen gerektiğini söyler, belki de hiç gerçek bir kıvılcım yaşamamış olsak bile böyle olması gerekiyordu. Belki de aradığım duygu, hayatımı değiştirecek, aradığım *kişiyi* bulduğumu söyleyecek o güzel sızı aslında yoktur.

Olaydan sonra onu rüyamda görürdüm. Her gece daha da ileri giderdik, vücutlarımızın sert çıkıntıları birbirine bastırılır, dili ağzımın derinliklerinde, sert ve yumuşak. Gerçek hayatta hiç eşcinsel seks görmedim, ama bu beynimi denemekten alıkoymadı - muhtemelen fiziksel olarak bile mümkün olmayan pozisyonlarda hayvanlar gibi seviştik. Başka şeyler de vardı. Gözlüklerini düzeltme şekli. Bana baktığında gözlerindeki mesafeli bakışın isteksiz, yarı gizli bir gülümsemeye dönüşmesi.

Okula başladığımda ve Sophie ile tanıştığımda onu unuttum. Aylardır aklımdan bile geçmiyor. Ama çimenlerin üzerine sırtüstü uzanıp gökyüzünün benimle uzay arasındaki tüm katmanlarını incelerken, arada soluk bir gün-ay varken, aklımdan tekrar tekrar geçen tek bir şey var.

O artık benim adımı biliyor. Ben de onunkini biliyorum.

Penceremin perdesi deliklerle birbirine tutturulmuş birkaç telden ibaret; küf kokulu yatağımın üzerindeki çatlak tavan armatürünün etrafında ağır ağır zıplayan on bir sivrisinek ve altı turna sineği saydım.

Avery bizim odalarımızın öğrencilere verdiklerinden daha güzel olduğunda ısrar etti. Ne kadar kötü durumda olduklarını ve neden bu delinin beni dairemle ofisim arasındaki iyi aşınmış yoldan uzaklaştırmasına izin verdiğimi merak ediyorum.

Geçen hafta işyerinde beni pusuya düşürdü ve öğrencilerine profesyonel mülakat becerilerini öğretmem için yalvardı. "Bu yıl çok parlak gençler var," diye kandırdı. "Gelecek yaz bir stajyere ihtiyacınız var, değil mi?"

"Daha fazla boş vaktim olsa ne yapardım?"

"Benimle yemeğe gelir misin? Badminton ligine katılır mısın? Hızlı buluşmayı dene?"

Evraklarımın üzerinden ona ters ters baktım. "Atticus Finch'in kendisi bile benden stajyerlik isteyebilir ve ben onu kabul etmem."

"İçlerinden birinin gözünüze çarpacağına dair her şeyine bahse girerim." "*Hayır* kelimesinin tanıdığınız bir şekli var mı?"

"Oh." Masamın üzerine masumca tünedi. "Yani bahsimi kabul ediyorsun." Etrafımda kurduğu mantıksal tuzağı çok geç fark ettim.

"Bahis kabul etmiyorum."

"Çünkü kaybedeceğini biliyorsun." "*Avery*."

Neredeyse zıplayarak kapıdan çıktı ve bol miktarda açık hava kıyafeti almamı söyledi.

"Bahsi kazanmanın ödülü ne?" Arkasından seslendim ve o da kafasını kapıdan içeri uzattı.

"verdiğiniz tek şey: Başından beri haklı olduğunuzu bilmek."

Şaka yapıyor; benim hiç açık hava kıyafetim yok.

Çantamı karıştırarak ses kayıt cihazımı çıkardım ve yere kayarak yatağa yaslandım. Hukuk fakültesindeyken düşüncelerimi düzenlemek için kendimi kaydetmeye başlamıştım. O zamandan beri binlerce saatlik ses kaydı biriktirdim. Duygusuz sesim, hiç bitmeyen bir bilinç akışı içinde, sanki biri beni dinliyormuş gibi durmadan konuşuyor.

"Ithaca'nın hemen kuzeyindeyim," diyorum kayda basarak, "Allah'ın unuttuğu bir yaz kampında, Avery ile bir rulo tuvalet kağıdını paylaşıyorum." Çalışıyorum

Kıçımın altındaki solmuş, çirkin mavi çiçeklerle bej rengi sararmış halıyı kaldırıp gevşek tellerini koparıyorum. "Buraya gelirken yolda bir kasaba vardı, Hollis ya da Hollin gibi bir şey, küçük bir turist tuzağı. Avery bana orada durmamı ve sözde meşhur olan soslu hamur tatlısı canavarını denememi söyledi. Otoyoldan gördüm ve ne olacak ki diye düşündüm. Neden bir kez olsun spontane davranmayayım?" Gevşek bir ipliği çekiyorum ve desenin tamamen çözülmesini izliyorum.

"Arabayla önünden geçtiğim ilk şey bir antika dükkânıydı, restore edilmiş ahırlardan biriydi ve köpeği ön basamakta uyuyordu. Bir an için tüm benliğimle Colson'ın orada olduğunu ve cam koleksiyonu için ihtiyacı olan son sürahiyi aradığını düşündüm. Dışarı çıkıp arabaya yaslandı ve *en azından eğleniyormuş gibi görünmeye çalışamaz mısın* dedi. Yeterince hızlı uzaklaşamadım." Başımı yatağa yaslayıp gözlerimi kapatıyorum. "Tanrım, buradan nefret ediyorum."

Hiçbir şeyi silmem ama zaman damgasını not ederim, böylece iş notlarımdan ayrı olarak sıralayabilirim. Gökyüzü koyu bir kot renginde, gün batımını biraz geçmiş ve uykudan kilometrelerce uzaktayım. Üzerime bir ceket alarak alacakaranlığa doğru ilerliyorum. Her yön aynı görünüyor, bu yüzden rastgele bir yön seçiyorum. Burada, cırcır böcekleri ve nazlı akşam esintisi yüzümü okşarken, kendimi onu düşünürken yakalıyorum. Jonah'ı.

Milyon yıl geçse de onun bir hukuk öğrencisi olduğunu tahmin edemezdim. Pis ve vahşiydi, kısa ve kirli saçları çamurla kaplıydı. İkimiz de bir an için diğerinin bir şey söyleyerek mesleki itibarımızı zedeleyip zedelemeyeceğini merak ederken gözlerimiz fal taşı gibi açılmıştı. Tabii ki ikimiz de söylemedik.

Ellerimi ceplerimin derinliklerine sokarak duruyorum ve etrafımdaki birbirine benzeyen karanlık ağaçlara bakıyorum. Çoktan kayboldum. Lanet olası umutsuz.

"Kaleye vurmayı *deneyebilir* misin?" diye bağılıyor biri solumda, bir sıra kalın çalının ötesinde. Bir saniye sonra çamurlu bir futbol topu aniden ayağımın dibine düşüyor ve ayakkabılarımdan sekiyor.

"Ow. Kahretsin. Siktir." Jonah Scott çalılıkların arasından dümdüz geçerek sık dallara dolanır. "Hangi cehennemde-"

Aniden duruyor, çıplak ayakları yosunlu bir kökün üzerinde dengede duruyor ve elini bir kalçasına, kütüğünü de diğer kalçasına dayıyor, zor nefes alıyor, beyaz tişörtü terli göğsüne yapışıyor. Bir an beni inceliyor, sonra spor şortundaki çapakları temizleyerek aşağıya bakıyor. "Merhaba, Bay Freeman. Profesör Freeman?"

"Ben profesör değilim."

Dudakları sırtırken parlak gözleri benimkilere dönüyor. "Anlaşıldı." Ben bir şey söylemeyince büyük bir adım atıp ayağımın dibindeki topu kapıyor, bacağının üzerinde yuvarlayıp kolunun altına sıkıştırıyor. "Neredeyse başını kesiyorduk, kusura bakma. Elliott beni koşturmak için bilerek golü kaçırıyor, böylece yorulup susacağım. Katılmak ister misin?"

"Neyi istiyor muyum?"

Topu parmağının üzerinde döndürerek gösteriş yapıyor. "Futbol oyna. Kalecilik yapabilir misin? Senin üstünü değiştirmeni bekleyeceğiz."

Şakayı bekliyorum ama hiç gelmiyor. Aslında ciddi. "Hayır."

"Tamam." Topu havaya atıp ayaklarının arasında hokkabazlık yapmaya başlıyor. "Yarınki yürüyüş için dinlenmen gerekmiyor mu?"

Bir kahkaha atıyor. "Şimdiye kadar kimse beni yıpratamadı. Sonsuza kadar devam edebilirim." Uzun, koyu renk kirpiklerinin altından bana attığı bakış, çifte imada bulunup bulunmadığını anlamayı imkânsız kılıyor. "Geliyorsun, değil mi?"

"Avery bana başka seçeneğim olmadığını söyledi."

Top bir *tokatla* avucuna düşüyor ve beni bir aşağı bir yukarı inceliyor. "Takım elbiseyle mi yürüyüş yapıyorsun?"

"Başka hiçbir şeyim yok."

Yanakları çukurlaşarak saklamaya çalıştığı gülümsemeyi ele veriyor. "Yeterince makul."

Gece vakti böceklerin sonsuz nabzı aramızda uzanıyor. Hâlâ sert nefes alıyor, uzanıp parmaklarımı boğazının çukurundaki terin içinden geçirebileceğim kadar yakın. Başını eğip bir şeyler söylemeye başladı, sonra durdu. İlk defa gözleri kararsız bakıyor.

"Jonah!" diye bağılıyor arkadaşı sahadan. "et!"

Bir adım geri atıyor, sonra tereddüt ediyor. "Sophie'ye bir staj vermelisin."

"Kim?"

"O benim arkadaşım. Sınıfımızdaki en zeki kişi. Ya da Elliott'ı seçebilirsin, sanırım. Ya da Brady. Torts hakkında çenesini kapatmayan adam. Herhangi biri seninle çalışmak için adam öldürür."

"Çaresizlik bir erdem değildir."

Kafasını eğiyor, kafası karışmış. Okulda bunu öğretmiyorlar, tam tersi. "Onlara bir şans verin," diye itiraz ediyor. "Hepsi harika birer avukat olacaklar."

"Peki ya sen?"

Omuzları gerildi. "Peki ya ben?" "Bir şansı hak etmiyor musun?"

Kolunun altındaki topu inceliyor, çim parçalarını koparıp yere atıyor. "Avukatların insanların sözlerini çarpıtmayı sevdiğini biliyorum ama mesain bitti, değil mi?"

Mesleğime yönelik iğnelemeler o kadar tanıdık ki tepki bile vermiyorum. Sonunda vücudu gevşedi. "Özür dilerim." Yüzünde yavaş, küstah bir gülümseme beliriyor. "Kimse size söyledi mi bilmiyorum ama ben çok kaba bir insan olabilirim. Sizinle tanıştığımıza memnun oldum efendim."

"Sizinle tanışmak bir zevk, Bay Scott."

Topu bana atar gibi yapıyor, yakalamak için çırpınışımı izliyor, sonra dönüp uzaklaşıyor.

Chapter 6

JONAH

Bay Freeman'ın şelale yürüyüşüne gelmektense ölü numarası yapacağını düşünmüştüm ama son dakikada otobüse tırmandı ve en ön sıraya tek başına oturdu. Üzerinde pastel mavi bir düğme, pantolon ve Avery'nin ödünç alınmış gibi görünen bir çift spor ayakkabısı var. Bir tür dahi olmasına rağmen son derece bilgisiz görünüyor.

Elliott arka sırada Sophie'yle benim aramda oturuyor ve biz patikaya doğru giderken telefonunda kelime oyunu oynuyor. Sophie harika önerilerde bulunuyor, ben ise berbat önerilerde bulunuyorum, çünkü muhtemelen LSAT sınavını geçen en kötü heceleyiciyim.

Onlar 'utanmaz' kelimesinin eş anlamlısını bulmaya çalışırken, ben de boynumu eğip Bay Freeman'ın özenle şekillendirilmiş sarı saçlarının arkasını, kulağının arkasında atladığı tek noktayı inceliyorum. Konuşmuyor, uyumuyor ya da kitap okumuyor, sadece kıpırdamadan oturuyor ve pencereden dışarı bakıyor.

"Küstahça," diye atıldı Sophie. "Arsız. Cüretkâr."

Elliott başını sallar. "Daha kısa olması gerekiyor."

Doğrulup, neyin bu kadar büyüleyici olduğunu görmek için kendi penceremden dışarı bakıyorum. Cayuga Gölü'nün uzun kıyısında kuzeye doğru gidiyoruz, su ve gökyüzü sisli aynalar gibi birbirini yansıtıyor. Bir dizi kaz gölün ortasına yakın bir yere konuyor ve ben gidip yanına oturmak, onları kaçırmadığından emin olmak istiyorum.

"Küstah. Utanmaz."

Bir şey yan tarafımı dürtüyor ve Elliott'un bana dik dik baktığını fark ediyorum. "Yardım edecek misin, yoksa kendini mi kaptıracaksın?"

Dudağımı ısıriyorum, hâlâ o düz, sessiz sırtına, geniş omuzlarına bakıyorum. "Susamış. Muhtaç. Azgın."

Elliott sırtlıyor. "Bunu kız arkadaşına söyle, bana değil."

"O değil-" Dilimi ısıriyorum. Sophie ve ben bu gece ilk kez seks yapmak için plan yaptık, çünkü tek kişilik odayı o aldı. Sanırım bu bizi resmileştirecek.

Linden Şelalesi'nin park yeri çoktan arabalar ve çocuklarını patikaya doğru sürükleyen ailelerle doldu. Hepimiz sırt çantalarımızı alıp ikişerli ya da üçerli gruplar halinde yola çıkıyoruz. Herkes şelaleye vardığında öğle yemeğini kamp ateşinde pişireceğiz, çünkü sandviçler Avery için yeterince heyecan verici değil. Burada ateş yakmayı bilen tek kişinin ben olduğuma eminim.

Elliott ve Sophie o kadar yavaş yürüyorlar ki, sanki on dört kilometre tırmanıyormuşuz gibi sürekli su ve atıştırma için duruyorlar. Sonunda el sallıyorum ve kendi hızımı ayarlıyorum, istediğim kadar hızlı, bizden önce ayrılan herkesi geçiyorum.

Son dik tepeyi tırmanırken, kayalıkların üzerinden kayalarla bezeli geniş bir havzaya inen iki yüz metrelik şelaleyi hayranlıkla seyretmek için duruyorum. Suyun kenarına kadar yürüyorum ve şelaleye doğru ilerliyorum, ta ki ıslak kayaların arasında kayıp zıplayana, sprey tenimde dans edene kadar. Omzumun üzerinden sürekli kontrol ediyorum ama başka kimse gelmemiş. Her zaman gidiyorum ve ailem bana çok hızlı olduğumu, çok fazla olduğumu, yavaşlamam gerektiğini söyledi ve sonuna geldiğimde her zaman etrafıma bakıyorum ve yalnız olduğumu fark ediyorum. Sanırım evleneceğim kızda istediğim de bu: Ne kadar uzağa gidersem gideyim yanımda kalacak kadar beni önemseyen biri.

Sırılsıklam ve titreyerek tekrar kıyıya ulaştığımda, sınıfın geri kalanı gelmiş ve piknik alanındaki ateş çukurlarından birinin etrafına battaniye ve sandalyeler sermişti.

Arkamı dönüp açıklığa bakıyorum. "Bay Freeman nerede?"

Avery omuz silkiyor. "O yetişkin bir adam; buraya gelecektir. Umarım acele eder, çünkü ateş yakıcılar ve yiyeceklerin yarısı onda."

Sophie ve Elliott çalışma defterlerini çıkardılar, ben de başladım. "Gidip onu getireyim."

Yokuş aşağı kısımlarda kayarak boyunca geri koşuyorum. Güneş kıyafetlerimi ensemi ısıtırken dünyadaki her şey birkaç dakikalığına çok net ve mükemmel görünüyor. Sonunda, omzunda bir çanta ve her iki elinde birer tane daha olan uzun boylu bir figür görüyorum. Avery'nin paketlediği ve taşımaya zahmet edemediği tüm eşyalar. Muhtemelen yüzünde sinirli bir ifade var, ama uzaktan tatlı görünüyor, aşırı hazırlıklı bir baba gibi.

Su içmek için duruyor, ben önünde durduğumda şişeyi hafifçe indiriyor. Kıyafetleri tertemiz görünüyor ve hiç terlemiyor. Çantalardan birini elime aldığımda o kadar ağır ki neredeyse tekrar düşürecektim. Adam kıyafetlerinin altında ince görünüyor, ama gizliden gizliye bir canavar. Ve çok uzun boylu. İnsanlara yukarıdan bakmaya alışkınım ama başımın tepesinin bir adamın omzuyla hizada olması aşağılayıcı.

"Senin önde olacağını düşünmüştüm," diyor sert bir şekilde, su şişesinin kenarını silip bana uzatıyor ve içmemi izliyor.

Üst dudağımdaki suyu silerken hâlâ nefes nefeseyim. "O kadar yavaşsın ki öğle yemeğini yedik, toparlandık ve çıktık bile." Şaşkın yüzüne sırtıyorum. "Aslında, her şeyi taşımanın sana kaldığını duydum."

İkinci bir çanta almaya çalıştığımnda, patikanın tam ortasında halat çekme yarışı oynayana kadar elini sıkıyor. "Ben gönüllü oldum," diye ısrar ediyor.

"Şimdi gönüllü oluyorum."

"Zaten bir çantan var."

Göğsümde tanıdık bir acı alevleniyor ve düşünmeden parmaklarını kayıştan çekip koparıyorum. "Bu seni şaşırtabilir ama ellerimden daha fazla şey taşıyabilirim." Pislikler beni rahatsız etmez; onlar her yerdeler. Beni eksik parçalarımından daha fazlası olarak görüyormuş gibi davranan ama sonra dönüp yanıldığımı kanıtlayan insanlar.

Yüzü ifadesizleşiyor, çenesindeki kaslar geriliyor. "Eğer böyle bir şey düşündüğüm izlenimini verdiysem, özür dilerim."

İyi iş, Jonah. Hayatımda hiç kimseye böyle bağırمامıştım, kolum hakkında bile. Dünden kalma çiziklerle kaplı bacaklarıma bakıyorum ve söyleyecek bir şey ararken ayak parmağımla çantayı dürtüklüyorum.

Boynumdaki dürbüne dokunarak göğsüme çarpıyor. "Kuş gözlemi yapar mısın? Geçenlerde kırlangıç kuyruklu bir uçurtma görüldüğünü duydum."

Ona aval aval bakıyorum. "Ne oluyor? Kuş gözlemcisi misin?"

Ağzının köşesi seğiriyor. "Üniversitedeyken bu konuda oldukça hevesliydim." İki çantayı aldı ve patikada adım adım ilerlemeye başladık.

"*Oldukça hevesli olmak, her şeyde en iyi olma takıntısı* anlamına mı geliyor?" "Neden böyle düşündüğünüz hakkında hiçbir fikrim yok."

Bir kahkaha yükseliyor ve göğsümdeki düğümü gevşetiyor. "Kuşları izlemem ama onları severim. Bütün hayvanları. Ama burada her şeyi korkutup kaçırان çok fazla insan var. Dün gece kayak kulübesinde uyudum ve şafakta futbol sahasında on beş geyik vardı."

"Ne?" "On beş geyik."

"Sen-" İç çekiyor ve başını sallıyor. Ben kendi hızımı onun temkinli adımlarının uzunluğuna uydurmaya odaklanıyorum. Güneş zirveye ulaştığında, insanlar patikadan geri dönmeye başladı ve onların şaşkın bakışlarını üzerimizde hissedebiliyorum. Kendime ait bir dünyada yaşıyorum, asla tam olarak doğru değil. Bugün bunu, iş kıyafetinin uygun bir açık hava kıyafeti olduğunu düşünen kule gibi bir adamla paylaşıyorum.

Birkaç dakika sonra boğazımı temizliyorum. "İki yaşımdayken kaybetmişim ve acıyıp acımadığımı hatırlamıyorum."

"Hm?" Gözleri uzakta, sanki onu derin bir düşünceden uyandırmışım gibi. Kolumu kaldırıyorum. "Herkesin bilmek istediğı iki şey."

"Ah." Gözlerini mutsuzca kısarak virajın etrafında beliren devasa tepeye bakıyor. "Bu bir kaza mıydı?"

"Hayır, kasıtlı olarak. Babam sızlanmalarımın bıkıtı ve palasıyla vurdu." Sırtarak elimle bir kesme hareketi yapıyorum.

Yüzünde geniş, içten bir gülümseme belirmeye çalışıyor, ama o bunu elinin tersiyle itiyor. "Kendini komik sanıyorsun."

"Biliyorum." Bir kayadan diğerine zıplıyorum, çantam sırtıma çarpıyor. "Babam bir traktör üzerinde çalışıyordu. Kazağımın kolu motora sıkışana kadar dükkâna gizlice girdiğimi bilmiyordu. Çoğu zaman kolunu tek seferde koparır, ama benim durumumda tüm kemikleri ezdi ve kolumu parçaladı-" Duruyorum. "Özür dilerim. TMI."

"Yani kesmişler mi?"

"Uh-huh. Ama düşünmeden aptalca şeyler yapmamayı hiç öğrenemedim."

Söyleyecek doğru şeyi bulurken sessizlikten korkmayan insanlardan biri gibi sessizleşiyor. "Sen ne..." Duraklıyor, düşünüyor, sonra tekrar deniyor. "Tercih ettiğiniz bir terminoloji var mı? Ya da sevmediğiniz?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Elbette..." Eliyle işaret ediyor. "İnsanlar bu konu hakkında konuştuklarında, bunu yapmanın saygılı bir yolu ve boktan bir yolu olduğunu varsayıyorum ve boktan olmaktan kaçınmak istiyorum."

Daha önce kimse bana bunu sormamıştı. Bunu daha önce kendime bile sorduğumdan emin değilim.

Yavaş gitmekten sıkıldım, arkamı döndüm ve ona bakarak geriye doğru yürüdüm. "Ben ona kütüğüm diyorum sanırım. Başkalarının da demesi umurumda değil." Güneşe düşünüyorum. "Bana sakat denmesinden hoşlanmıyorum."

Aniden durdu. "İnsanlar bunu yapar mı?" Omuz silkiyorum. "Elbette."

"Siktir." Yüzünden geçen ifadeyi anlamıyorum. "Her neyse."

Bakmadan arkamdaki kayanın üzerine atladığımda kaşlarını çatıyor. "Seni sıkıyor muyum? Taşımak için daha fazla şey mi istiyorsun?" Bana ağır bir çanta daha uzatıyor, ben de onu mutlu bir şekilde omzuma asıyorum.

"Sırtın mı ağrıyor baba?" Notumun yüzde yetmişini kontrol eden çok zengin, önemli bir profesyonelle konuştuğumu hatırlamadan iki saniye önce ağzımdan çıktı. "Özür dilerim efendim. Bu yersizdi." Geriye doğru iki adım daha. "Ama Avery'nin çantasında köpük rulo olabilir."

Gözleri masum gülümsememi tehlikeli bir parıltıyla karşılamak için yukarı kayıyor ve bu parıltı doğrudan sikime doğru fırlıyor, o kadar hızlı ki beynim daha yetişmeden kalınlaşmaya başlıyorum. Arkamı dönüyorum ve Sophie'yle seks yapmayı düşünüyorum, böylece kendime bu yüzden komik yürüdüğümü söyleyebiliyorum.

Tepeye tırmanmaya başladığımızda "Protezin var mı?" diye soruyor.

Kütüğümün dirseğimin hemen altında nasıl bittiğini inceliyor, ucunda bir el hayal etmeye çalışıyorum. "Asla bir tane alamayız. Bu noktada onunla ne yapacağımı bilemiyorum. Halter protezleri var, denemek isterdim ama koluma ağır şeyler bağlayıp düşmemelerini umuyorum."

"yapamazdım," diye . "Aynı anda hem çay içebilmem hem de kitabımda bir sayfa çevirebilmem gerekiyor."

Bir kahkaha patlattım. "Ya el yerine çay fincanı olan bir protez taktırsaydın?"

O cevap veremeden, son tepeyi , pas rengi ağaçların arasında bir sis halesi içinde usulca kükreyen şelaleyi görmeye başlıyoruz. Avery ve sınıfın geri kalanı kamp sandalyelerinden oluşan bir çembere yerleşmişlerdi ve Elliott ile Sophie'nin şelalenin yakınında durup bana el salladıklarını görebiliyorum.

Onları görünce Bay Freeman'ın yüzünde dikkatli bir ifade beliriyor ve tekrar konuştuğunda sesi mesafeli ve kibar bir hal alıyor, sanki kim olduğunu ve neden burada olduğunu yeni hatırlamış gibi. Elimden çantayı alıyor bu sefer ben de ona izin veriyorum. "Yardımanız için minnettarım ama artık idare edebilirim. Burayla piknik örtüsü arasında kaybolacağımı sanmıyorum."

"Şaka yaptığını sanıyorsun ama değilsin."

Manzarayı hayranlıkla izlemek yerine katalogluyormuş gibi ifadesiz bir şekilde inceledikten sonra bana bakıyor. Gözleri şelalenin altındaki yosunlarla aynı renkte. Dudaklarını birbirine bastırarak yavaşça nefes alıyor, sonra bana başını sallayıp uzaklaşıyor.

Chapter 7

Diğer herkes şelalenin önünde birkaç sosyal medya fotoğrafından sonra sıkılıyor ve sohbet etmek, kestirmek ya da ders çalışmak için sandalyelerine geri dönüyor. Jonah hiç durmuyor. Ne zaman başımı kaldırıp baksam kayboluyor ve başka bir yerde yeniden ortaya çıkıyor. Nehrin karşısına geçiyor ve uzak tarafı keşfediyor, sonra da şelalenin arkasında bir yol buluyor ki bunun hiç de güvenli olmadığından eminim.

Ağaçların arasından süzülen güneşin altında, suyun kenarında tek başına oturup bacaklarındaki kiri yıkarken güçlü ve sessiz vücudunda dikkat çekici bir şey var. Avery fark etmeden önce bakmayı bırakmalıyım ama yapamıyorum. Evrim, insan vücudunu en büyük tehdide ya da en büyük hayatta kalma şansına odaklanmaya şartlandırmış. Hangisi olması gerektiğini bilmiyorum.

Avery'nin kucağıma ittiği mülakat sorularına odaklanmaya çalışırken bir el omzuma dokunuyor. Jonah çok yakınımda duruyor ve şimdiye kadar üç yürüyüş yapmış olmasına rağmen ayak parmaklarının üzerinde enerjik bir şekilde zıplıyor. "Eminim güzel bir telefonun vardır. Elliott, Sophie ve benim şelalenin önünde bir fotoğrafımızı çekebilir misin? Benimkinin şarjı bitti." Elbette telefonunu şarj etmiyor; baraka çatılarında uyumakla ve bir tür çekilmez Disney kahramanı gibi hayvanlarla oynamakla çok meşgul.

Telefonumu alarak, benim numaramdan kendine bir mesaj gönderirken devasa ekranda tek elle yazmaya çalışıyor. "İşte. Sonra bana mesaj at." Bana hızlıca gülümsedi. "Teşekkürler, Bay Freeman."

Bütün hafta sonu birlikte olduğu kız, Sophie, kaygan kayaların üzerinden geçmesine yardım ederken parmaklarını onunkilere doluyor ve kızın söylediği bir şeye gülüyor. Üçü şelalenin önünde sıraya giriyor ve objektifi bir demet odun alıp ateş çukuruna gelişigüzel istiflemeye başlayan Avery'ye çevirmeden önce birkaç amatörce fotoğraf çekiyorum. "Doğada hayatta kalma şovunu anlat, Avery. Ateş nasıl yakılır?"

Bir karton kutu sallıyor. "Ezoterik ve gizemli kullanımıyla-" ön tarafını kontrol ediyor "-Qwik Start Alev Küpleri."

Arkama yaslanıp, onun ve öğrencilerinin kibrit ve ateş başlatıcıları yakıp kütüklere atmalarını ve hiçbir başarı elde edememelerini artan bir memnuniyetle izliyorum. Arkadaşım bana bir bakış attı, ben de omuz silktim. "Söylesene, bu ateş onların notlarının ne kadarına değer?"

"Tanrım, çocuklar, hadi." Jonah grubun arasından sıyrılır ve ateş çukurunun yanında dizlerinin üzerine çöker. Kafa üstü suya düşmüş olmalı,

Çünkü sıırıslıklam tişörtünü çıkarmış ve susuzluk tuzağı TV şovunun plaj bölümündeymiş gibi boynuna asmış. Kas yapısı benimkinden çok daha iri, kısa gövdesinde yoğun ve yontulmuş, her hareket ettiğinde ıslak, bronz teninin altında yuvarlanıyor.

"Öylece..." Aşağıya, sallanan kütük kulesine, yakılmamış ateş marşları yığınınına bakıyor ve gülmeye başlıyor. "Sophie." Yavaşça bacağına dokunuyor. "Sen ve diğerleri yumurtaları hazırlamaya başlayın. Beş dakika içinde hazır olur."

Kütükleri teker teker çıkarır, birinin üzerinde durur, böylece ortasına yığmak için çıra parçalarını sıyrabilir. Odunları yeniden düzenledikten sonra kibrit kutusunu kütüğüyle dizine sıkıştırıyor ve bir kibrit çakıyor. Kendini yakmayı umursamadan ayağıyla çukura birkaç ateş başlatıcı atıyor, sonra uzanıp onları yakıyor.

O ateşi uzun, sağlıklı alevlere dönüştürüp demir ocak ızgarasının üzerine katlarken, Sophie yumurtaları jambon, peynir ve frenk soğanı ile folyo paketlere kırıyor, sonra dikkatlice katlıyor. Kötü pişmiş bir omlet için çok fazla zahmetli bir iş gibi görünüyor.

Sophie bir tanesini bana uzatarak, "Herkes kendi avukatını kendi yapar," diyor. Gördüğüm kadarıyla, tanıdığım en iyi avukatların duruşuna ve zekâsına sahip. Jonah'ın onunla aynı resme nasıl uyduğunu tam olarak anlamıyorum ama bu beni ilgilendirmez.

"Teşekkür ederim." Diğerlerini taklit ederek elimdeki paketi sıcak ızgaranın köşesine koydum. Bu Colson'ın sevdiği türden bir şeydi. Bana herhangi bir şeyi nasıl düzgün yapacağımı göstermeyi reddetmese ve sonra da neden sormasa ben de sevebilirdim. Kontrol ihtiyacımı elimden alarak beni tedavi edebileceğini düşünüyordu.

Yeterli sayıda kamp sandalyesi olmadığı için Jonah Sophie'ye kendi sandalyesini veriyor ve Sophie'nin dizlerinin arasında yere oturuyor, Sophie onun omuzlarını ovup saçlarını okşarken gözleri yarı kapalı.

Avery beklerken şarkı söylemeyi öneriyor ve rahatlamam için herkes yuhalıyor. "Nasıl istersen öyle olsun," diye homurdanıyor. Adam çok şapşal ama aynı zamanda çok zeki. Her bir grup gergin yeni öğrenciyi alıp özgüvenlerini bulmalarına yardımcı oluyor ve onları hukuk fakültesinin geri kalanı boyunca taşıyabilecek bir aile haline getiriyor.

Jonah'nın gözleri dalgalanarak açılıyor ve ateşten gelen sıcak havanın dalgalanmasıyla benimkilere takılıyor. Sabahtan beri özgürce koştuktan uykusu gelmiş bir halde bana yavaşça göz kırpmıyor ve Sophie'nin omzundaki elini sıkmak için kolunu yukarı kaldırıyor.

"Yemeğiniz hazır," diyor, gözleri hâlâ bende. Eline bir sopa alıyor ve paketimi bana doğru itiyor. "Dikkatli ol."

Folyoyu bir avuç peçeteyle tutarak plastik bir çatal alıyorum ve içindeki iğrenç görünümlü lapayı dürtüyorum. Özel bir değil, çok fazla tuz ve erimiş peynirin lastik gibi ipleri, ama arka planda şelalenin uğultusu, hava o kadar gevrek ki, ondan bir ısırık alabilirsin, ne yaptığımı bilmeden hepsini yiyorum.

Dilim yandığı için Avery ile mülakat soruları hazırlamaya geri dönüyorum. Bir kahkaha sesi üzerine omzumun üzerinden baktım. Tabii ki çalışma grubuyla oturan Jonah'tı. Daha önce tüm vücuduyla gülen birini hiç görmemiştim.

"Onu istemiyorsun."

Avery'ye sertçe dönüyorum, yanlış bir şey yapmadığım halde midem bulanıyor. "Ne?"

"Herkes önce onu fark eder. Nasıl fark ? Ama stajyeriniz olmasından nefret edersiniz."

"Neden?"

Çenesini ovuşturuyor. "Açıkçası, LSAT sınavını geçmeyi bırakın, lisans eğitimini nasıl bitirdiğini bile bilmiyorum. Akademik performansı şimdiye kadar gördüklerimin en kötülerinden biri."

garip bir hayal kırıklığı kıpırdanıyor. "Denemiyor mu?"

"Onu çözemiyorum. Bence çabalıyor, belki de herkesten daha fazla. Sadece hiçbir şeyi doğru yapamıyor, sanki dünyanın geri farklı bir dalga boyundaymış gibi. İçindeki tüm o tutkuyla, biri onu doğru yola sokabilse durdurulamaz olacağını düşünüyorum ama bu noktada sadece onu tek parça halinde çıkarmaya çalışıyorum."

İkimiz de ona bakıyoruz ama o fark edemeyecek kadar dalmış durumda. Onun hakkında çok fazla şey biliyorum ve aynı zamanda hiçbir şey bilmiyorum.

"Sophie'yi almalısın," diyor Avery. "Yaz sonuna kadar onun için çalışmanı sağlar."

"Stajyer yok."

"Neredeyse seni yakalıyordum."

Kollarımı başımın arkasında gererek sandalyemde geriye yaslanıyorum. "Sen bir kamp ateşi yakabildiğinde ben bir stajyer alacağım, dostum."

Tam burada, şu anda, tüm bunlar o kadar da korkunç görünmüyor. Ama o kırılma anları, onlara tutunmaya çalıştığınız anda yok ettiğiniz anlardır. Birdenbire evde, rutinlerimin ve kitaplarımın yanında olmayı diledim.

bilinmez ve dnyamın dzenli ve gvenli kalacaına gvenebilirim nk onu bu hale getiren benim.

Yürüyüş bahanesiyle ancak birkaç kilometre yol kat edebildim ama su sızdıran duştan çıkıp dayanıksız misafir havlularından birini belime astığımda bitkin düşmüştüm. Tüm vücudum, tanımadığım insanlar ve yapmadığım şeylerle çevrili, dengeden uzak bir gün geçirmenin kemik yorgunluğu ağrısını hissediyor.

Aynanın buharını silerek gzlksz bulanık yüzümü, her yöne dağılmış saçlarımı ve tıraş makinem banyo prizinde çalışmadığı için hafif soluk kirli sakalımı inceliyorum.

Telefonum tezgahın üzerinde parlıyor. Kaygan parmaklarımla kavrayarak burnuma doğru tutuyorum ve metni anlamak için gözlerimi kısıyorum.

O fotoğrafı alabilir miyim? Elliott'a göstermek istiyorum.

Kr ve işe yaramaz bir halde, başarmış gibi görünene kadar sinirli bir şekilde ekranı yokluyorum. Teknolojiyle bu kadar kötü olmak için çok gencim. Tam onu kirli giysilerimin üzerine fırlatmak üzereyken bir cevap geliyor.

Bu senin ajandanın fotoğrafı. Sanırım. Berbat bir el yazın var.

Derin bir esneme iimi ürpertiyor. Bunu sabah yapmalıyım. Bunun yerine tezgâha yaslanıp gözlüklerimi yerine yerleştiriyorum ve rahatlamış bir şekilde göz kırıyorum.

Konsantre olarak arayüzü inceliyorum. Daha fazla seçenek arayan bir simgeye dokunduğumda, her şey siyah bir ekrana ve çınlayan bir zil sesine dönüşerek kayboluyor. Geri alamadan Jonah'nın buruşuk yüzü karanlıkta baş aşağı beliriyor, elmacık kemikleri telefon ekranından gelen parıltıyla vurgulanıyor. "Merhaba," diye homurdanıyor yumuşakça, sesi kalın ve sanırım bana gülüyor.

"Siktir. Fotoğrafını göndermeye çalışıyorum."

Boğuk bir iniltiyle yuvarlanıyor, battaniye çıplak omuzlarından düşüyor. "Babam bile bunu nasıl yapacağını bilir." şimdi yataktan sürünerek çıkıyor, karanlık odada ilerlerken fisıldıyor. "Elliott uyuyor." Banyo kapısını kapattığını duyabiliyorum; sonra tezgâhın üzerine tırmanıyor ve dizlerini göğsüne doğru kıvrarak kamerayı tekrar yüzüne yönlendiriyor. Gözleri ekranda geziniyor ve ben çoğunlukla çıplak ve sırlıslıklam olduğumu hatırlıyorum. "Bu duşlar berbat, ha?"

"Uyumak istiyorum. Telefonu kapat da resmi göndereyim."

"Burayı sevdin mi?"

Aynaya bakarak saçlarımı geriye taramaya çalışıyorum. " sayılmaz."

"Neden olmasın? Çok güzel bir yer. Biraz önce nehre indim ve göle doğru takip ettim ve aşağıda koca bir kunduz barajı var." Güçlü boynunu göstererek tavana bakıyor. "Ama hiç kunduz bulamadım. Yarın tekrar deneyeyim mi? Belki sabah çıkarlar. Benimle gelip bakmak ister misin?"

"Bunun için Sophie'niz yok mu?" Birden ağzımdan çıkıveriyor ve de nazik bir ses tonuyla değil.

Göz kırkıyor. "Sanırım." Uzaklara bakarak çenesini dizlerine dayıyor.

"Arabamı kontrol etmeye gittiğimde bir baykuş gördüm," diye teklifte bulunuyorum, bir pislik olduğumu telafi etmeye çalışıyorum.

"Ne tür?"

"Testere peçeli baykuşa benziyordu. Özellikle küçük ve gürültülüdürler; bence iyi anlaşırdınız."

Şimdi ışıldıyor, gözleri uykulu ve sıcak. "Bir me-owl mu? Bu çok havalı. Ailemin Iowa'daki çiftliğinde baykuşlar vardı. Senin gibi büyük, beyaz, süslü olanlar."

Ortabatı çiftlik çocuğu, tam düşündüğüm gibi. "İşte ben buyum: büyük, beyaz ve süslü."

Yüksek sesle homurdanıyor ve yüzünü dirseğine gömüyor. "Dur. Elliott'ı ."

Göğsümden ve karın kaslarımdan havluma akan damlaları izliyorum, çıplak ayaklarım yere yayılıyor. "Pekâlâ, resmi anlayabiliyorum. Ben geriatrik değilim."

"Sen nasıl ."

"İşte bu kadar." Avucumu kameranın etrafına sararak onu gölgede bırakıyorum ve tezgahın üzerine fırlatıyorum. "İyi geceler." Su tenimde kururken biraz titreyerek yatak odasına girip diş fırçamı buluyorum.

Tam diş macunundan düzgün bir şerit sıkamak üzereydim ki aramayı hiç sonlandırmadığını fark ettim. Kamera tavanın boş bir görüntüsünü gösteriyor. Belki de uyuyakalmıştır.

Telefonu kapatmak yerine sessizce işlerime devam ediyorum ve onun yavaş ve yumuşak nefes alışını . Beş yıl, on yıl sonra nerede olacağını, kiminle birlikte olacağını, nasıl bir avukat olacağını merak ediyorum. böyle mi olacak yoksa hepimiz gibi yorgun ve uysal bir şeye mi dönüşecek?

"Hey." Boğazından alçak mırıldanıyor. Kameraya bir bakış hala kirli tavanı gösteriyor.

Cevap vermeden diş fırçamı bıraktım ve elimi yavaşça saçlarımda gezdirdim, neyin doğru olduğunu, ne yapmam gerektiğini anlamaya çalıştım. Ne yapmak istediğimi.

"Beni izlediğini gördüm," diye nefes alıyor. "Bütün gün."

Telefonumu elime aldım. "Kız arkadaşınız olağanüstü bir genç kadına benziyor."

Yumuşak, kuru bir kahkaha mırıldanıyor. "Henüz birlikte değiliz. Bu gece ilk kez seks yapacaktık, sonra da bunu resmileştirmeyi konuşacaktık."

Umursamaz kalbim kulaklarımda gürültüyle çarpıyor. "Onun odasında değilsin." "Bunu yapamazdım."

Gözlerimi kapatıyorum. "Çünkü görüşmeler için dinleniyorsun." *İşte çıkış yolun. Lütfen al.*

"Gri mi?" Bay Freeman değil. Gray. Sesi boğuk geliyor. "Ne?"

Telefonu tekrar açtığında, gözbebekleri sönmüş görünüyor, neredeyse zengin kahverengi irislerini yutuyor. "Şu anda gerçekten çok sertim."

Birbirimize bakarken titrek bir nefes alıyorum. Ve sonra ediyorum çünkü bu çok fazla ve ben o kadar iyi bir insan değilim. "Göster bana."

Dudakları yavaş bir sırtışa dönüşüyor. Telefonu çenesinin altına sıkıştırıp parmaklarını eşofmanındaki şişkinliğin etrafına kabaca sararak bana gösterirken kamera kucağını gösteriyor. "Beni sertleştirdiğinde canım acıyor. Kızlarla güzel hissettiriyor ama senin için demir gibi. Dokunduğum anda patlayacakmışım gibi hissediyorum."

"Piercinglerin nasıl görünüyor?"

Kamerayı kaptığı gibi yüzüne doğru çeviriyor, sevinçten havalara uçuyor. "Hatırladın!"

"Bunu nasıl unutabilirdim ki?" "Görmek ister misin?"

"Ne düşünüyorsun?"

Telefonu el yordamıyla musluğa dayıyor ve etmeden eşofmanını ve boxer'ını dizlerine doluyor. orada, hatırladığımdan bile daha mükemmel. Tanrım, nasıl da hatırlamışım.

Kızarmış siki, rahatlamak için yalvarırcasına kalçalarının arasında acıyla yükseliyor ama bu, piercinglerin inanılmaz, sıkı ve tehlikeli görünmesini sağlıyor. "Tanrım," diye soluk soluğa kalıyor. Başparmağını titanyum halkanın etrafından dikkatlice geçirerek kameraya doğru uzatıyor, böylece tenindeki parıltıyı görebiliyorum. "Bakın ne kadar ıslağım. Daha önce hiç bu kadar ıslanmamıştım."

Başımı geriye attığımı ve gözlerimin kapandığını görmemesi için kamerayı uzaklaştırıyorum ama yumuşak iniltimi duyabildiğini biliyorum. Elim havlunun altına giriyor ve sikimi kavırıyor ama okşamamak için kendimi zor tutuyorum. "Jonah."

"Gray?" Diğer herkes adımı çok ciddi söylüyor, asık suratlı bir adam için asık suratlı bir isim. Kulağa canlı geliyor.

"Benim için kendini becermek , değil mi?"

"Mm-hmm," diye inliyor. Parmaklarını horozunun tabanına dikkatlice sararken nefesi kesiliyor.

"Devam et. Ben izliyorum."

Titriyor ve telefonuna bakıyor. "Bütün gün bununla savaştım. Sadece iki saniye falan dayanabilirim."

"O zaman onları iyi yapsan iyi olur."

Merdiven piercinglerinin mastürbasyon yapma şeklini değiştirip değiştirmeyeceğini merak ediyordum, ama avucunu piercinglerin üzerinde gezdirerek çok sert davranıyor. Genelde sikilen ben olmasam da, girişimi teker teker geçerken nasıl hissettireceklerini hayal etmek başımı döndürüyor, dışarı çıkıyor, o halka prostati yakalıyor, *lanet olsun*.

Başını aynaya doğru geri itiyor, tüm vücudu gergin, elinin hareketini karşılamak için kalçalarını yukarı yuvarlıyor ve oda arkadaşını uyandırmamak için homurtularını ve sızlanmalarını bastırmaya çalışıyor.

"Bütün gün bunu mu düşündün?" Başparmağımı sızıntı yapan başıma sürerken yakalıyorum kendimi.

"Evet."

"Sophie saçlarını okşarken bana küçük sert aletini göstermeyi düşündün mü?"

Hıçkırıklara boğulurken tüm vücudu titriyor, elleri kekeliyor. "Oh *Tanrım*." Orada olsaydım taşaklarını sıkardım çünkü bunu yapmak istediğini ama yapamadığını anlayabiliyorum.

Çok ileri gidiyorsun. Belki de birlikte olmaları gerekiyordur. Olması gerekenden o kadar uzaktayız ki, geri dönüş yolunu nasıl bulacağımdan emin değilim.

"Neyim var benim?" diye inliyor, sikini pompalarken kalın omuz kasları geriliyor. "Ne yapacağım ben Gray?"

"Benim için geleceksin, çünkü beni altı aydır bekletiyorsun."

Boğuk bir çığlık atıyor, yüzü geriliyor ve boşalırken nefesi kesiliyor, lanet olası bir yük, sıcak bir şekilde parmaklarından aşağı akıyor. Ağzım tadını hatırlıyor, daha önce denediğim hiç kimseye benzemiyor.

Aleti avucunun içinde yumuşamaya başladığında gözlerini kırpıştırarak açıyor ve parmaklarını karın kaslarında gezdiriyor. Tezgâhın üzerine uzanana kadar aşağı kayıyor ve bana yan yan bakıyor. "Kendine dokunuyorsun, değil mi?"

Aletimi bıraktım. "Hayır."

Daha rahat bir pozisyona geçiyor, nefesini toplamaya çalışırken biraz sırtıyor. "Bu doğru değil. Çok sertleşmişsin ve onunla oynuyorsun. Bahse girerim çok seksi görünüyordur."

Elim ben durduramadan geri dönüyor, uzunluğumla oynuyor. "Belki de öyledir." "Bana göstermeyeceksin."

"Hayır."

Mesele edep değil; mesele güven ve kontrol, ihtiyacım olan şeyler, Colson'ın sahip olmama izin vermediği şeyler. İlişkilerden ve seksten yıllar önce vazgeçtim çünkü *duygusal olarak o kadar bodurum ki her şey benim şartlarımda gerçekleşmedikçe işlevimi yerine* getiremiyorum demek pek de iyi bir tavlama cümlesi değil.

"Onu ağzımda hayal etmiştim. Sence sadece emerek seni boşaltabilir miyim?" Davet eder gibi dilini çıkarıyor. "Nasıl yapacağımı bilmiyorum ama kulağa eğlenceli geliyor."

Fikrimi değiştirmem için benimle alay etmeye çalıştığını düşünürdüm, ama gözlerindeki açlıkta çok nazik ve kurnaz olmayan bir şey var.

"Belki de biseksüel olma konusundaki fikrini değiştirmişsindir diye düşündüm."

İç çekiyor. "Ben de öyle düşünmüştüm. Bizden sonra diğer erkeklere olan aşkım yok oldu... ama şimdi yok olduklarını sanmıyorum. Sadece yer değiştirdiler." Bakışları benimkileri arıyor, sanki bir cevabım varmış gibi. Sonra yüzünü koluna gömüyor ve inliyor. "Peki ya Sophie? Şu anda ona kız arkadaşım olmasını teklif ediyor olmam gerekiyordu."

"Dinleyin. Yarın her şey daha net olacak. Eğer ikiniz çıkmak istiyorsanız, bunun arınıza girmesine izin vermeyin." *Söylediğim şeyleri söylememe izin verme.*

"Peki ya bu gece?" diye mırıldanıyor.

"Bu gece." Kendimi sabitliyorum, sikim şişmiş ve parmaklarımın arasına damlıyor. "Bu gece telefonu kapatacağım ve az önce yaptığın şeyden zevk alacağım. Duş alırken ve yatağa dönerken bunu düşünmeni istiyorum. Ve eğer tekrar sertleşirsen, oda arkadaşının yorganın altında mastürbasyon yaptığını duymasına izin vermezsen iyi edersin."

Titreyerek nefes veriyor, tezgâhtan yuvarlanıyor ve çenesini kenara dayayarak çömeliyor. "Gerçekten çok gerginsin. Dom falan mısın? Öyle şeyler duymuştum."

"Hayır. Ben sadece bir kontrol manyağıyım."

Yüzünde garip bir gülümseme belirdi. Daha iyi bilmesem, buna şefkatli derdim. "Öylesin, değil mi?" Bir an sonra omuzları çöktü. "Bu bir şey mi?"

"Değil," diye yalan söylüyorum. "Kimse aşık olmaya yardım edemez. Sadece kimyasallar. Vücutlarımız kendilerini iyi hissettiren şeyleri sever. Kendi kendine geçecektir."

Gözleri biraz açılıyor. "Seni gerçekten iyi hissettiriyor muyum?"

On dakika gecikince sorumluluk sahibi benliğim ortaya çıkıyor, tıpkı Victor'un bir keresinde bana gösterdiği, geri döndüğünde dairesini alevler içinde bulan pizzacı adam gibi. "Sana bir iş verdim Jonah. Git ve yap."

". Özür dilerim."

Bu sefer aramayı nasıl kapatacağımı buldum. "Lanet olsun." Telefonumu yatağa fırlatıyorum ve kaygan, sentetik çarşafların uzak tarafına doğru kayıyor. Elimini gözlerime bastırarak, meditasyonda öğrendiğim gibi her seferinde vücudumun bir bölümünü kontrol ediyorum, kalbim hızlanmayana ve kaslarım gerginlikten düğümlenmeyene kadar her birini sırayla sakinleştiriyorum. Öte yandan ereksiyonum farkındalığı hiç umursamıyor.

Tekrar duşa giriyorum ve suyu gidebildiği kadar ısıtıyorum. Alnımı duvara dayadığımda acınası çaresizlikteki sikimi tam olarak görebiliyorum. Yavaşça okşarken içimde derin, ağrıyan zevk dalgaları dolaşüyor. Gözlerimi kapatıyorum ve elimini eli olduğunu, burada benimle birlikte olduğunu hayal ediyorum. Islak vücudunun tüm ekstra alanı nasıl kaplayacağını. Nasıl da susamış bir hayvan gibi göğsümü okşuyor ve şişko aletini benimkine sürüyor, piercingler soğuk ve sert.

Ben de hiç evcil değilim.

Onun yatakta olduğunu, bunu hayal ettiğini, istese de istemese de tekrar sertleştiğini düşünerek fayanslı duvarın üzerinden şiddetle boşalıyorum. Dudağını ısıırıyor, ikinci kez boşalırken inlememeye çalışıyor.

Bu çok sapıkça. Benim için çok yanlış biri.

Ama gözlerindeki o ışıkla, o gülümsemeyle nasıl , nasıl çarpıtılabilir?

Tanrı'ya şükür neredeyse bitti, çünkü havada yıkım kokusu alabiliyorum.

Chapter 8

JONAH

Profesör A ve Bay Freeman bizi teker teker ana binada, çıplak bir masanın etrafına üç sandalye yerleştirilmiş bir toplantı odasına çağırıyor. Hiçbir not ya da materyale izin verilmiyor, kurcalamak için bir kalem bile yok. Herkes gergin bir sessizlik içinde bekliyor, sanki Yüksek Mahkeme'de bir koltuk için mülakata gireceklermiş gibi düşüncelerinde kaybolmuşlar. Bay Freeman umutsuz olmanın sizi daha iyi bir insan yapmayacağını söylese de, bunun onlar için ne kadar önemli olduğunu kısıkanıyorum.

Kapı açıldı ve Elliott dışarı çıktı, bitkin görünüyordu. Beni işaret etti. "Sıra sende." Yanımdan geçerken fısıldıyor, "Sadece kendin ol. Avery herkesin farklı olduğunu anlar."

İyi niyetli ama bu acıtıyor.

Sophie notlarından başını kaldırıp bana dalgın bir gülümseme fırlatıyor. Dün geceden sonra gözlerinin içine bakamıyorum, ama içimden bir ses onun da benim kadar çabalamaktan vazgeçip yoluna devam etmeye hazır olduğunu söylüyor.

İçeri girdiğimde her iki adam da bana doğru dönüyor, keskin takım elbiseleri Elliott'un dar pantolonunu ve gömleğini fark etmemi sağlıyor. Bay Freeman'a bir anlık bakışım neredeyse panik atak geçirmeme neden oluyor, bu yüzden garip sessizlikte gözlerimi Avery'ye odaklıyorum.

Sadece kendin ol. Elinden geleni yap. Avery anlıyor. Aylardır bu söze sımsıkı sarılıyorum çünkü ne kadar mücadele edersem edeyim her şey dağılmaya devam ediyor.

"Günaydın, Jonah."

Başımı sallıyorum, kıvrılmış sol kolumu kıpırdatıyorum; kolum kütüğümün ucundan aşağı kaymaya devam ediyor.

"Hedefleriniz ve ilgi alanlarınız hakkında konuşarak başlayın." Tanrım. Avery'nin sesi şimdiden tereddütlü geliyor, sanki çuvallamamı için bana yumuşak top atmak istiyor.

"Er." Konsantre oluyorum, bana bakmayı bırakması için ona istediğini vermeye çalışıyorum. "Arabaları ve yapmayı seviyorum. Okuldan sonra seyahat etmeyi, dünya çapında dağ tırmanışları yapmayı çok isterim."

Gözlerini kırıştırıyor, sonra o *çok şirin ama çok aptal* gülümsemesiyle başını sallıyor. Gray'e bakmıyorum çünkü o gülümsemeyi takınırsa kırılabilirim. "Hukukla ilgili demek istedim Jonah. Hepimizin burada olma sebebi olan şey mi?"

"Oh." Acıyla yutkunuyorum. "Özür dilerim. Hedeflerimi bilmiyorum. Bu sadece ilk dönem, değil mi?"

"Şu ana kadar çalıştığımız konulardan sana en çok hitap eden hangisiydi?" Sanki çok derin bir şey söylemişim gibi not defterine yazıyor.

Tabii ki konuştuğumuz tek bir konu bile hatırlamıyorum. "Emin değilim."

"Genel olarak konuşursak."

Elimi dizlerimin arasına sıkıştırıyorum. *Herhangi bir şey. Bir şey söyle.* "Babamın büyütmek istediği küçük bir işi var. Evrak işleri ve ruhsatlar konusunda ona yardım etmek harika olurdu. Sanırım ne tür bir avukat bunu yaparsa."

"Sanırım ne tür bir avukat bunu yapar?" Bay Freeman'ın sesindeki keskinlik gözlerimi yüzüne çevirmeme neden oluyor. "Akademik olarak sıkı bir hukuk fakültesinde ilk yılındasın ve bulduğun şey bu mu?"

"Affedersiniz?"

"Pekâlâ," diye araya giriyor Avery, sesinde bir uyarı var. "Bazı varsayımsal profesyonel senaryoları ve bunlarla nasıl başa çıkacağınızı gözden geçirelim."

Bir şeyler yapmak, bir şeyler bilmekten ve gelecek hakkında konuşmaktan çok daha kolay, bu yüzden Bay Freeman'ın masanın üzerinden süzülen kolonyası, uçaktaki aynı yağlı deri kokusu dikkatimi dağıtmış olsa da bazı cevapları doğru verdiğimden oldukça eminim. Dün gece yatakta yine mastürbasyon yaparken kokusunu düşündüm, elini boynuma dolamasını, burnunu kulağıma dayamasını, kocaman vücudunun beni ezmesini diledim.

"Artık ısındığımıza göre," diye bitiriyor Avery, "bana ilgini çeken şeylerden bahset." Yalvaran bakışlarımı görünce tekrar deniyor. "Ne tür bir staj arayacaksın?"

"Evime yakın bir yer mi?" Sessizlik. *Yanlış cevap.*

"Pratik olmak zorunda değilsin Jonah. Hayalindeki işten bahsediyorum. Eğer babaninki gibi bir şirkette çalışırsan, bu şirket hukuku olur. Bu ilgini çekiyor mu?"

Çaresiz, taktik değiştiriyorum. "Evet."

"Peki ya hukuk ya da ceza davaları?"

"Evet."

Gray yine acımasızca araya giriyor. "Bu bir ya-ya da sorusuydu."

Beynimin tek yapabildiği *bu notunun yüzde yetmişi ve bu dün gece yaptıklarının cezası* arasında gidip gelene kadar kapandığını hissedebiliyorum. "Bilmiyorum."

"Burada ne işin var Jonah?" Sesi sert ve geliyor, diğer insanlarla konuştuğu ama benimle hiç konuşmadığı gibi. Sanki onu hiç güldürmemişim gibi. Sanki beni düşünerek eline gelmesini hiç sağlamamışım gibi.

Bana vurmuş gibi bir yüz ifadesiyle ona bakıyorum.

"Ne?" "Beni duydun."

"Gray," diyor Avery sessizce.

Onu son hatırlayışımın bu olmasına neden olduğu için ondan nefret ediyorum. "Bana ne söylememi istediğini söyle, ben de söyleyeyim ki daha fazla vaktini harcamayayım." Sandalyemi geriye iterken yüksek sesle gıcırıyor.

"Bekle." Nerede ve nasıl olduğu önemli değil, bu ses bacaklarımın çalışmasını durduruyor ve koltuğuma geri düşüyorum. "Gelecek yaz seni yanıma alsam," diyor yavaşça, "benim için çalışsan, tüm bunları çözmene yardım etmeme izin verir misin?"

Avery şaşkınlıktan boğuk bir ses çıkarıyor, Gray aletini çıkarmış gibi bakıyor. Doğru düzgün nefes alamıyorum. Neden bu felakete katlanıp böyle bir teklifte bulunsun ki? Benimle alay ediyor.

Sonunda ayağa kalkmayı başardım. "Zamanını gerçekten buna degecek birine harca." Gözlerine bakıyorum. "Sophie, belki. Dikkatini çektiğini biliyorum."

Görüşme bitmedi sanırım ama bu cümleyle birlikte kesinlikle bitmiş sayılırım. Lobiden hızlı adımlarla geçip güneşin altında gözlerimi kapatıp rüzgârı ve stajları, işleri ve hiçbir anlam ifade etmeyen ev ödevlerini umursamayan böceklerin vızıltısını dinleyebileceğim bir yere doğru yürürken Elliott adımı sesleniyor.

Elliott beni yatakhane de yakaladı, eve dönmek için çantamı hazırlıyordu. Üzerime bir tişört ve kot pantolon geçirdim ve gömleğini ve pantolonunu dikkatlice yatağının üzerine serdim. "Yani..." Omzunu kapı aralığına yaslıyor. Sophie değil de o olduğu için memnunum, çünkü aslında çıkmaya başlamadığını birinden nasıl ayrıldığını hâlâ çözmeye çalışıyorum. "Daha önce birinin bir odadan öfkeyle çıkıp gittiğini hiç görmemiştim."

"Görüşmen nasıl geçti?" Dürbünümü kapüşonlu bir tişörte sarıyorum ve sırt çantamın ortasına sıkıştırıyorum.

"Zordu ama iyiydi. Bay Freeman bana çok faydalı tavsiyelerde bulundu. Sorularımdan kaçmayı bırak."

Omzumun üzerinden başparmağımı kaldırıyorum. "Aynen. Sert, iyi bir tavsiye."

"Bir şeyden endişelenseydin bana söylerdin, değil mi?" diye soruyor Elliot kararsızca.

Arkamı dönerek ona bir gülümseme gösterdim. "Beni bilirsin dostum. Kafam her zaman boştur."

Kıkırıyor. "Bu konuda biriyle görüşmelisin."

"Aptallığa bir çare bulduklarını sanmıyorum."

"Jonah," diye otomatik olarak azarlıyor ama söyleyecek başka bir şey bulamıyor. Hiç kimse bulamaz.

Görüşmeler biter bitmez hepimiz otobüse doluşuyoruz, böylece karanlık çökmeden Manhattan'a dönebileceğiz. Gıcırdayan metal basamakta duraksıyorum ve Gray'i arıyorum. Ona üzgün olduğumu söylemek istiyorum ya da onunla konuşmaya cesaret edemiyorsam en azından gözlerinin içine bakıp tüm bunların onun değil benim hatam olduğunu görmesini umuyorum. Sonra Aston Martin'inin artık park yerinde olmadığını fark ediyorum.

Avery'den kaçarak otobüse bindim ve başımı sırt çantama dayayarak arka sıraya uzandım. Çakıllı yolda ilerlerken Sophie önümdeki koltuğun arkasına yaslanıyor. "İyi olacak mısın?"

Omuz silkiyorum. Elim tutup sıkıyor. "Sıkacaksın."

"Zamanınızı harcadığım için özür dilerim."

"Vaktimi boşa harcamadın. Sen hâlâ benim arkadaşısın." Arkasını dönüyor, elini sıkıca kavradığımı hissedince duraklıyor.

Çok zekisin. Lütfen bundan sonra ne yapmam gerektiğini söyle. Lütfen beni yalnız bırakma.

"İyi olduğuna emin misin?"

. "Söz veriyorum. Her şey için teşekkürler Soph."

New York'a geri dönerken gökyüzü keskin, aşırı doymuş bir gün batımına dönüşüyor, otobüsün içini turuncu ışıkla dolduruyor, sanki hepimiz diri diri yanıyormuşuz gibi.

III

i'm not possessive you're just mine

Chapter 9

GRI

Bugün özel bir baş ağrım var, beni asla rahat bırakmayacağından korkana kadar devam eden, ağırlaştırıcı, bir ağrı. Adı Avery. Geçen hafta sonu yetmezmiş gibi, bugün kampüse gelip görüşme notlarımızı gözden geçirmemi ve son düşüncelerimi söylememi istedi.

Tartışmamızın sonunda, sadece birkaç satırdan oluşan en kısa not sayfasını çıkarıp aramızdaki masanın üzerine koydu. Kime ait olduğunu sormama gerek kalmadı.

"Peki, bahsi kazandım mı kazanmadım mı?" diye sorar. "Stajyerim var mı?"

"Hayır."

"İşte cevabın." Soru ben durduramadan ağzımdan çıktı. "O nasıl?"

"Onu sınıfta görmedim. E-posta attı ve şelalede yüzerken üşüttüğünü söyledi." Sayfayla oynar. "Neden sen-"

Ayağa kalkıyorum. "Parlak ve başarılı bir öğrenci sınıfınız olduğu için sizi kutluyorum. Onları mahvetmeyin." Ona elimi uzatarak, başka bir şey söylemesine fırsat vermeden ofisinden çıkıyorum.

Şimdi montumun yakasını ısırarak rüzgara karşı kaldırmış, kampüsün diğer ucundan arabama giden yolu hatırlamaya çalışıyorum.

"Bay Freeman?" Jonah'nın kızıl saçlı arkadaşı arkamda belirdi, ders kitaplarıyla oynuyordu. Solgun görünüyor, gözlerinin altında koyu halkalar var.

"Yardımcı olabilir miyim?"

"Buraya gelirken Jonah'ı gördün mü?"

Aynı anda çok fazla düşünce. *Neden Jonah'ı gördüğümü düşünüyor? Jonah ona bir şey mi söyledi? Ama en önemlisi, hayal edebileceğimden çok daha şiddetli bir şekilde: Jonah iyi mi?*

"Görmedim, üzgünüm."

"Ah." Ayakkabısının burnunu kaldırımıdaki bir çatlağa sokarak başını öne eğiyor. "Onu görürseniz beni arayabilmeniz için size numaramı verebilir miyim?"

İsmi geldi. "Elliott, değil mi?" Dirseğinden tutup onu en yakın binanın koruması altına yönlendiriyorum. "Bana karşı açık olmanı istiyorum. Jonah kayıp mı?"

Elliott yavaşça başını sallıyor, alt dudağı biraz titriyor. "Sanırım öyle olabilir. Ne yapmalıyım?"

Hemen arkamda duran, burada sorumluluğu üstlenecek nitelikli bir yetişkinle konuşuyor olması gibi saçma bir umutla neredeyse arkamı dönüyorum. Çünkü hiçbir fikrim yok.

"Onu en son ne zaman gördün?" Jonah'ın spor salonundan eve geç gelmesi ya da derse giderken dikkatinin dağılması gibi bir yanlış anlaşılma olduğu kesin.

"Pazar gecesi inzivadan sonra. Pazartesi sabahı uyandığımda gitmişti. Sophie ve ben onu yüzlerce kez aradık ama cevap vermedi."

Dört gün. Yüce .

Benim bu ifadem üzerine Elliott nefes nefese kalmaya başladı. "Birine daha önce söylemeliydim, değil mi? Çok özür dilerim. Beklemeye devam ettim çünkü onun bunu yapacağına inanamadım..."

Onu sarsma isteğimi bastırarak omzunu sıkıyorum. "Geri döndüğünüzde iyi görünüyor muydu?"

Defterinin telli cildini gergin bir şekilde açıyor, parçalanmış kağıt parçaları kaldırıma düşüyor. "Görüşmesi iyi geçmedi, değil mi? Ve Soph ile ilişkisini bitirdi. Sanırım her şeyi çok zor karşıladı."

Ona bakarken elim yanıma düşüyor. Aklıma gelen tek şey en kötü durum senaryoları, mümkün olan en karanlık zaman çizelgeleri ve Avery ile benim buna neden olabileceğimizi düşünmek?

"Polisi aramalı mıyım?" diye soruyor belli belirsiz. Kelimeler midemi bulandırıyor; resmini haberlere koyacaklar, tanıkları sorgulayacaklar, ailesini arayacaklar. Kabusların malzemesi. Bir cevabım yok.

"Bana numaranı ver, seni birkaç saat içinde arayacağım, tamam mı? Genelde nerede vakit geçiriyor?"

"Her yere baktım ama size yurt adresimizi vereyim.

Bakkalımız, spor salonumuz ve çamaşırhanemiz aynı blokta yer alıyor."

"Bir sonraki dersinize gidin ve endişelenmemeye çalışın. Yakında sizinle temasa geçeceğim. Bence her şey ." Yalanı çöldeki bir bitki gibi içiyor, sanki fazladan birkaç yıl yaşamak bana dünyayı güvenli bir yer haline getirmem için bir tür güç veriyormuş gibi başını sallıyor.

Arabama doğru koşarken gökyüzü kararmış, lapa lapa yağan yağmur başımın arkasına tükürüyor. Motoru çalıştırdığımda yağmur çatıya vurmaya başlamıştı. Nasıl başlayacağımı bilmeden birkaç blok ötede Elliott ve Jonah'ın yaşadığı derme çatma öğrenci apartmanlarına doğru sürüyorum.

Oraya vardığımda ciddi bir yağmur yağıyor ve yanımdan hızla geçen yağmurluk ve şemsiyelerin bulanık akışı içinde herhangi bir şeyi tanımlamayı imkansız hale getiriyor. Sonra

Bloğun etrafında üç kez şanssız bir şekilde sürdükten sonra paralel park ettim ve suyun ön camımdan aşağı akmasını izledim.

Yetkili biriyle irtibata geçmem gerekiyor; polis değilse bile Avery ya da okul yönetimiyle. Ama telefonumu çıkardığımda, onun yerine Jonah ile mesaj geçmişimi açıyorum. Sadece üç mesaj. Öğleden sonra güneşinin altında arkadaşlarının her birine sarılmış bir kolla gülümsediği fotoğrafını ona hiç göndermedim. Numarasına dokunuyorum ve koltuğuma geri yaslanıp yağmurun uğultusu arasında halkaları sayıyorum.

On beşimde telefonu kapatmak için hareket ettim. "Alo?"

Gözlerimi kapatıyorum, vücudumdaki her kas gevşiyor. Onu azarlamak için ağzımı açtığımda, ağzımdan çıkan tek şey "Jonah" oluyor.

"Neden beni arıyorsun?" O kadar sessiz ki onu duymak zor.

"Elliott bana tam bir panik içinde geldi. Polisin seni aramak üzere olduğunun farkında mısın?"

Cevap vermiyorum.

"Neredesin?" Hiçbir şey, ne kadar beklersem bekleyeyim. "Yağmur yağıyor." "Fark ettim." Ufacık bir espri.

"Ve hava kararıyor. Bana nerede olduğunuzu söylerseniz, size yiyecek ve uyumak için sıcak bir yer veririm."

"Hayır, teşekkür ." Sesi bitkin geliyor.

"Bir anlamaya ne dersiniz? Sana cevaplamak hiçbir soru sormayacağım ve yapmak istemediğin hiçbir şeyi yaptırmayacağım."

"Sana inanmıyorum. Bunun için fazla otoritersin."

"Dene bakalım."

Yine sessizlik, telefonun ucundan yağmurun yağdığını duyabiliyorum, nefes alış verişinde bir ürperti var.

"Şimdi planın ne Jonah? Bir planın olduğunu sanmıyorum." Cevap vermiyor ama ben herkesi bekleyebilirim.

Sonunda iç geçirir. "Bir parktayım. Nerede olduğunu bilmiyorum ama köpek şeklinde bir çeşme var. Uzun zamandır ona bakıyordum, bu yüzden eski köpeğimin adını Cooper koydum, Cooper bir Westie olmasına ve bunun bir golden retriever'a benzemesine rağmen."

Elim telefonda sıkışıyor. orada. Gitmemiş. "Teşekkür . Tüm New York'ta köpek şeklindeki tek çeşme. Anladım." Hapşırıldığını duydum. "Peki, gidip bir sokak tabelası arayacağım."

Neredeyse bir park bile sayılmaz; birkaç ağaç, bir piknik barınağı ve Cooper'ın şu anda yağmurla dolup taşan fiskiyesiyle dolu bir şehir bloğunun dörtte biri. Piknik masalarından birinde yalnız bir figür oturuyor. Işıklarımı yakıyorum ve sırsıklam bir kapüşonlu ve şortlu, sanki herhangi bir sıcaklık sağlayabilirmiş gibi koşarak yanıma geliyor.

Yolcu kapısını açar. "İçeri giremem. Döşemelerinizi mahvedeceğim." Eğilerek, bir mimari aşğının bir katedralin içine bakarken sahip olabileceğini hayal ettiğim aynı ifadeyle içeriyi inceliyor.

Arkaya uzanıp uzun yün paltomu buluyorum. "Bunu elbiselerinin üzerine giy."

Sonunda onu kapıları kapalı arabama güvenli bir şekilde bindirdiğimde, kirli ayakkabılarını dikkatlice yerden kaldırıyor, benim dışımdaki her şeye bakarken dişlerini gıcırdatıyor. Koca ağzımı kapalı tutmaya çabalayarak kaloriferi açıyorum ve kaldırımdan uzaklaşıyorum.

Çok çabuk başarısız oluyorum. "Neden yağmurda dışarıda oturuyordun? Tek bir bina bile bulamadınız mı?"

Paltomun içine daha da gömülüp omuz silkiyor. "Kütüphane kapandı, ben de çıktım." "Son üç gecedir nerede uyudun?"

Pencereyi sessizce inceliyor, alacakaranlıkta geçen ışıkların titreşimini.

Bu yağmur muffles ve sonra SESSİZLİK olarak I çek içine benim binanın yeraltı otoparkına girip motoru durdurdum. Yukarı çıkarken asansörün karşı tarafında duruyor, ceketimin içinde cüceleşmiş, suratı asık.

Kapının kilidini açıp onun için tutarken ikimiz de bir şey söylemiyoruz. Spor ayakkabılarını ayak parmaklarıyla kaydırarak çıkarıyor, sonra ıslak çoraplarını çıkarıp bir yığının içine bırakıyor, odanın içinde sinsice dolaşırken merakını gizleyemiyor.

"Paltonu ve sırt çantayı bana ver." Odamı işaret ediyorum. "Bir duş al, sonra da şifonyerin üst iki çekmecesinden birkaç kıyafet al." Alt katta bir sürü duş var ama içimdeki ilkel bir parça onu benimkinde istiyor. "Hadi git."

Yatak odasının kapısını kapatıyor. Duşun başladığını duyana kadar bekliyorum, sonra kahve koyuyorum ve bir havluyla yere damlayan suları kuruluyorum.

On dakika sonra, panjurları kapatırken, arkamdan boğazını temizliyor. Bir ayağı diğerinin üzerinde dengede, tedirgin bir şekilde kapı aralığında duruyor. Beyaz tişörtüm iri omuzlarına tam oturuyor ama kalçalarından aşağı sarkıyor ve neredeyse altındaki boxer'ımı örtüyor. Gözleri

Bakışlarımı iç çamaşırına yönelttiğimde irkildi. "Kusura bakma. Pantolon dışında bir pantolonun yok. Onlar da bana uymaz zaten."

"Sorun değil." Gözlerimi kaçırarak mutfağa geçiyorum ve ona bar taburelerinden birini gösteriyorum. "Yemek siparişi verdim. Birazdan burada olur."

"Bunu yapmak zorunda değildin." Kütüğünü hâlâ ıslak olan saçlarına sürüyor. "Tost ya da makarnayla idare edebilirim."

"Makarna almış gibi mi görünüyorum?" Buzdolabının kapağını açıyorum ve ona plastik bir paket servis kutusundaki yarım salatayı ve iki kutu maden suyunu gösteriyorum.

Dudakları seğiriyor. "Salatanı paylaşmak istemedin mi?"

"Seni ısıtacak bir şey istedim."

"Oh." Parmağını dumanlı kuvars tezgahın girdaplı deseninde gezdiriyor. "Rahatsızlık verdiğim için özür dilerim."

Kaçtığı için özür dilemediğini fark ediyorum. Ağır siyah fincanlarımdan birini kahve ile doldurup ona doğru uzatıyorum. "Televizyon izleyebilir ya da kitap okuyabilirsin. Benim biraz çalışmam gerekiyor."

Burnunu bardağa gömüyor. "Güzel kokuyor."

"Kesinlikle kırmızı bir kutuda gelmiyor."

Ağzında bir sırıtma beliriyor. "Benden daha iyi olduğunu mu ?"

"Oldukça eminim," diye mırıldanıyorum, tekmelenmiş köpek ifadesinin gerçek bir sırıtışa dönüşmesini izliyorum.

Kendi fincanımı alıp tezgahın etrafında dönerek ofisime doğru ilerliyorum. "Kendini evinde hisset."

Yanından geçerken parmakları kolumu sıkıca sarıyor, ince kumaşı bükerek beni durduruyor. Alnını pazuma yaslıyor. "Ne yapacağımı bilmiyorum Gray." Sesi, her şeyi kaybettiğimi düşündüğüm en kötü günlerimin bir yankısı.

Düşün sıcaklığından hâlâ kızarmış olan elimi tenine koymak için hareket ettiğimde telefonum çalıyor ve o da geri çekiliyor.

"Ne?" Jonah'ın kanepeye doğru süzülüşünü izleyerek tersliyorum. Telefonu kapattıktan sonra iç çektim. "Yemeğin burada. Gidip getireyim. Döndüğümde bunu konuşabilir miyiz?"

Başını çeviriyor, çenesini kanepenin arkasına dayıyor ve tek kelime etmeden beni inceliyor. Aşağıya inip geri dönene kadar, hangi hataları yaptığımı, buraya nasıl geldiğimi, neden kanepemde iç çamaşırlarımla kıvrılmış muhteşem, inatçı bir adam olduğumu anlamaya çalışıyorum. etmeden önce ne kadar konuşabileceğimizi. Bana dokunmasına izin kadar kontrolü bırakıp bırakamayacağımı. Asansörde sertleştim ve kendimi ayarlayamıyorum bile.

Çünkü ellerim strafor çorba kaplarıyla dolu. Kapıdan içeri girdiğimde çok şaşırarak.

Televizyon açık ama onu göremiyorum. Adını söylüyorum usulca ve çorbayı tezgahın köşesine koyuyorum. Kanepenin ucuna geldiğimde, minderlerin üzerine yayılmış, uzuvları birbirine karışmış, uyuyor. Başı arkaya doğru eğilmiş, ağzı açık, yumuşak, yavaş ve tatlı nefes alıyor, yüzü nihayet endişelerden arınmış.

Bence deniyor, belki de herkesten daha çok deniyor.

Kullanışlı olmayan hiçbir şeye sahip olmadığımı hatırlamadan önce dairenin yarısında bir battaniye arıyorum. Sonunda, kullanılmayan yataklardan birinden bir yorgan çekip üst kata çıkarıyorum. Yorganı üzerine örttüğümde ve şömineyi yaktığımda hiç kıpırdamıyor.

O gece asla tam olarak uykuya dalamadım. Saat bir civarında gözlerimi bir sesle açıyorum, kalbim güm güm atıyor çünkü Colson'dan beri kimseyle aynı evi paylaşmamıştım. Jonah kalkıyor, misafir banyosuna işiyor, sonra çorbayı mikrodalgada ısıtıyor ve kanepeye dönmeden önce mideye indiriyor. Dünyada beni ona gitmekten alıkoyacak kadar irade gücü olduğundan emin değilim ama kendime önce on binden geriye doğru saymamı söylüyorum. Yetmiş sekiz yüz civarında bir yerde her şey kayboluyor.

Chapter 10

JONAH

Gray uykusunda çok hareket eder. Ya da uyumuyor. Ama saat altıda uyandığımda artık hareket etmiyordu ve bir saat geçene kadar odasından çıkmadı, o sırada tüm ev kahvaltı kokuyordu. Topallayarak mutfağa giriyor, şaşkınlıkla havayı kokluyor.

"Pişen yemeğin kokusunu nasıl alıyorum?" diye gürlüyor, bana şüpheyile bakıyor. Uykulu yüzü bile kontrollü görünüyor, sanki dışarı çıkmadan önce aynada kontrol etmiş gibi. Saçlarının jöleli olmasındansa dağınık olmasını daha çok seviyorum ve sanki beni çıldırtmaya çalışıyormuş gibi bir eliyle saçlarını karıştırıp duruyor.

"Krep yapıyorum." Sapında hâlâ bir etiket asılı olan spatulayı tutuyorum.

"Alışverişe mi gittin?"

"Hayır." Arkamdan gelip omzunu omzuma çarparak tavayı incelerken tenim ağrıyor. "Muz ve yumurta yedin."

"Ama onlar krep." Bu kadar yakinken sesi göğsümdede titreşiyor. "Ben de öyle dedim." Bir başka mükemmel taze, hafif orantısız sobanın yanındaki yığının üzerine krep.

"Muz ve yumurta mı?" Sesi aynı anda hem büyülenmiş hem de sinirlenmiş gibi çıkıyor, bu da kendimi bok gibi hissetsem de gülümsemek istememe neden oluyor.

"Annem buğday ya da süt ürünleri yiyemiyor. Onun için bu tarifi buldum. Solmuş marul dışında reçel, şurup, meyve ya da bunların üzerine koyabileceğimiz *herhangi bir şey* var mı?"

Yutkunuyor, kahve makinesini çalıştırıyor. "Fıstık ezmesi."

O bıçakları ve iddialı, elle öğütülmüş fıstık ezmesi kavanozunu çıkarırken, ben de yere düşürdüklerimi kendime vererek iki tabak flapjack servis ediyorum. Her bir krepinin üzerine özenle sosunu yayıyor ve dikkatli bir ısırık alıyor.

"mi?" Tüm krebimi kavanoza başımı kaldırıyorum ve onun burun delikleri onaylamaz bir şekilde açılmış bir şekilde beni izlediğini fark ediyorum. "Özür dilerim."

"İyiler." Ben tabaklarımı lavaboya koyup çantamı alırken uzanıp servis tabağından iki tane daha alıyor. Buradan gitmem gerekiyor. Yağmur altında yalnız ve açken kendini yok etmek, her şeyin onun gibi koktuğu aydınlık ve rahat bir yerde kendini yok etmekten daha kolay.

"Kıyafetlerim nerede?"

Gözleri kısıldı. "Önce konuşacağız."

Ona bakıyorum, çantam elimde ağırlaşıyor. Yalan söyledi. Soru sorma saçmalığı. Bir çocuğa sakinleşmesi için yalan söylemek gibi. Sadece bana ders vermek ve beni okula geri göndermek istiyor ki beni kurtardığı için kendini iyi hissedebilsin. "Kıyafetlerimi vermezsen sokakta iç çamaşırvından başka bir şey giymeden yürüyeceğim."

"Kurutucudalar. Eve mi gidiyorsun? Elliott'a ölmediğini bildirmek için mesaj attım ve seni görmek istiyor."

"Belki, ama yolda seni ilgilendiren hiçbir şeye bulaşmamayı düşünüyordum." Yarım banyoya girip hâlâ sıcak olan giysilerimi kurutucudan çıkarıyorum. Üstümü değiştirirken sırtımı ona dönüyorum ama lüks boxer'ını çıkarıp kendiminkilerle değiştirirken gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum.

Arkamı döndüğümde kollarını tezgâha dayamış, pazularındaki kaslar şişmiş, gözleri sabah güneşinde puslu bir yeşile dönmüştü. "Bana gerçeğin bir versiyonunu borçlu olduğunu düşünmüyor musun?"

Borçluyum. Pislik. Kot pantolonumdan cüzdanımı çıkardım. "Çorba ne kadar tuttu?"

"Jonah."

"Duşu da dahil etmeli miyim? Aylık su faturanız ne kadar?" Cüzdanımdaki yirmi dolar elimdeki son para, ama onu da el yordamıyla çıkarıp tezgâhın üzerine bırakıyorum. "Artık gitmeme izin var mı?"

Ayaklarımı spor ayakkabılarımın içine sokuyorum ve ön kapısını çekerek açıyorum, eli başımın yanından uzanıp kapıyı öyle bir gürültüyle kapatıyor ki sanırım ikimizi de biraz korkutuyor.

Arkamı dönmüyorum, yüzüm kapıdan bir santim uzakta ve onun koca vücudu tam arkamda öylece duruyorum. "Şimdi de psikopat mı olacaksın? Beni bağlayıp küvetinde mi tutacaksın?"

Eli kapıdan aşağı kayıyor, kolu sarıyor ve çekerek açıyor. "Sana söylemiştim," diyor sessizce. "Ben bir kontrol manyağıyım. Profesyonel olarak nereye gittiğin ya da ne yaptığın umurumda değil. Ama kişisel olarak konuşursam, benimle konuşana kadar peşine düşmeyeceğime, seni avlamayacağıma söz veremem."

Arkamı dönüyorum ve o bir adım geri atıyor. "Psikopat."

"Sen öyle diyorsan." Kollarını kavuşturdu ve bana baktı. Annem benim kadar inatçı biriyle daha karşılaşmayacağımı söylemişti ama yanılmıştı.

"Okulu bıraktım."

Omuzları çöktü. "Hayır, hayır. Avery ve benim istediğimiz bu değildi.

."

Elimi kaldırdım. "Dur. Kendine bu kadar güvenme dostum."

Bir bar taburesine yerleşiyor, boxer'ı kalın kalçalarını sarıyor. Hareket edemeyecek kadar yorgunum, bu yüzden bacaklarımı garip taş giriş döşemesine uzatarak oturana kadar kapıdan aşağı kayıyorum.

"Neden kimseye haber vermeden ortadan kayboldun?"

"Belki de senin gibi insanların bana ne yaptığımı bilmediğimi ve kendi hayatım hakkında karar veremeyeceğimi söylemediği beş dakika istedim."

Hâlâ orada olduğundan emin olmak için başımı kaldırdığımda derin bir nefes alıyor. "Özür dilerim." Ondan özür dilemesini duymak, nesli tükenmekte olan bir türün nadiren görülmesi gibi hissettiriyor. "Fikrini değiştirmeye çalışmıyorum." Yalan söylüyor ama artık o kadar da umurumda değil. "Nedenini anlamak istiyorum."

"Sana söylemek istemiyorum." Başımı arkaya eğip evimizdeki çiftlik evinin tozlu patlamış mısır tavanlarına kıyasla tertemiz ve pürüzsüz olan yüksek tavanları inceliyorum.

"Neden olmasın?"

"Çünkü bu çok utanç verici." Bir keresinde bana *iyi* demişti. Hala bunu düşünüyorum.

"Koruyucu aile sistemi içinde büyüdüm. Dört yaşımdan on sekiz yaşına kadar. Kurumumun asla evlat edinemediği birkaç çocuktan biriydim ve hala nedenini bilmiyorum."

Göz kırpıyorum. "Ha?"

"Oyun bu, değil mi? Ben sana sırrımı vereceğim, sen de bana vereceksin?"

Başımı eğerek onu bir aşağı bir yukarı inceliyorum. "Bunun senin en karanlık sırrın olmasına imkan yok."

"Okulu bırakma sebebinin senin olduğunu sanmıyorum."

"Güzel." Ayağa kalkıp bir krep daha alıyorum ve tezgâhın kenarına tünüyorum. "Bu dönem bütün derslerimden kalacağım. Geçen hafta sonu mülakatı geçmek bursumu korumak için tek şansımdı ve onu da becerdim."

Rahatlamış görünüyor. "Sorun değil. Hukuk fakültesi için ödeme yapmanın başka yolları da var ve bir özel öğretmen tutabilirsin-"

"Anlamıyorsun. Ailem yaşılanıyor ve ben bir şeyleri ailemin benimle oynayacak fazladan parası yok." Krepimin kalanını yutuyorum. Tadı talaş gibi.

"Hayaline çok yaklaştın Jonah. Çok çalıştın. Başka ne alternatifin var?" Ders vermeye geri döndü; bu uzun sürmedi.

"Biliyor musun Gray? Bunun cevabını bilseydim, belki de bir piknik barınağında uyumuyor olurdum." Alnımı ovuşturuyorum. Beynim büyümeye çalışıyor.

Çıldırılmaya başladığımda hep böyle hissederim. Sanki genişliyor ve kafatasım patlayıp açılacaktıymış gibi.

Gray ayağa kalkıp tezgâhın etrafından dolaşıyor ve dizlerimin arasında durup bana bakıyor. "Ailene gerçekten değer veriyorsun, değil mi?" diyor sessizce. "Onlara okulda zorlandığını söyledin mi?"

"Tanrım, hayır. Kalplerini kıracağım." Arkama yaslanıyorum ve ona bakıyorum. "İnsanları sevmeyi tavsiye etmiyorum. Bu sadece herkesin birbirini incitmesine neden olur."

Gözlerinin arkasında karanlık ve kırılğan bir şey kıpırdıyor. "Biliyorum." Sonra kayboldu, onda fark ettiğim ilk şey olan o inanılmaz sakinlikle örtüldü. "Bana aileden bahset. Röportajınızda babanızın bir iş yeri olduğunu söylemiştiniz?"

Cevap vermek için ağzımı açtım ama her şey bir anda kafama dank etti. Yüzleri, sesleri. Beni ne kadar derinden önemsediklerini ve beni ne kadar az tanıdıklarını - onların heteroseksüel, başarılı avukat oğullarını. Yine de onları sevmekten kendimi alamıyorum. Dudağımı ısııyorum, sertçe ve tek yapabildiğim başımı sallamak.

Ellerini kalçalarımın altından geçirip leğen kemiğimi kendine doğru çekiyor, bacaklarım kalçalarına dolanıyor. Yüzümü boynuna, beyaz pijama tişörtünün kenarına gömüyorum ve *Tanrım*, teninin tadı taze yaz yağmuru gibi. Eli sırtımda aşağı yukarı geziniyor, burnu saçlarımda. Bir video görüşmesinde ya da uçak koltuğunun diğer tarafında değil. O burada. Ona sahibim. Onu istiyorum.

"Ne tür bir iş bu?" Kelimeler göğsünden benimkine doğru titreşiyor.

"Traktörler."

Biraz uzaklaşıyor, kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Traktörler mi?"

"Öyle mi?" Parmaklarım boxer'ının tişörtüyle birleştiği yerdeki küçük deri oynuyor.

"Tamamen traktörlere odaklanmış bir işi nasıl yapıyorsunuz?" "Ah... onları satmak? Tamir etmek mi? Traktörler için uzman teknisyenler çalıştırıyor. farklı modeller."

Şimdi sadece afallamış görünüyor. "Birden fazla tür mü var?"

Gülmekten kırılıyorum, alnımı göğsüne dayıyorum. "Ne?"

Sesi somurtkan geliyor.

"Aston Martin'inizi bir Mitsubishi tamircisine götürür müsünüz?"

Bir an bunu düşünüyor, gözlüğünü burnundan kaydırıp elimde ters çevirip bir kenara koyarken gözlerini kırıştırıyor. "Anladım. Ama neden farklı türlere ihtiyacınız var? Tarlada sadece çukur kazmıyorlar mı? Tohumları koymak için?"

"Gördün mü, biliyordum." Parmaklarımı yumuşak saçlarının arasından geçirip başını geriye doğru çekiyorum. "Her şey hakkında her şeyi bilmiyorsun." Boynunun altından boğazının üstüne kadar yalıyorum, sonra tekrar yalıyorum, kalbinin benimkine karşı daha hızlı attığını hissediyorum. Adem elmasını emmeye çalışıyorum, ne yaptığımdan pek emin değilim ama her yerini ağzıma almak için yanıp tutuşuyorum. "Her zaman benden daha iyi değilsin. Zayıf noktayı buldum." Tek elimle yapabildiğim kadarıyla gömleğini vücudundan yukarı itiyorum.

"Büyük tarım ekipmanları mı?" Kollarını kaldırıyor ve gömleğini başından çekmeme yardım ediyor. Yere düşmeden önce benimkini çıkarıyor.

"alacağım."

Vücudu. Yapamıyorum. Her şey zarif, güçlü ve yalın, sert kenarlar ve bir şarkı gibi kıvrımlar. Biseksüel olmadığımdan oldukça eminim; ben Gray'in siktiği-pekelimi-dolduran-seksüelim. Parmaklarını sırtımdaki kaslarda gezdirirken ve omzumu öperken, ağzım açık, ıslak ve derin bir dil ve kazıyıcı dişlerle vücudumu onunkine doğru eğiyorum, göğüslerimiz birbirine sürtünüyor.

"Jonah," diye mırıldanıyor tenime karşı, ciddi ve olgun görünmeye çalışıyor ama sesi sadece benim gibi çıkıyor, azgın, genç ve kafası karışık. "Savunmasız bir yerdesin. Muhtemelen senden faydalaniyorum."

"Harika." Onu biraz geriye iterek önce sağ meme ucunu, sonra da sol meme ucunu yalayıp emiyorum. Kız meme uçları gibi değil; küçük ve yassı ve dilimin altında çok sertleşiyor. "Başka birine yalvarabilirim, bana onun sikini nasıl emeceğimi öğretmesi için. Sence Elliott bunu ister mi? Ona çok aşkıttım."

Hırlıyor, boynumun arkasındaki kavrayışı sıkılaşıyor. Diğer eli benimkini kavriyor ve bacaklarının arasına çekiyor, sesi kulağımda kısılıyor. "Bunu hiç hissetmedin, değil mi? Seni isteyen bir adama ne yaptığını." Parmaklarımı çıkıntısının etrafına sarıyor ve işte *orada*, benim için, benim yaptığım sert, sıcak bir uzunluk.

"Tanrım," diye fısıldıyorum o sıkıca kavrarken. Parmaklarımı taşaklarının altından geçiriyorum ve alnını omzuma dayayıp titreyene kadar avucumun içiyle onu okşuyorum. Elimi çekerek boxerının bel bandıyla oynuyorum. "Lütfen Gray."

Hiç mantıklı gelmiyor ama neredeyse gergin görünüyor. Bir an omzuma daha da sokuluyor, sonra derin bir nefes alıyor. "Önce sen." Kalçalarını hareket ettiriyor, böylece kot pantolonumu ve iç çamaşırlarımı , sonra tekrar içeri kayıyor ve avuçlarıyla dizlerimi açıyor.

sertleşmiş sikimi inceliyor. Parmak ucunu ters PA halkası boyunca gezdiriyor. "Tanrım, bu mükemmel. Dünyadaki hiçbir şeyin bu kadar mükemmel olmaya hakkı yok."

Mükemmel mi? Bana yeni kelimeler vermeyi kes. Onları hak etmiyorum, sadece sikimdeki bir metal parçasından bahsediyor olsa bile.

Parmaklarını şaftımın alt tarafında gezdiriyor, taşaklarıma dokunana kadar halterlerin arasında geziniyor ve ben inliyorum.

"Pekâlâ," diye mırıldanıyor. " et."

Boxerını aşağı indirirken boğazının çukurunu bu kez nazikçe öpüyorum. Uzun, zarif siki benimkine sürtünmek için serbest kalıyor ve içimden yeni bir precum damlası sızıyor, halkada parlıyor, şaftının yan tarafına bulaşıyor.

Aletin başını yumruk yapıyor, ikimizin de sığamayacağı kadar sıkı bir tutuşla, sonra parmağını elinin içine sokana kadar üzerinde gezdiriyor. "Dikkatli ol. Lütfen sikimi parçalama."

Kalçalarımı yukarı doğru salladığımda ikimiz de inliyoruz ve başım yumruğuna doğru ilerliyor, uzunluğu boyunca sürtünüyor. Arkamdaki tezgâha yaslanıyorum ve Jacob's Ladder'ımın içeri girmesine izin vermemeye dikkat ederek itmeye başlıyorum. Acımasız sürtünme nefes almamı zorlaştırıyor, siki ve avucu arasında sıkışıp kalıyorum. "Siktir, Gray. *Siktir.*"

Çenemi karanlık, aç bir gülümsemeyle ve yorumlayamadığım bir şeyle kavırıyor. Gözlerini kapatıp nereye düşeceğini bilmeden atlayan biri gibi. "Hâlâ Elliott'mışım gibi davranmak istiyor musun? Hoşuna giden bu mu?"

Yüzümü avucuna çeviriyorum, ısıriyorum, parmaklarını yalıyorum. "Haklıymışım; sen bir tür psikopatsın. Belki de bir seri katilsin. Bu yüzden sadece takım elbise giyiyorsun."

"Belki de öyleyimdir." Aniden, keskin bir şekilde bir, iki kez itiyor ve ıslak siklerimizin avucunun içinde kaymasından mı yoksa çıplak kıcının sıkışma görüntüsünden mi bilmiyorum ama kulaklarımdaki çınlamadan duyamadığım bir şey haykırıyorum ve her tarafına boşalıyorum.

Daha önümü bile göremeden tezgâhtan kayarak ayaklarının dibinde dizlerimin üzerine çöküyorum. Bana bakıyor, göğsünden damlıyor, sünniteli başı ve büyük, sızdıran yarığıyla siki tam yüzümde.

heteroseksüel değilim, değil mi?

burada. Nihayet.

Muhtemelen aynı anda hem sik yalayıp hem de panik atak geçiremem, bu yüzden o devasa pisliği alıp daha sonrası için bir kenara koyuyorum.

"Bana seni nasıl emeceğimi öğret." Kalçasının terli kıvrımını öpüyorum. "*Lütfen*. Yoksa elli yıl sonra bir huzurevinde seni avlayacağım çünkü aletinin tadına bakmadan huzur içinde ölemem."

Tek kelime etmeden başımın arkasını kavırıyor ve yüzümü temiz ağdalı kasıklarına doğru itiyor, siki yanağıma bastırıyor. Cennet gibi kokuyor. Dilimi çıkarıp ağır taşaklarına sokuyorum çünkü ulaşabildiğim tek şey onlar ve tam birini ağzıma alacakken kalçalarının titrediğini hissediyorum ve beni geri çekiyor. "Git kanepeye uzan."

Oturma odasında çırılçıplak koşturuyor, kocaman pencerelerden hiç rahatsız . Küçük vücudunda bir santim bile fazlalık yok, sadece sıkı bir cüsse ve heteroseksüel bir erkek için suç teşkil edecek çok yuvarlak bir popo.

Sırt üstü uzanmış, doymuş sikini kalçasına dayamış, bir kırlent kapıp başının altına yerleştiriyor. "Kanepeyle aynı renkte olduktan sonra yastıkların ne anlamı var? İstedğin zaman bir tane bile bulamıyorsun."

Kalçalarına sarıldığında sessizleşiyor ve yutkunuyor. Aynı anda her yerimi izlemeye çalışıyor - gözlerimi, ellerimi, aletimi. Kollarını hareket ettirmeye çalışana kadar onların üzerinde diz çöktüğümü fark etmiyor ve nefesini içine çekip kalçalarını altımda oynatıyor.

Eğilip omzunu, boynunu öpüyorum, kıvranıp adımı haykırana kadar göğsünden aşağı yavaşça yalıyorum. Bunu sonsuza kadar dinleyebilirim.

Doğrulup yüzünü ellerimin arasına aldım. "Bu hiç kolay olmayacak." Sırıttır. "Güzel."

"Benim için rahatla," diye mırıldanıyorum ve başparmağımı hafifçe ağzına itiyorum. Gözleri parlıyor ve hemen emiyor, dilini etrafına doluyor, sonra daha da derine çekmek için çenesini yukarı kaldırıyor. O kadar mükemmel ki; hiçbir fikri yok.

Gözlerimi dikerek dişlerini ayırıyor ve üç parmağımı dilinin üzerinde gezdiriyorum. Bunu rüyalarım da yapmıştım ama yanaklarında yükselen rengi, hafif iniltilerini ve müstehcen emme seslerini asla hayal edemezdim. Bu kadar büyük bir şeyle ne yapacağını bilemiyor, salyaları akıyor ve ben onun sınırını ararken altımda kıvranıyor, gözlerinde yaşlarla sertçe tıkanıdığı nokta. "Aferin oğlum." Tekrar yapıyorum ve burnundan sızlanıyor. Tam bu kadarı fazla mı diye düşünürken, sikinin bacağıma doğru sertleştiğini hissediyorum.

Kaygan parmaklarımı titreyen göğsüne siliyorum ve sikimin ucunu dudaklarına sürtmek için yukarı tırmanırken kendimi yavaşça sarsıyorum. "Beni ısıрма," diye nefes alıyorum ve başımı içeri itiyorum. Kalın olduğunu biliyorum ve nefes alamadığını fark edince bir an debeleniyor. Ama çekmeye başladığımda protesto edencesine inliyor ve yarığıma öyle umutsuzca yapışıyor ki neredeyse kendimi kaybediyorum. Artık tamamen sertleşmiş, boş havada sürtünme aramak için kalçalarını döndürüyor. "Hepsini istiyor musun?" Islak yanağını okşuyorum ve parmaklarımla öğürdüğü yere yakın, daha derine soktuğumda inliyor. "Benim için bununla ilgilen, tamam mı?"

Onunla oynamasına izin veriyorum, dibini yalıyor, dilini başının etrafında dolaştırmaya çalışıyor, ben geri kalanını çekerken eklemelerim çenesine değiyor. "Belki de ," diye mırıldanıyorum tam sınıra geldiğimde, boştaki elimi saçlarında gezdiriyorum. "Bu senin ilk seferin olduğu için." Tabii ki bu bir şakaydı, sadece bunun için savaştığını görmek için, ama kolunu serbest bıraktı, taşaklarını tuttu ve tamamen sıcak ağzının içine girene kadar horozumu yukarı kaldırdı. Yutmasına yardımcı olmak için gevşemek yerine, boğazının arkasına kadar sarsılıyorum ve vücudum karanlıkta bir şenlik ateşi gibi duyumdan ve en önemlisi ondan, her zaman ondan başka hiçbir şeye indirgenmediği için onu cum ile dolduruyorum. Altımda sarsılıyor ve kıcıma sıcak ve ıslak bir şeyin sıçradığını belli belirsiz fark ediyorum. Yine boşaldı, küçük hayvan, benim yükümü yutmanın ortasında.

Sertçe öksürüyor ve boğuluyor, elini ağzına kapatarak yan dönüyor. "Hey." Omzunu tutup sıkıyorum. "Sorun yok; tükür. Minderler yıkanabilir."

Uzun bir süre sonra, yüzünde kendini beğenmiş bir gülümsemeyle başını bana çeviriyor ve boş ağzını göstermek için dilini çıkarıyor. "Kural bir," diye mırıldanıyor, güçsüzce doğruluyor. "Ciddi olmadığın sürece beni asla bir şey yapmaya zorlama."

Yüz ifademi görünce sırtıyor ve alnımızı birbirine değdiriyor, parmakları bilinçsizce benimkilerin arasında kolayca dolanıyor. "Doğru yaptım, değil mi? Çok eğlenceliydi. Sen telefonlara bakarken masanın altına oturup sikini emmemi ister misin?"

Tanrı olsun.

JONAH

Ağızına baktığımı, onu öpmeyi düşündüğümü fark etmemiştim. Elini tuttuğumu da fark etmemiştim. Sonra Gray geri çekilip hızla ayağa kalkıyor, benden başka her şeye bakıyor ve ben utançtan ölmek istiyorum.

Gitmeyi teklif etmem ya da en azından kalkıp onu biraz yalnız gerektiğini hissediyorum ama çok yorgunum. Üç geceyi bir spor salonunun soyunma odasının arkasındaki bankta hayatımın nasıl alevler içinde kaldığını düşünerek geçirdim ve üst üste iki kez geldikten sonra zar zor hareket edebiliyorum.

Gray, annem bana nasıl iyi bir misafir olunacağını öğrettiği için bu sabah özenle katladığım yorganı kapıyor. "Biraz daha dinlen," diyor ve yorganı çıplak bedenimin üzerine çekiyor. Elinde değilmiş gibi elini yine saçlarımın arasından geçiriyor ama bana bakmıyor. "Gece uyandığınızı duydum."

Şu halimize bak, iki sapık gibi uyumadan birbirimizi dinliyoruz.

"İstiyor musun..." Zaten büyük ölçüde uyuyorum ama yorganı ona doğru savuruyorum çünkü ben üşüyorum, o da üşümüş görünüyor ve birlikte sıcak olabiliriz. "Söz veriyorum garip davranmayacağım." Son birkaç gündür her şey kafama dank ediyor ve kötü rüyalar görmek üzere olduğumu biliyorum. Bilincimi kaybetmeme saniyeler kala başını sallayıp gitmek için dönmesini izliyorum. "Gray?" Mırıldanıyorum. Muhtemelen sarhoş gibi konuşuyorum. "Gray, sana aptal olduğumu söyleyen oldu mu? Hiçbir şeyi doğru yapamıyorum. Özür dilerim."

"Uyu artık Jonah," der. "Bir fikrim var. Uyandığında sana söyleyeceğim."

Oturma odasındaki her şeyin aynı renkte olmasından hoşlanıyor mu yoksa bunu onun için başka biri mi seçti diye merak ederek dalıp gidiyorum.

Chapter II

Öğleden sonra Jonah ofisimin kapısını usulca . Yeni duş almış görünüyordu, üzerinde kargo şortu ve çantasından çıkardığı bol bir Iowa Eyalet Fuarı tişörtü vardı.

"Umarım iyi uyumuştundur?"

"Evet. Teşekkürler." Çenesini aşağı doğru eğip düz olmayan yün çoraplarına bakıyor ve dalgın bir şekilde kütüğünü ovuyor. "Bir fikrin olduğunu söylemiştin."

"Oturun."

Karşımdaki sandalyenin en ucuna kayarak sırtını dikleştiriyor ve elini kibarca kucağına koyuyor. Gözlerinin odanın içinde gezinmesine engel olamıyor, kendini unutup duvardaki soyut sanat eserlerinden birine burnunu kırıstırıyor ve sonra dikkatini tekrar bana veriyor.

"Durumu değerlendiriyordum ve Avery ile konuştum." Çenesi geriliyor ve kaşları çatılıyor ama onu görmezden geliyorum. "İkimiz de ikinci bir şansı hak ettiğini düşünüyoruz Jonah. Okul yönetimini bursunu devam ettirmeye ve bahar döneminin başında yeni bir başlangıç yapmana izin vermeye ikna edebileceğine inanıyor, eğer-" Ağzını açtığında parmağımı kaldırıyorum "-eğer bir akademik gelişim planını tamamlar ve yıl sonuna kadar stajyerim olarak çalışırsan."

"Oh."

Uzun bir süre sonra söyleyecek başka bir şeyi olmadığı anlaşılıyor. Bir kez olsun yüzü, düşündüğü ve hissettiği her şeyi yayınlamıyor. Bu sinir bozucu. "Kayıt yaptırmamış öğrenciler okul lojmanlarını kullanamadıkları için size oda ve yemek sağlayabilirim. Alt katta birkaç boş yatak odası var ve ben evin o kısmına hiç girmiyorum. Ailene gönderebileceğin ya da ihtiyacın olan her şey için kullanabileceğin bir burs teklif etmem de adil olacaktır. "

Masamın üzerindeki Newton'un beşiğine vuruyor ve sallanmasını izliyor. "Şimdi de benden faydalanıyorsun. Bana istediğini yaptırıyorsun çünkü başka seçeneğim yok." Şaka yapıp yapmadığını anlayamıyorum.

"Hayatını bir kütüphane tuvaletinde ya da her ne cehennemde uyuyarak heba etmek yerine seni değerli bir iş deneyimi edinmeye ve hayallerinin peşinden gitmeye zorlamam ne kadar da kandırıcı."

"Lanet olsun sana," diye mırıldanıyor, sallanan metal topları yakalayıp sabit tutuyor. Sonra bana bakıyor ve sertçe gülümsüyor. "Benim için her şeyi ayarladığınız için teşekkürler Bay Freeman. Bu fırsat için çok heyecanlıyım."

"ederim." Hazırladığım iş sözleşmesinin bir kopyasını almak için sandalyemi yazıcıya doğru kaydırıyorum. Alaycılığını, soyadımı işaret ederek kullandığını fark ettiğimde, masumca pencereden dışarı bakıyordu.

Kontratı almaya çalıştığında avucumu kontrata dayıyorum. "Bir şey daha var. Sana bu pozisyonu, sende potansiyel gördüğüm ve geleceğini gerçekten önemseydiğim için teklif ettiğimi açıkça belirtmek isterim. Bunun aramızda olan başka şeylerle hiçbir ilgisi yok ve ilişkimiz bugünden itibaren tamamen profesyonel olacak. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Kaşlarını kaldırıp elini çarşafın üzerinde gezdiriyor ve parmak uçları benimkine değiyor. "Bu, iş görevleri listesinde senin aletini yalamak yok demek."

"Gerçekten." Elimi çekip onu inceliyorum. "Sen yanlış bir şey yapmadın Jonah. Karşılaşmalarımız... belki tedbirsizceydi, ama karşılıklı rıza ve..." Kabul edilebilir olgunlukta ve mesafeli bir kelime arıyorum. "Edifying."

O kadar sert homurdanıyor ki öksürmeye başlıyor. "Bunu bana tekrar anlatır mısın?"

"Şu anda göz yumabileceğim bir şey olmasa da yanlış olmadığını ve utanmaman gerektiğini söylemeye *çalışıyorum*."

Bacak bacak üstüne atar ve sandalyeye geri oturur. "Ama şimdi yanlış."

"Evet."

"Çünkü ben senin
stajyerimim." "Doğru."

Çenesi yukarı kalkıyor, gözleri alaycı. "Ama iki saat önce değildim, yani o zaman yanlış değildi."

"Teoride." Kalemimi eline alıp düşünceli bir şekilde ucunu ısırarak benden sözleşmeye bakarken ona ters ters bakıyorum.

"Ama ben imzalamadım, bu yüzden henüz yanlış mı yoksa bu kalem bu kağıda dokunana kadar yanlış olmaz mı?"

Yavaşça nefes veriyorum. "Bana neden derslerinden kaldığını söyle? Çünkü bana bir avukat gibi geliyorsun."

"Belki de seni işsiz bırakırım." Son sayfayı çeviriyor, hiçbirini okumadan imzalıyor -bunun üzerinde kesinlikle çalışacağız- ve sonra arkasına . "Tekrar teşekkürler. Avery'ye de teşekkürler. Katkıda bulunma şansını bulduğuna sevindim; kendini dışlanmış hissetmesini istemezdim."

"Pardon, ne dedin?" Masaya doğru eğildim ve çok pahalı kalemimi o parçalamadan önce geri aldım. "Konuşmak istediğin bir sorun mu var?"

İçindeki mücadele tükenmiş gibi görünüyor ve sandalyesinde kayarak oturuyor. "Özür dilerim. Hayır. Ben iyiyim."

"İlk göreviniz ailenizi aramak. Her şeyi açıklamak zorunda değilsin ama en azından onlara taşındığını ve yeni bir işe başladığını söyle. Daha sonra aşağıya yerleşmene yardım edeceğim."

Ayağa kalkmak için öne doğru eğiliyor, sonra yarı yolda hızını kaybediyor ve dirseklerini dizlerine dayayıp yere bakarak oturuyor.

"Jonah? Bunu yapabilir misin?"

"Evet." Uzun bir süre kımıldamıyor, sonra ayağa kalkıyor. "Ve daha önce söylediğin her şeyi anlıyorum. Bundan sonra profesyonel davranacağım. Bana yardım ettiğin için teşekkürler."

O gittikten sonra birkaç dakika ekranıma bakıyorum, sonra kalkıp telefon konuşmasına kulak misafiri olmak için koridorun sonuna doğru yürüyorum. "Mülakat harika geçti," diye açıklıyor acı verici derecede neşeli bir sesle. "Aslında o kadar iyi geçti ki, okul dönemin geri kalanında iş etüdü yapmama izin veriyor. Bir avukat, evet. Sanki-" Tereddüt ediyor ve köşeden baktığımda telefonu hoparlöre almış dizinin üstünde oturuyor ve başını eline gömüyor. "Ekstra kredi gibi bir şey. Konut ve maaş da veriyorlar."

Teneke hoparlörden gelen sesi anlayamıyorum ama diğer uçtaki kadının sesi çok mutlu geliyor.

İşini bitirdiğinde, bir fincan kahve daha hazırlamak için mutfığa giriyorum. Gözlerinin sırtımı takip ettiğini hissedebiliyorum. "Hikâyenin ilginç versiyonuydu."

"Gray mi? Yani, Bay Freeman?" Bu sefer şaka değil ve bundan nefret ediyorum. "Evet?" Filtredeki telveyi temizlemeye odaklanıyorum.

"Bir keresinde bana benim yaşımdayken benim gibi olmadığını söylemiştin. Belki de kendi hayatımı yönetmeme izin vermelisin." Bu sefer keskin bir yanı yok, sadece sessiz bir gözlem. Nedense bu onu daha da keskinleştiriyor. "Özür dilerim," diye ekliyor.

Başımı iki yana sallıyorum ve daha birkaç saat önce elimde titreyerek geldiği kuvars tezgâha bakıyorum. "Hayır, haklısın. Bu beni ilgilendirmez."

"Dört takım elbiseyi bu akşam teslim edeceğiz, lütfen, onları değiştirdikten sonra."

Şüphesiz New York'taki en sevdiğim adam olan terzim sadece başını sallıyor ve elindeki ölçü defterini ön tezgâha götürüyor. Jonah, yüzü tahmin edebileceğimden daha kırmızı, üç taraflı aynanın önünde huzursuzca omuzlarını kamburlaştırıyor. "Patronlar stajyerlerine kıyafet almaz," diye homurdanıyor.

"Haklısın." Dün gece yataktan aldığım buruşuk, inzivadan kalma çamur lekeleri henüz tam olarak çıkmamış düğmeli kazağını inceliyorum. İşteki ilk gününün şerefine, otel halısını andıran ve babasının elden düşme giysileri arasında bulduğunu ettiğim mavi kravatıyla kendini özenle boğmuş. "Çoğu patron stajyerlerine profesyonel kıyafet almaları için burs verir. Eğer kendi kıyafetlerini seçmene izin verseydim, renk körü Mormon'un ikinci el mağazasında kaybolmuş hali gibi görünürdün."

Beni dükkânın önüne kadar takip ederken kaşları havaya kalktı. "Ama ikinci el mağazasında bir takım elbise fiyatına on takım elbise alabiliyorsun." Terzime özür dileyen bir bakış fırlatıyor. "Alınmayın."

"Çünkü bir bok yığısıyla başa çıkmanın en iyi yolu onu on kat daha büyütme." Kredi kartımı uzattım.

"Züppe," diye mırıldanıyor arkamdan, sanki ben onu duymuyormuşum gibi.

Sabahın serin havasında ofisime doğru altı blok yürürken utancı yerini heyecana bırakıyor. Dış giyimi yıpranmış bir kot ceket ve arkasında *Looking for Bigfoot* yazan bir kapüşonludan ibaret olduğu için ona yün paltolarımdan birini ödünç vermek zorunda kaldım. Sol kolunu kısa düğümlemiş ve yakasını boynuna doğru kıvrımış, elini sağ cebinde dolaştırıyor ve profesyonel olmaktan çok erkek arkadaşının çok büyük ceketine sarılmış bir kız gibi görünüyor. Bir vitrinde avangart çantalara modellik yapan bir dizi başsız mankene başını eğmek için durdu, sonra bana sırtıttı ve yetişmek için koştu. Dün öğleden sonraki tuhaf tavrı ortadan kayboldu, acaba hayal mi ettim diye düşünmeme neden oldu.

"Dün gece rahat mıydın?" Nefesimin havadaki belli belirsiz buharını izleyerek soruyorum. "Bir şeye ihtiyacın var mıydı?" Seçeceğini bildiğim odayı seçti, köşede, iki duvarı pencere. Hiç misafirim olmadığı için havlu gibi önemli şeyleri unutup duruyordum. Akşam emekli olduktan bir saat sonra, ona su içmesi için bir bardak vermediğimi fark ettim. Bir süre ona bir bardak götürmeyi düşündüm ama sonunda onu yalnız bıraktım.

"Pencereleri seviyorum. Giyinirken bir güvercinle göz göze gelme yarışına girdim. Kuşların göz kırpmadığından emin olmama rağmen ben kazandım."

"O zaman kazandığınızı nereden biliyorsunuz?"

Yüzünü asmamak için kendini zor tutuyor. "Gözlerindeki korkuyu görebiliyordum."

Ona sert bir bakış attım. "Eğer güvercinlere baktığın için geç kalırsan, seni bütün gece çalıştırırım."

"Hayır, artık güvercinlerin efendisiyim. Bana bulaşmazlar." Sonra kaldırımdan aşağı indi, hala arkasında olup olmadığını kontrol etmek için arkasını döndü ve neredeyse bir parkmetreye çarpıyordu.

Birdenbire yarın o takım elbiseleri açmaktan, onu mükemmel bir şekilde dikilmiş yünlere sarmaktan ve bir ofiste masanın arkasına tıkmaktan korkuyorum. Özgür olması bir şeyi kafese koyarak bir tür ölümcül günah işlemekten .

Chapter 12

Jonah'a ofis binamın lobisinde güvenlik rozeti takmak garip bir şekilde bir ortağıma dairemin anahtarını vermek gibi geliyor. Ayağa kalkıp memurun plastik parçayı programlamayı bitirmesini beklerken, aylardır hissettiğim en kötü endişe dalgasına kapılıyorum. Kendimi sabit tutmak için parmaklarımı tezgahın kenarına bastırmak zorunda kalıyorum. Tam Jonah'ı uyarmadan hava almak için dışarı nasıl düşünürken omzu yanıma geliyor. Bir elinde dikkatle dengelediği iki dolu kahve fincanı var. "Al bakalım."

Düşüp parmak uçlarımı yakma ihtimali en yüksek olanı alıyorum. "Bunu bana neden veriyorsun?"

"Sözlükte *stajyerin kahve getiren kişi* olarak tanımlandığına eminim. Bunu ben bile biliyorum." Ben daha stajyerin söz konusu kahveyi içmediğini söyleyemeden o kendi fincanından gururla hüpürdetiyor.

"Kahvemi nasıl sevdiğimi bile bilmiyorsun." Nereden aldığını ve içmenin güvenli olup olmadığını anlamaya çalışarak lobiye bakıyorum.

Yüzünü buruşturdu. "Bol miktarda fındık-vanilya kreması güvenli bir bahis gibi göründü." Değil, tamamen yanlış, ama tatlı bir yudum beni bedenime geri çekiyor. Güvenlik görevlisi yeni basılmış kartı bana uzatıyor ve ben de Jonah'ın fincanını tuttuğu parmak eklemlerinin arasından geçiriyorum. Başını eğip hayranım.

"Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım."

"Kapıları açan bir plastik parçası mı? Sen hiç otelde kalmadın mı?" Gamzesi ortaya çıktı. "Beni aptal yerine koyma."

Asansörün düğmesine bastığımda merakla inceliyor. "On üçüncü kattasınız."

"Batıl inançları olmayanlar için ucuz emlak."

"Müşterileriniz için sakıncası var mı?"

"Çoğunun biraz kötü şanstın çok daha büyük sorunları var."

Rengine bakılırsa yüzde doksanı krema olan kahvesini yudumluyor. "Peki ya sen?"

"Ben kötü şansa inanmam. Sen inanır mısın?"

Kütüğüne bakarak biraz gülümsüyor. "Henüz karar vermedim. Ama eğer böyle bir şey varsa, onu peşimden koşturmaktan yorulacağım."

Asansörün kapısı açıldığında içeriye bir mırıltı ve basmakalıp ofis sesleri doluşur ve Jonah hemen doğrulur, parmakları fincanını sıkıca kavrar. "Tek başına çalıştığını sanıyordum."

"Var ama ofisimi daha büyük bir hukuk firmasıyla paylaşıyorum. Lütfen beni utandırmamaya çalışın."

Yanından geçerken kaskatı kesiliyor. "Bu konuda pek iyi değilim," diyor usulca ve orada kir içinde dururken Avery ona bu sözleri söylediğinde yüzündeki ifadeyi hatırlıyorum. Elimi omzuna koyarak onu asansörden dışarı sürüklüyorum ve yüzünü bana çeviriyorum, hemen pişman olduğum bir hata yapıyorum - onun iri, kara gözleri, başparmağım boynunda. "Bak," dedim, onu bırakarak. "Sadece elinden gelenin en iyisini yap. Her avukatın nasıl gülümseyeceğini ve el sıkışacağını bilmesi gerekir."

Kahve fincanını alıp onu önümden kovarken kaşlarının arasında çatık bir çizgi belirerek başını sallıyor.

Asansörle ofis kapısı arasında bir yerde, tanıdığım Jonah, elini sıkın ve omzunu alkışlayan aşırı telafi edici avukatlar dizisini kabul ederken robotik ve boş bir şeye dönüşüyor. Herkes kaba bir şekilde koluna bakıyor, bunu gizleme zahmetine bile girmiyor, ta ki ben protokolü bozup onlara sorunlarının ne olduğunu sorana kadar, o sadece şakalarına gülümsüyor ve onlara mükemmel bir Ortabatı görgüsüyle *efendim* ve *hanımefendi* diyor.

Ofisimin sessizliğine kaçtığımızda, kapıya yaslanırken derin bir nefes aldığını duyuyorum. Kahve fincanını uzatıyorum, cankurtaran simidi gibi göğsüne bastırıyor, endişeyle masama, küçük kitaplığıma ve duvardaki derecelere bakıyor.

Çantasını kapının yanındaki sandalyeye bırakırken masamın etrafında dönerek, "Bugün için," diyorum, "mevcut davamla ilgili bazı hassas ayrıntıların çıkarıldığı bir klasör belgeyi okumanızı isteyeceğim. İmzalaman için bir gizlilik sözleşmesi hazırlayacağım."

"Bana sadece anlatabilir misin?" Ona baktığımı hissettiğinde gergin bir şekilde kıpırdanıyor.

"Hayır Jonah, bu kütüphane masal saati değil. İster inan ister inanma, oldukça meşgulüm." İşte tam da bu yüzden asla bir stajyer istemedim. Çekmecemden bir dosya çıkarıp birkaç gizli sayfa açtım ve önündeki masaya bıraktım. "Bununla başla."

"Evet, efendim." Dosyayı uzak duvardaki kanepeye taşıyor ve usulca oturup dosyanın kapağını inceliyor. Beş dakika içinde onunla ilgili her şeyi unuttum. Geri çekilme ve son kırk sekiz saatin karmaşası arasında işimin gerisinde kaldım. Bilgi toplama sürecinin kritik son aşamalarındayız; duruşma iki haftadan kısa bir süre içinde başlayacak.

E-postalarımaya yetiştiğimde, birkaç telefon görüşmesi yaptığında ve müşterime soracağım soruların listesini hazırladığında, saat çoktan gün ortasını bulmuştu. Sandalyemi çevirdiğimde Jonah'ı kanepeyle sehpanın arasında yere kaymış, parmaklarını saçlarının arasından geçirerek cam yüzeye yayılmış kâğıtlara bakarken buluyorum. Dizlerinden biri, hareketsiz kalmaya zorlandığında enerjisini tüketen bir motor gibi sonsuza dek zıplıyor.

"Jonah." Beni duyması için adını üç kez söylemem, neredeyse bağırmam gerekiyor. Kafasını kaldırdığında suçlu görünüyor.

"Özür dilerim. Yavaşım." Dirseğinin dibindeki dokunulmamış yığının büyüklüğüne bakılırsa, yolun dörtte birini bile bitirmemiş. "Yine de ilginç."

Karşısındaki sehpaye oturduğunda cam gibi gözlerini ovuşturuyor. "şimdiye kadar ne öğrendin?"

"Oliver Shaw adında bir adam var."

Parmaklarının gömleğinin kumaşını gergin bir şekilde tekrar tekrar katladığını fark ettiğimde sabırsız tepkimi frenliyorum. "Devam et."

"Altı ay önce Syracuse yakınlarında bir trendeyken demiryolu tüneli çökmüş ve onu neredeyse bir hafta boyunca göçükte mahsur bırakmış." Dudaklarını ıslatıyor. "Gerisini henüz öğrenemedim ama sanırım tren tüneliyle ilgilenmeyen her hangi bir pisliliği dava ediyor."

"Pek çok kelimeyle, evet, bu doğru olur." En küçük bir övgüye bile vücudunun nasıl içgüdüsel bir tepki verdiğini, tüm duruşunun nasıl değiştiğini fark ettim. Bu bana bir şeyler hissettiriyor.

"Peki ya kapana kısılan diğer adam? Jackson Moreno?" Kâğıtlara dokunuyor. "O neden dava açmıyor?"

"Çünkü o hapiste." Elimde değil ama sesim sinirli çıkıyor. Jackson'ın davamızla doğrudan bir ilgisi yok ama ben titiz olmayı seviyorum ve bazen Oliver'in onun hakkında bilgi toplama çabalarımı engellediğini hissediyorum.

"Oh." Çoğu hukuk öğrencisi ayrıntıları araştırırdı ama o sadece yorgun bir şekilde kâğıtlara baktı. "Sanırım devam etmeliyim."

Ona acıdım. "Kuru temizlemeciden birkaç şey almam ve postaneye bir paket bırakmam gerekiyor." Cümlemi bitiremeden ayağa kalktı.

"*Lütfen.*"

"Tamam." Ben bir talimat listesi yazıp paketle birlikte ona verirken sırtını kamburlaştırıyor, kıvrımlarını esnetiyor. "Herhangi bir şey olursa beni ara-"

O çoktan gitti.

"-sorular."

JONAH

"Takım elbiseleri dairenize bıraktım ve sonra-" Bay Freeman'ın boş ofisinin kapısında . Gitmekle ilgili bir şey söylemedi. Saate bakıyorum, çünkü üniversitede bir keresinde birinin kedisini bulmasına yardım ederken dikkatim dağıldığı için derse beş saat geç kalmıştım, ama bugün kimse kedisini kaybetmedi ve saat daha iki.

Masasındaki telefon çaldığında sıçradım. *Kahretsin*. Telefona cevap vermek temel bir stajyer görevidir ama benim stajyer olmamam gerekiyordu. Iowa'daki evime uçup azar işitmem gerekiyordu. Dün Gray'e gerçeği, kimseye söylemeye cesaret edemediğim sözleri söylemeli ve çekip gitmeliydim çünkü bu eninde sonunda yüzüme patlayacak ve ikimizi de incitecekti. Ama onun mutlak güveni beni neredeyse bunun işe yarayabileceğine inandırdı. Sorunlarımın çözülmesini istiyorum, belki de mutlu, dürüst ya da başka bir şey olmak istediğimden daha fazla, çünkü ben hep sorun oldum.

Hâlâ çalışıyor.

Lütfen beni utandırmamaya çalış.

Artık kimin masa telefonu var ki? Yaşlı adamlar, işte onlar. "Bay Freeman'ın ofisi."

"Benim seni hiç aramamam, senin de beni hiç aramayacağın anlamına gelmez, göt herif."

Anında her şeyden pişman oluyorum. Konsantre olursam bir mesajı hemen hemen alabilirim, ama kızgın bir müşteriyle konuşmak? "I-"

"Bekle bir saniye. Bu kim?" Şaşırtıcı derecede genç bir ses, benden çok büyük değil ama çok daha dünyevi.

Boğazımı temizliyorum. "Ben Bay Freeman'ın stajyeriyim. Bir mesajınızı alabilir miyim?" Uzun bir sessizlik oldu. "Onun stajyeri."

"Evet, efendim. Ben-

" "Yalancı."

"Ne?"

"Gray'in stajyeri yok."

Her şey biraz dengesiz hissettiriyor, bu yüzden kaba olsa da Gray'in sandalyesini alıyorum. "Öyle. Benim."

Adam bir an için hiçbir şey söylemiyor. Sonra sesini duyuyorum, yüksek ama zayıf, sanki telefondan uzağa bağıryormuş gibi. "*Ethan*, buna inanmayacaksın. Gray'in lanet bir çocuğu var."

Başımı eğiyorum. "Tutulan çocuk nedir?" Iowa'da öyle bir şey olmadığına eminim.

Telefona geri dönüyor. "Zengin bir adam sana evinde oturup güzel görünmen ve her istediğini yapman için para ödüyor."

Tamam, belki de bu doğru sayılır. Öyleydi. Beş dakikalığına. Ama üzerinde çalışıyoruz. "Stajyerlik, zengin bir adamın profesyonel çalışan için sana para ödemesidir ve ben de öyleyim."

"Anlıyorum." Her kimse sırtıttığını duyabiliyorum ve işimi doğru yapmadığım için muhtemelen başımı belaya sokacağını hatırlamadan önce bir an için neredeyse ondan hoşlanıyorum.

Başka bir ses daha çıkıyor ve giderek yükseliyor. "Tanrım, Victor, bunu yapamazsın... Kiminle konuşuyorsun?"

"Gray'in tuttuğu-" Hat kesiliyor ve uzun bir süre elimdeki telefona bakıp yanlış bir şey yapıp yapmadığımı anlamaya çalışıyorum.

Kapı açılıp da Bay Freeman çıkararak içeri girdiğinde başımı kaldırıyorum. "Kusura bakmayın. Dışarı çıkıp biriyle buluşmam gerekiyordu." Durdu, kaşlarını çattı. "Her şey yolunda mı?"

"Biri sizi aradı. Mesaj bırakmak istemedi." "Bir isim aldınız mı?"

Telefonu yavaşça geri koydum. "Pek sayılmaz. Bir eşek şakası olabilir."

"Anlıyorum." İkna olmuş görünmüyor. "Peki, eve gitme vakti gelene kadar belgeni oku." *Ev* dediğinde midemde garip bir şeyler oluyor, sanki bize aitmiş gibi. Evimi her zaman sevdim ve bazen bir evimin olmasını ne kadar özlediğimi fark ediyorum.

Oturuyorum ve okumam gereken sonsuz sayfa yığınının topluyorum. Çok dikkatli baktığımda harfler birbirinin üzerinden geçiyor ve her zaman diğerlerinin onları nasıl benden çok daha hızlı takip ettiğini merak ediyorum. "Eve dönerken markete gidebilir miyiz?"

Gözleri beni kanepeye yapıştırdı. "Neden?"

İç çekmemeye çalışıyorum ama yine de çıkıyor. "Eve dönerken markete gidebilir miyiz ve nedenini sormaz mısınız?"

Başka bir *neden* ya da *hayır* cevabı bekliyorum ama sonunda sadece "Sanırım" diyor.

Telefonu tekrar çaldığında kalbim birkaç kez çarpıyor. "Alo?" Karşı taraftaki sesi duyduğunda yüzünden birçok duygu geçiyor. İlgi, üzüntü, endişe, sıcaklık. "Victor."

Sandalyemde eriyip gidiyorum.

"Ne-" Sözüünü kesiyor, gözleri benimkilere kayıyor. "Victor, Tanrı aşkına, o-" Telefonu kulağından uzak tutuyor. "Ona ne söyledin Jonah?"

"*Hiçbir şey*," diye itiraz ediyorum. Birkaç dakika sonra telefonu kapatıyor ve başını ellerinin arasına alıyor. "Özür dilerim," diye mırıldanıyorum. "Tuhaf bir şey söylemedim, söz veriyorum."

Acıyormuş gibi alnını ovuşturuyor. "Yapmadığını biliyorum. Victor'dan bahsediyoruz."

Birden bu ismi daha önce nerede duyduğumu fark ettim. "Bu Victor Lang mı, şu..."

"Ünlü yüzücü, evet. Önceki müşterim. Ve arkadaşım, sabrım olduğunda." Bu kadarını söylemek istediğinden emin değilim ama kalemini tedirgin parmaklarının arasında evirip çevirirken kelimeler gelmeye devam ediyor. Sonra bana baktığını fark ediyorum. "Bu dava hakkında ne kadar şey biliyorsun?"

"Çok değil. Okumalı mıyım? Sanırım daha iyi hazırlanmalıydım." Başını hızla sallıyor. "Yapmamayı tercih ederim. En azından şu anda."

Sesinde tuhaf bir tını var ama sanırım anlıyorum. Benim hakkımda öğrenmemesini tercih ettiğim şeyler de var. Hangisinin daha kötü olduğunu merak etmeye başladım - büyük, karanlık sırlar mı yoksa hayatımızın geri kalanı boyunca her gün yavaş yavaş canımızı yakan küçük, iltihaplı sırlar mı?

Chapter 13

İşten sonra, evin yarısındaki markete kadar sessizce yürüyoruz. Birlikte yürümek için tam bir baş belası, her zaman hızlanarak ilerliyor ya da ilginç bir şeye bakmak için durup duruyor, bu yüzden ben de sabit bir tempo tutturup onu görmezden geliyorum. Soğuk alacakaranlıkta, dükkanlara girip çıkan insanlar tarafından itilip kakılırken, altın kartlarımdan birini bulup iki parmağımla aramızda tutuyorum. "Bunu kullan. Ben eve gidiyorum."

"Kendi şirket kredi kartım." Sevgiyle cebine sokuyor. "Sen bilirsin."

Kırk dakika sonra, bir soğuk hava ve gürültü bulutu içinde dairenin ön kapısından içeri dalarak en yeni biyografim *Steve Jobs*'a odaklanma yeteneğimi öldürdü. "Burnunu sokma," diye bağırıyor, tezgahın üzerine bir sürü poşet yığıyor ve koridordan aşağı koşuyor. Üç ya da dört merdiveni birden inerken çıkardığı gümbürtüyü duyuyorum, ardından yatak odasının kapısı çarpıyor.

"Tanrım." Kanepeye uzandım ve kitabımı yüzüme kapattım. Ona tamamen ayrı bir daire kiralamak, oda arkadaşı olmasından daha az baş ağrısı olurdu.

Bir dakika sonra eşofman altı ve siyah Nike tişörtüyle mutfak zemininde çoraplarının üzerinde kayarak geri dönüyor. "Burada değilmişim gibi davran," diye öneriyor, sanki biri evini vuran bir kasırga sırasında uyuyabilirmiş gibi. "Aslında, gidebilir misin?"

İnanılmaz bir şekilde ofluyorum. "Az önce benden kendi oturma odamı terk etmemi mi istedin?" Pişmanmış gibi davranıyor. "Özür dilerim. Lütfen?"

"Egzersiz yapmam gerektiği için şanslısın." Gergin omuzlarımı gererek ayağa kalkıyorum. "Ama yine aynı şeyi yapma."

"Uh-huh." Alışverişlerini karıştırıyor, hiç dinlemiyor.

Koşu bandındaki koşumun yarısında, ağız sulandıran kokular merdivenlerden aşağı süzölmeye başladı. Akşam yemeği pişirmek istediğini anladım, ama onun gibi bir adamın sosisli sandviçin ev yemeklerinin zirvesi olduğunu düşünebileceğini varsaydım. Beş yıldızlı bir restorandaymışım gibi kokuyor.

Merdivenleri çıkarken telefonun hoparlöründen gelen alışılmadık pop müzik sesi bana saldırıyor. Jonah sırtı bana dönük bir şekilde ocakta bir şeyler kızartıyor ve kışını ritme uydurmaya çalışıyor. Kısa boylu olabilir ama genç değil ve bu da genç kıcı değil. O kık kaldırıyor. Dün oturma odamda sadece bir kez görebildiğim için sonsuza dek pişmanlık duyacağım. Bunu yapmalıydım.

Onu sikimle beslemek yerine yemiştim. ıkardığı sesler.

Kıçını incelerken, iki tava ve bir doğrama tahtasını benim iki elim ve bir yardımcım la yapabileceğ imden daha verimli bir şekilde yönetmesine hayranlık duyarken sessizce tezgâha yaslanıyorum. şef bıçağını agresif bir şekilde kullanış ını izlediğ imi fark edince sırtıyor. "Kaybedecek parmağ ım yok ya. Umarım yengeç seviyorsundur, çünkü sormayı unuttum."

"Tüm yiyecekleri severim."

Bana dö ndü. "Dur tahmin edeyim. Yiyecekleri sadece size daha fazla çalış manız için enerji veren besin blokları olarak görüyorsunuz."

Bir kaşı mı kaldırıyorum. "Peki bugün benim için hangi besin bloklarını hazırladınız?"

"Limonlu ve maydanozlu yengeç keki ile pastırmalı kuşkonmaz." Yüzüme bakınca biraz kızardı. "*O kadar* da özel değı l."

Büyülenmiş bir halde adanın etrafında dönüyorum ve omzunun üzerinden mükemmel, tek tip kuşkonmaz mızraklarından oluş an tepsiye bakıyorum. Ne kadar konsantre olması . "Yardım edebilirdim. Seattle'da yaşarken biraz yemek pişirirdim."

Tencerenin dibine yapışmış bir parça pastırmayı yakalayamadan bileğ imden tutuyor ve beni sertçe yemek masasına doğru itiyor. "Oturup bitirmeme izin verecek misin?"

Bana mükemmel yuvarlak, altın rengi yengeç kekleri ve incecik kızarmış kuşkonmazdan oluş an bir tabak sunduğ unda, onun benim hayal bile edemeyeceğ im kadar iyi bir şef olduğunu kabul etmek zorundayım. Yemeğ in tadına bakmamı beklemek yerine, karşındaki sandalyeye çöküyor ve sanki aylardır yemek görmemiş gibi yemeğ e dalıyor. Öğle yemeğ ini atladığ ımızı ve onun hiç şikayet etmediğ ini suçluluk duygusuyla fark ediyorum.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor, ağ zı dolu.

"Çok güzel olmuş. Beni yerken izlemez misin lütfen?"

Sandalyesini kaldırıp bana dik aç ı yapacak şekilde dö ndürüyor ve tabağ ını dizlerinin üzerinde dengeliyor. "Bu, her şey için teşekkür etmek ve özür dilemek için."

"Ne için üzgünsün?"

Bir süre düşündükten sonra omuz silkiyor. "Bazen önleyici olarak söylüyorum, ne olur ne olmaz diye." Sanırım şaka yapıyor, en azından öyle olduğunu umuyorum, ama bunu söyleme biçiminde çok acı verici bir şey var, bana bakmamasını söylediğ im için itaatkâr bir şekilde duvara bakıyor.

"Sana yemek yapmayı kim öğretti?"

Canlanıyor. "Annem nasıl yapılacağını hiç öğrenemedi, bu yüzden yemekli toplantılara gittiğimizde hazır yemek getirmek zorunda kaldı." Tabağını masaya koyarken yüzünü buruşturuyor. "Benim geldiğim yerde bu, birini öldürmek yapabileceğiniz en kötü şeydi. Bu onu çok üzdü ve sağlıklı beslenmeyi bıraktı. Ben de öğrenmeye karar verdim."

"Nasıl?"

"Bilmiyorum. Videolar ve sadece bir şeyler. Eğer deneyerek yiyeceklerimizi mahvedersem, daha fazlasını almak için harçlığımı kullanırdım." Durup yüzümü inceliyor. "Hadi ama, benim için üzülme. Yemek yapmayı seviyorum. Ve sadece sonunda hepsini yiyebildiğim için değil."

"Bu kadar çok gecikmiş haz içeren bir hobiyle başa çıkabilmenize şaşırdım."

"Bir şey istediğimde çok ısrarcı olurum."

O gamzeler hayatımın sonuna kadar aklımdan çıkmayacak.

"Bunun için minnettarım." Bıçağını ve çatalımı boş tabağımın üzerine koyuyorum. "Ama beni sürekli beslemeni istemiyorum. Seni kişisel aşçım olasin diye tutmadım."

"Öyle bir şey olmayacak." Tabağımdaki son altın ekmek parçasını kapıp ağzına atıyor ve parmağındaki yağı emiyor.

Göz kırpıyorum. "?"

Beni inceleme şeklindeki bir şey, gözlerinin arkasındaki kıvılcım, beni biraz kızdırmaktan hoşlandığını söylüyor. Kolay biri olduğumu düşünüyor. Belki de öyleyimdir. "Kendilerine bakmayan insanları besliyorum. Bu benim işim. Onları lezzetli yemeklere gömüyorum, ta ki çatlayana ve sırf beni durdurmak için söylediklerimi yapana kadar."

"Şimdi kimin sesi psikopat gibi çıkıyor?"

İnatla başını sallıyor. "Karnını doyurdun mu? Ben buraya gelmeden önce?"

"Tabii ki." Sayılır. Çoğunlukla.

O kanepeye uzanıp televizyonu açarken ben tabakları mutfığa taşıyor ve bulaşıkları yıkamak için kolları sıvıyorum. Bunda doğal bir şey var, sanki sakın bir akşam geçiren yaşlı evli bir çift gibiyiz ve kendimi Netflix'e abone olmam gerektiğini düşünürken yakalıyorum, böylece izleyecek bir şeyleri oluyor. Sıcak su elimi yakıyor ve neredeyse bir tabak düşürüyordum. "Bu arada." Suyun üzerinde sesimi yükseltiyorum. "Birkaç hafta içinde kalmaya gelecek eski arkadaşlarım var. Eğer hâlâ burada yaşıyorsan, onlar şehirdeyken seni bir otele yerleştirebilirim. Alınmayın."

Yer değiştirip omzunun üzerinden bakıyor. "*Muhafız* çocuk bu mu?"

"Kesinlikle. Burada olduğu süre boyunca neden bununla uğraşmak istemediğimi anlayabilirsin. Siz de istemezsiniz."

Esneyerek kanepeye daha da sokuldu. "Bunun komik olduğunu düşünmüştüm. Aslında insanların bana bakmak için para ödeyecekleri kadar güzel değilim."

Hiçbir fikri yok. Erkekler onun gibi biri için sıraya girer, onu şımartır ya da kırmaya çalışır. "Eğer iltifat bekliyorsan, seni şımartmayacağım."

Gözlerini kırptırıyor. "Daha önce hiç iltifat beklediğimi sanmıyorum. Yaptığım şey bu muydu? Balık tutmakta pek iyi değilimdir."

Onu tanıdığım bu kısa süre içinde kimsenin onu övdüğünü duymadım, bir kez bile.

Lavaboyu kapattım ve son tabağı kurumaya bıraktım. "Unut ."

Ertesi sabah, uzun zamandır yediğim en doyurucu yemekten sonra hala tok bir şekilde, e-postalarımı okurken yatakta içebileceğim bir fincan kahve hazırlamak için şafak vakti mutfaka gidiyorum.

Neredeyse Jonah'ın kafasına basacaktım ve bu beni çok korkuttu. Nefes almak için sessizce yutkunarak, yere yayılmış bedeninin üzerinde duruyorum ve gece bir şekilde ölüp ölmediğini anlamaya çalışıyorum. Ama uyuduğu zamanki gibi nefes alıyor, mutlu ve derin, sanki tavşan kovaladığını hayal ederken bacaklarını oynatmaya başlayacakmış gibi.

Kanepenin yanındaki halıya uzanmış, tişörtü ortasına kadar sıyrılmış, ona verdiğim dosya özetini tutuyor. Sehpanın üzerine serpiştirdiği sayfalara daha yolun üçte ikisini bitirmemiş.

Ona bunu yapmak zorunda olduğunu söylemediğim halde neden eve getirdiğini merak ediyorum. Yerde bayılmadan önce ne kadar okuduğunu merak ediyorum. Ve ilk kez, sadece birkaç saatini alması gereken şeyleri okumak için kaç geceyi uyanık geçirdiğini merak ediyorum.

"Kahretsin," diye tıslıyor ve beni hemen yanında dururken görünce sarsılarak uyanıyor. "Merhaba. Burası benim yatağım değil, değil mi?" Elindeki kâğıt demetini beceriksizce kanepenin altına itmeye çalışarak ayağa kalkmaya çaballıyor.

"Dün gece siz alışverişteyken takım elbiseleriniz geldi."

Yolda yıldırım çarpmasını umuyormuş gibi gözlerine sefalet doluyor. "Oh. Bu adam hızlı çalışıyor."

"Dolabımda asılılar. Git giyin. Madem uyandın, bugün erken gideriz."

Ayak parmağıyla brifingi kanepenin altına doğru itiyor. "Evet, efendim."

Chapter 14

JONAH

"Hayır."

İşte böyle gidiyorum, aşırı pahalı gri yünlerle boğuluyorum. Lanet bir pislik gibi görünüyorum. Annem gelip vücudumu teşhis ettiğinde beni tanıyamayacak bile. Sonra da *"Sonunda bir kez olsun profesyonel görünmeye karar vermene çok sevindim"* diyecek ve de hiçbir şey diyemeyeceğim çünkü ölmüş olacağım.

Arkamdaki kapı tıkırdıyor. Patronumu kendi odasından dışarı kilitlemiş olabilirim. En iyi hareket değildi ama panikledim. Gray ilk kez bana gülecek, asla *iyi* ve *mükemmel* olamayacağımı anlayacak ve sanırım kıcıımı sonsuza kadar dolapta tutmayı tercih edeceğim. Kelimenin her anlamıyla.

"Bunda bir sorun mu var?" diye soruyor kapıdan. Henüz ne kadar kızgın olduğunu, bir tür cezaya ne kadar yakın olduğumu söyleyemiyorum - bu düşünce beni hemen sertleştiriyor çünkü sorunlarım var.

"Evet." Duvardaki boy aynasından başka bir yere bakıyorum. Kendi yüzümden . Fıskiyeli Cooper'la parkta kalmalı ve McDonald's'ın çöplüğünden yemek yemeliydim.

"Bunda *gerçekten* bir sorun mu var yoksa sadece zorluk mu çıkarıyorsun?"

Kapıya , sesi tam kapının diğer tarafında, gözlerimi kapatıyorum. "Lütfen eski kıyafetlerimi giyebilir miyim?"

"Kesinlikle olmaz. Kapıyı aç."

Mandalı çeviriyorum ve o içeri girip beni incelerken yoldan çekiliyorum, kollarını kavuşturmuş, yüzü tamamen boş.

"Aptal gibi görünüyorum."

"Çünkü doğru düzgün giymiyorsun." Ceketin omuzlarını keskin bir çekişle düzeltiyor, sağ manşetimi düzenliyor. Sol kol dirseğin hemen altında, her şeyi orantısız göstermeyen ince bir dikişle bitiyor. Kıyafetin nefret etmediğim tek parçası bu.

Üzerinde çok zaman harcadığım dar, siyah kravatımı çözüp, düğümünde fazladan bir milyon ilmek ve süslemeyle onunkiyle aynı stilde yeniden bağlarken Gray'in güçlü boynuna bakıyorum. Aynaya bakmam için beni çevirirken, kürek kemiklerimin arasına bir parmak sokuyor.

"Ow."

"Dik durun ve kendinize bakın."

Omuzlarımı dikleştirerek aynaya bakıyorum. "Güzel. Gidebilir miyiz?" Hareket etmiyor.

"Kendine bak ve bana iyi görüldüğünü söyle."

"Patronum olsanız bile bana bir şeyler ."

Eli omzumdan gömleğimin ön kısmına doğru kayıyor, parmakları göğsümde sıkıca yayılıyor ve beni biraz kendisine doğru çekiyor. "Bana iyi görüldüğünü söyle."

Bir şeyleri anlamadan söylemeyi sevmiyorum, bu yüzden kendimi daha dikkatli inceliyorum. Elinde bir sürü makas ve mezura olan ve çok fazla kıpırdandığımda baş belası olduğumu düşündüğü belli olan korkunç bir adam tarafından benim için dikilmiş bir kıyafetim hiç olmamıştı. "Görünüyorum... Bilmiyorum. Başka birine benziyorum."

"Buna alışacaksın. Benim için çalıştığın sürece bu benim standartım." Beni döndürüyor ve boğazımdaki saçma sapan karmaşık düğümü çekiştiriyor. "Lütfen yarın sabaha kadar bu stili nasıl bağlayacağını kendin öğren."

"Ciddi misin?" O uzaklaşırken arkasından sesleniyorum. "Sadece bir elim fark ettin mi?"

"Bunun seni daha önce durdurduğunu hiç sanmıyorum." Siktiğimin ukalası.

Lanet olası ukala, sokakta bu şekilde yürürken ne kadar utandığımı, takım elbisenin beni nasıl kaskatı yaptığını ve herkesin bana baktığını hissetmekten hoşlanıyor gibi görünüyor. Her zaman nasıl bu kadar rahat ve zahmetsiz görüldüğü hakkında hiçbir fikrim yok. Ofise varır varmaz ceketimi çıkarıyorum; bana sinirli bir bakış atıyor ama fikrini kendine saklıyor.

Gray'in günlük lobi kahvesini masasına koydum. Bugün daha az krema koydum ve tadına baktığında daha az kırılgan bir yüz ifadesi takındı.

"Bazı sesli notları yazıya dökmem gerekiyor," diyor Gray, sanki benim yapabileceğim faydalı bir şey bulmayı umuyormuş gibi odaya göz gezdirerek. Bir stajyere bu adam kadar ihtiyacı olan biriyle daha önce hiç karşılaşmamıştım; hayatı, her bir mekanizmanın yine Gray'e ait olduğu mükemmel ayarlanmış Rube Goldberg makinelerinden biri gibi işliyor.

"Bırak ben yapayım. Daktiloda iyiyimdir."

Yüz ifadesi beni güldürüyor. Tek eli olan birinin nasıl daktilo yazabildiğini sormayı çok istiyor ama kabalık etmek istemiyor. Ortaokulum aileme beni zorunlu daktilo dersinden muaf tutan bir not gönderdi, ancak notu sakladım ve düşünebildiğim kadar hızlı yazabilene kadar pratik yaptım. Sanki beynimi hackliyor, çalışmayan kısımları atlıyor ve

kas hafızası ile değiştiriyorum. "Yine de her şeyi doğru heceleyemeyebilirim."

Eğilip bilgisayarının monitörünü açarak programlar arasında gezinmeye başladığında rahatlamış görünüyor. "Sorun değil; onlar sadece kişisel kullanımım için. Eğer bu tür işlerden hoşlanıyorsanız, gigabaytlar dolusu kaydım var."

"Bana doğru yönü göster, ben de-" Kahve fincanının devrildiğini duyduğumda çantamı karıştırmak için arkamı döndüm. Kaldırmak yerine orada öylece oturuyor, masasının üzerinde biriken ve kenarından halıya damlayan koyu renkli sıvıya bakıyor.

"Hey, hey." Bir kutu mendil alıp dağınıklığı toplamaya çalışıyorum. Hâlâ kımıldamadı. Kutu boşaldığında, kalanını kolumla silmek için düşünmeden kolumu uzattım.

"Jonah," diye tersliyor Gray ve ben tam zamanında kendimi durduruyorum. Mahvolmuş bir takım elbisenin tehdidi onu hayata döndürmüş gibi ayağa kalkıyor ve kapıya yöneliyor. "Ben kağıt havlu getireyim. Sen bırak."

O gittikten sonra, kahverengi deri döner koltuğunun kenarına dikkatlice tünüyorum ve masasındaki eşyaları genişleyen kahve gölünden uzak tutmak için yeniden düzenliyorum - kartvizitleri, ödüle benzeyen kristal bir küp, bir resim çerçevesi. Resim çerçevesinin içinde bir şey yok ama yine de saklıyorum. İşim bittiğinde arkama yaslanıp Gray'mişim gibi davranıyorum, kahvemi dökmeme neden olabilecek herhangi bir şey arıyorum ve o kadar düzenli bir insan rağmen evim kimse yaşıyormuş gibi görünmüyor bile. Monitöründeki haber makalesini fark etmem uzun sürmüyor.

New York Transit şirketi Tünel Davasında Yeni Savunma Avukatı Atadı. Makalenin yanında bir fotoğraf var, Gray'in yaşlarında, kalın, koyu renk bukleleri olan ince bir adam. Gray geri gelmeden önce tek yapabildiğim bu. Önüme bir yığm kağıt havlu bırakıyor ve orada durup bilgisayar ekranını izlememi seyrediyor.

"İyi bir avukat mı?" Gray masanın üzerinde çalışırken sandalyeden kayarak halıdaki lekeyi silerken soruyorum.

"Evet."

"Seni döveceğinden mi endişeleniyorsun?" Hiçbir şey söylemiyor, sadece kirli havlularımı almak için elini uzatıyor. "Zemin için birini tutman gerekebilir. O çıkmayacak."

"Bu konuda endişelenme. Birkaç saatliğine ayrılmak zorundayım, ancak transkripsiyon üzerinde çalışabilirsiniz."

"Her şey yolunda mı?"

Sanki son beş dakika içinde duyduğu ilk kelimelermiş gibi bana göz kırpmıyor. "Tabii ki."

Adamın gözlerinde panik, buzdolabında yarım haftalık bir salata ve masasının altında fark etmediğimi sandığı bir uyku tulumu var. Tabii ki iyi. Eğer değilse, bunu ailesiyle, arkadaşlarıyla ve terapistiyle konuşması gerekir. Çünkü kesinlikle bunlara sahip.

Gray masasının ucuna benim için bir dizüstü bilgisayar ve sandalye koyduğunda, neredeyse rahatlatıcı olan normal, günlük bir şekilde huysuz görünüyor. Bana kulaklıkları uzatmaya gidiyor, sonra son anda geri çekiyor. "Jonah?"

"Ne?" Ses tonundaki bir şey beni geriyor. Birinin uzun zamandır düşündüğü garip bir konuyu gündeme getirmesi gibi.

"Disleksinin ne olduğunu biliyor musun?"

Kalbim sıkışıyor. Bunu sorma şekli, süslü gözlüklerinin arkasından beni izleme şekli, görünüşe göre zamanını *Jonah'la ilgili yanlış olan her şeyi* araştırarak geçiren bu bok gibi zeki adam. "Tam olarak değil. Ama aptal olduğumu zaten biliyorum. Beni bir sürü dört heceli kelimeyle etiketlemek hayal kırıklığımı azaltmaz."

Kulaklıkları masaya vurduğunda sırıyorum. "Biliyor musun? Bu cümleden gerçekten sıkılmaya başladım." Sesi, bana acıdığı için ofisinde oturup bana ev işleri veren Gray'den çok, beni yere yatırıp ağzımı siken Gray'e benziyor.

Birbirimize çok uzun süre bakıyoruz. "Bu bir çizgi değil. Gerçek bu. Bu konuda ne yapacaksın?" Onu yeterince kızdırırsam, yüzüme bir tane patlatırsa, bu bana , benim için en çok mücadele eden kişi olurdu.

Ama geri çekilir, kravatını düzeltir. Ceketini aldı ve üzerine geçirdi. "İşe koyul Jonah."

Kapıyı kapatır kapatmaz kravatımı gevşetiyor ve gömleğimin üst düğmesini açıyorum. Çalışırken kulaklıkları daha da derine itmeye devam ediyorum, çünkü görünüşe göre patronumun sessiz, odaklanmış monoton sesine içimde gidebildiği uzağa ihtiyacım var.

Bir saat, kelimeleri tam olarak dinlemeden, sadece not alarak, yetişmem gerektiğinde duraklayarak geçiyor. Bir şeyi anlayamadığım için değil de keyif aldığım ve iyi bir iş çıkardığım için ona odaklanmak iyi hissettiriyor.

Kayıt sessizleşiyor ve bir sonrakine geçmeden hemen önce, dosyanın sonunda hala otuz saniye kaldığını fark ediyorum. Kramp girmiş parmaklarımı esneterek çalmasına izin veriyorum.

"İki saat. Sanırım bu daha iyi. Öyle mi?" Sersemlemiş sesi kararsızlıkla kesiliyor. "Doktor, gecede üç ya da dört saat uyuyamazsam, kalbim patlamadan önce Ambien ya da başka bir şey almam gerektiğini söyledi. Bugün uyku hakkında bir kitap aldım ve rüyalarımı kaydetmem gerektiğini söylüyor. Nedenini hiç bilmiyorum. Bu sefer rüyamda işimi gördüm. Ben çok ilginç bir insanım." Kayıt kesilip açılıyor, her gece rüyalarını anlatmak için kısa duraksamalar oluyor. Kişisel kayıtları için ayrı bir klasörü var, dokunmamam gerektiğini düşünüyorum; bunu düzenlemeyi unutmuş olmalı.

"Dün gece rüyamda bir dinozor gördüm." Uzun bir duraklama. "Ne tür olduğunu bile bilmiyorum. Araştırmalı mıyım? Bunun bir anlamı var mı?" Sesi çok içten, samimi, tatlı ve bitkin geliyor. "Turuncuydu, eğer yardımı olacaksa. Kitaptaki bölümü tekrar okudum ama anlamadım. Bunu doğru yapıyor muyum bilmiyorum."

Bir ara daha. Sesi daha da kısılıyor, sanki kayıt cihazını göğsüne dayamış gibi yaklaşıyor ve ben de sesi açıyorum. "Yine oydu, uçaktan. *Keşke* ıslak bir rüya olsaydı. Bundan nefret ediyorum. Sadece konuşuyoruz, kahve içiyoruz ve o elini bacağıma koyarken çok yakın oturuyoruz." İç çekiyor. "Beni nasıl bu kadar mahvettiğini anlamıyorum." Sesi aniden yeniden soğuk ve canlı bir hal alıyor. "Bununla işim bitti. Hiçbir faydası yok. Neden rüyalarımı hatırlamak isteyeyim ki?"

Dosya bittiğinde, klibin başına geri dönüyorum ve hiçbirini yazmadan tekrar oynatıyorum. Üçüncü seferde alnımı masaya dayayıp gözlerimi kapatıyorum ve odaklanıyorum. Nefes alışındaki her değişikliği, sesinin her kelimenin her hecesine dokunuşunu, daha önce hiç duymadığım kadar ciddi ve yumuşak bir şekilde ezberliyorum. Bunların hiçbirisi bana, onun herhangi bir versiyonuna ait değil, ama birilerinin onu dinlediğini, duyduğunu ve önemsediyini bilmek istiyorum. Bir dakikalığına bile olsa, hiç bilmesek bile. Hiçbir zaman birlikte oturup kahve içmesek ve elimi bacağına koyup konuşmasak bile.

En büyük öğrenme zorluklarınızı ve bunların her birini ele almak için atacağınız en az iki adımı açıklayın.

"Bunu bilseydim burada olmazdım, değil mi?" Sırt üstü dönüyorum ve başımı yatağın ucundan sarkıtıyorum. Akademisyeni bıraktığımda

İyileştirme planı, sayfalar gerçekten iç karartıcı bir kar fırtınası gibi farklı yönlere sürükleniyor ve dönüyor.

Avery bunu bir araya getirdi ve bir notla birlikte bana e-posta ile gönderdi - Bunu aldınız. *Lütfen cumaya kadar gönderin.* İşler bu noktaya gelmeden önce Gray'e gerçeği söylemek niyetindeydim ama o formların çıktısını aldı ve bana öyle bir memnuniyetle verdi ki kelimeleri unuttum.

Bir sayfa yatağın altına kayıyor ve onu almak için gümbürtüyle yataktan yuvarlanıyorum. Parmaklarım bir karton kutunun kenarını sıyrıyor ve Gray-Mr. Freeman'ı dinlemek için başımı eğerek kutuyu çıkarıyorum. Akşamları onu hiç duymuyorum, çünkü bir yerde oturup kitap okurken hiç ses çıkmıyor. Onu sadece gecenin ikisinde, saatlerce volta atarken duyuyorum.

Kapakları kaydırarak açıyorum, gazete kağıdına sarılı birkaç küçük, mavi vazo çıkarıyorum. Altında, sırtında düzgünce "İsviçre, 2010" yazan deri ciltli bir albüm duruyor. Dizlerimin üzerinde kapağı açtığımda bir kahkaha patlatıyorum. İlk sayfadaki fotoğrafta sakalsız Profesör Avery, bebek suratı ve bilinen en çirkin gözlükleriyle görülüyor. Bir sonraki sayfada, destansı bir dağ manzarasının önünde başparmağını havaya kaldırmış, yanında ciddiyetle duran daha genç bir Gray ile birlikte gülümsüyor. İkisinin de sırt çantaları ve yürüyüş sopaları var.

Kahretsin, Gray o zamanlar daha yakışıklıydı, daha kısa saçları ve daha büyük, kalın çerçeveli gözlükleri vardı. Yürüyüşe uygun kıyafetler giyiyor, bir tişört short, ben de her ayrıntıyı incelemek için kitabı yüzümden bir santim uzakta tutuyorum. Ama şimdi onu tercih ediyorum, vücuduyla büyümüş bir adamın zarafeti, kibri daha sessiz bir şeye dönüşmüş.

Kitabı kapattığımda, halının üzerine gevşek bir fotoğraf düşüyor. Onu alıyorum ve midem şiddetle bulanıyor, aynı anda hem dünyanın en iyi hem de en kötü hissini yaşıyorum. Gray gülümsüyor, sadece dudaklarını bükerek değil, gözlerini dolduran dolu dolu, ıslıl ıslıl bir sırıtış. Bu şimdiye kadar gördüğüm en güzel şey.

Kucağında başka bir adama sarılmış, kollarını ona sımsıkı sarmış, çenesini adamın başına dayamış. İkisi de yirmili yaşların başında görünüyor, ama siyah saçları ve gözleri, köşeli yüzü hemen tanıyorum. Muhtemelen beş dakika boyunca yanılıyor olabileceğimi, bunun bu sabahki makaledeki avukat olamayacağını anlamaya çalışıyorum. Bulamıyorum, çünkü öyle biri yok.

Her ihtimale karşı albümü sallıyorum ve son bir fotoğraf daha yere düşüyor. Aynı insanlar, aynı kıyafetler, aynı yer. öpüşüyorlar,

Gray'in başı mükemmel açıyı bulmak için eğildi, diğer adamın parmakları saçlarına dolandı.

Adam alyans takıyor.

İlk fotoğrafa bakıyorum ve Gray'in ortağının kolunun altına sıkıştırdığı elindeki metal parıltısını görüyorum. Tek düşünebildiğim, Sophie'nin bazen strese girdiğinde okuduğu, *Sığır Çobanı Tarafından Parçalanmış* ya da *Küçük Bir Güney Amerika Ülkesinin Yakışıklı Başkanı Tarafından Çalınmış* gibi başlıkları olan ucuz aşk romanlarından biri.

Savunma avukatıyla evli. Kapak pembe olurdu ve Gray'in gömleksiz hali masanın üzerine uzanırdı.

Bana boşandığını hiç söylemedi. Eski mahkemeye atandığını. Tabii ki söylemedi. Neden söylesin ki?

Bu sabah masasının üzerindeki kahve havuzunu izlerkenki halini düşünüyorum. Tamamen donmuş, otoyolda kapana kısılmış bir hayvan gibi.

Sikeyim.

Öpüşmediğimiz fotoğraf hariç her şeyi kutuya geri koyup yüzüstü yatağa uzanıyorum. Fotoğrafı çarşafın üzerine koyuyorum ve avucumu diğer adamı örtmek için kullanıyorum, kendimi o gülümsemede kaybedebilmek için onu engelliyorum. Hâlâ ciddi ama çok hafif, onu tutan hiçbir şey yok.

Ve sonra belki de diğer adam arkada olacak şekilde katlayıp cüzdanıma koyuyorum, tam bir ucube gibi.

Chapter 15

GRI

"Tebrikler."

Jonah dosyalama sistemime isim vermek için mutlulukla kullandığı etiket makinesini yere bırakıyor ve sanki başka biriyle konuşuyormuşum gibi odaya bakıyor. "Ne?"

"Bugün Cuma öğleden sonra. Stajının ilk haftasını bitirdin." Şimdiye kadar sadece angarya işler yaptı, kariyerinde ona yardımcı olacak hiçbir şey yapmadı, ama eninde sonunda oraya varacağız.

"Oh." Beni inceliyor. "Hafta sonları da çalışıyor musun?" "Hayır."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Dudaklarını bükerek, yerde buruşuk bir şekilde oturduğu sırtını uzatıyor. Takım elbiselerini kötüye kullanma şekli, daha fazla izlemek zorunda kalmamak için kendimi kör etmek istememe neden oluyor.

"Bu seni tutacağım bir beklenti değil. Yarın müvekkilimi görmeye gideceğim, ama-"

Eğer bir köpek olsaydı, kulakları hemen dikilirdi. "Ben de gelebilir miyim?"

"Elliott'la dışarı çıkmalısın, ne bileyim, kulübe falan."

Gamzeleri parlıyor. "Clubbing? Gerçekten mi? Her neyse, arabana binmek istiyorum.

Muhtemelen hâlâ camları açacak kadar sıcaktır, değil mi?" Tanrı yardımcım olsun, bir köpek evlat edindim.

"Bu bir eğlence gezisi değil. Eğer gelerseniz, mesai saatinde olursunuz ve sizden tam takım elbise giymenizi ve bir profesyonel gibi davranmanızı beklerim."

"Uh-huh." Etiket yapmaya geri dönerken biraz zıplıyor. Mükemmel olsun diye telefonundan tüm yazım kurallarını kontrol ettiğini, yanlış olanları atıp yeniden yapmak için harcadığı zamanı fark etmediğini sanıyor. Hiç durmadan hareket etmesine rağmen, hayatımda gördüğüm en sabırlı insan.

Bir patron stajyerine nasıl "seninle gurur duyuyorum" der bilmiyorum ama bunun kollarını ona dolayarak, onu kendine çekerek, saçlarına mırıldanarak ve Jonah'ın ona her nazik bir şey söylediğimde saklamaya çalıştığı mutluluk ürpertisini hissederek olmadığını biliyorum. Bu yüzden hiçbir şey söylemiyorum.

Ayağa kalkıp yazıcıdan bir tomar kâğıt aldım ve masamın üzerine koydum. "Gel şuna bir bak."

"Ne oldu?" Isıracaklarmış gibi birkaç adım uzakta duruyor. "Hepsini okumak zorunda mıyım?"

"Dava için bilgi dosyası."

"Onu bitirdim." Sonunda bitirdi, benim bilmiyormuş davrandığım iki geç geceden sonra.

"Şuna bak."

En üstteki sayfayı alıyor ve büyük sans-serif yazı tipini, her kelimenin etrafındaki fazladan boşluğu inceliyor, kaşları çatılırken başı öne eğiliyor. "Ne yaptın buna?"

"Disleksisi olan birine yardımcı olabilecek bazı tipografik stilleri araştırdım. Açıkçası, bir teşhis istiyorsanız bir profesyonele görünmelisiniz, ancak denemekten zarar gelmeyeceğini düşündüm."

Uzun, siyah kirpiklerini yavaşça kırıştırarak bana bakıyor.

"Yardıma oluyor mu?"

Sonra çömeliyor, alnını masanın kenarına dayıyor ve elindeki kağıda bakıyor. "*Lanet olsun.*"

"Ne oldu?" Ama bir tahminim var ve bu yürek parçalayıcı. "Yardıma oluyor, değil mi?"

Başını sallıyor, başı hâlâ maun ağacına dayalı. "Tam olarak değil ama biraz." Sesi boğuk çıkıyor.

"Özür dilerim," diyorum. "Keşke yapabilseydim-"

"Sadece yazı tipi mi? Tek yaptığın bu mu? Bunu yapmak ne kadar sürdü?"

"Beş dakika."

Gülmek için zorlanmış gibi bir ses çıkarıyor. "Üniversitede her gecemi fen laboratuvarlarını temizleyerek ve ekstra kredi için ders notlarının fotokopisini çekerek geçirdim çünkü öğretmenlerim sınıfta kalmamam için bana yardım etmeye çalışıyorlardı. LSAT sınavına herkesten üç kat daha fazla çalıştım, sırf bana acıma bursu teklif etmeselerdi hiçbir yere giremeyeceğim boktan bir puan alabilmek için." Ayağa kalkarak sayfayı dikkatlice yığının üzerine geri koyuyor ve düzgün bir yığın haline getiriyor. "Küçükken dua eder ve Tanrı'ya neden herkes aptal ve tembel değilken benim aptal ve tembel olmak zorunda olduğumu sorardım." Bana titrek bir gülümseme attı. "Beş dakika, ha?"

Pencereden gelen puslu, sulu sonbahar ışığında çerçevelenmiş olarak durduğu yere, ona doğru gitmekten kendimi alıkoymak için sandalyemde oturuyorum. Şimdi ayaklarına bakıyor, huzursuzca yer değiştiriyor. "Özür dilerim, eve erken gitmemin bir sakıncası var mı? Benim için bu kadar güzel bir şey yaptıktan sonra kabalık etmek istemem ama düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var."

"Elbette, devam edin."

Başını sallıyor, dudağını çiğniyor, sonra çantasını kapıyor ve tek kelime etmeden kapıdan çıkıyor.

Birkaç telefon görüşmesi yapıp yarın Oliver'ı ziyaret etmek için hazırlıklarını tamamlarken ofis ürkütücü derecede sessiz görünüyor. İçimde tanıdık bir dürtü, evde beni bekleyen kişi yatana ve onlara ne söyleyeceğimi düşünmek zorunda kalmayacağım kadar geç olana kadar çalışmaya devam etme arzusu beliriyor.

Arkama yaslanıp pencereden dışarı bakıyorum. Dış pervazın köşesine konmuş bir güvercin var, tüyleri esintiye karşı kabarmış.

Ben güvercinlerin efendisiyim.

Bilgisayarımı kapatıp eve gitmek için eşyalarımı toplarken gözünü kırpmadan beni izliyor.

JONAH

Gray aşığı iniyor ve evindeki spor salonunun kapısından beni izliyor. Koşuya çıkmak için üstümü değıştirdim ama koşu bandında oturup manzaraya bakıyorum.

"Bu şekilde çok uzağı gidemezsin."

Kıçımın altındaki lastik kemeri okşayarak biraz gülüyorum. "Hayatımın bir metaforu gibi. Bekle, bu doğru mu? Metafor neydi?"

"Sen fırtınadan sonra ağaçların arasından görünen güneşsin." Arkamı döndüm. "Ha?"

"Bu bir metafor." Hâlâ düğmeli bir ceket ve pantolon giyiyor ama elinde bir fincan kahve, çoraplı ayakları ve hafif dağınık saçları var.

"Ah. Teşekkürler." Çok net olmayan açıklaması için mi yoksa az önce bana ne demeye çalıştıysa onu dediğı için mi teşekkür ettiğimi bilmiyorum.

Odaya giriyor ve koşu bandının kenarına yaslanıp bana bakıyor, ben ise kasıklarının şu anda göz hizamda olduğunu görmezden geliyorum.

"Daha önce olanlar için özür dilerim," diye teklif ediyorum. Başparmağımy her bir parmağımyın arasında bir o yana bir bu yana kaydırırken ikimiz elime bakıyoruz. "Sana kızgın değildim. Çoğı insanın *disleksinin* bir tür inek solucanı olduğunu ve kötü notlardan kanserden ölmeye kadar her şeyin çözümünün susmak ve daha çok çalışmak olduğunu düşündüğü bir yerde büyümem senin suçun değil."

Sessiz kahkahasını duyacak kadar yakınım. Kafamı kaldırdığımda parmak eklemlerini ağzına götürüyor, kaşları konsantrasyonla çatılmış, ayaklarımyın yanındaki zemini inceliyor. "Bilmeni isterim ki..." Boğazını temizliyor. "Senin yaptıklarını ben yapamazdım Jonah -üniversiteden mezun olmak, LSAT sınavını geçmek- bu şartlar altında. Milyon yıl geçse bile. Yirmi dört yaşında benim tüm hayatım boyunca sahip olduğumdan daha fazla kararlılığı ve karakter gücüne sahipsın." Sesi hızlanıyor. "Bu takdire şayan ve ağzından çıkacak kendini küçümseyen saçmalıkları duymak istemiyorum, bu yüzden hiçbir şey söylememeni öneririm."

Bugün ilk kez, belki de bu hafta ilk yüzümde gerçek bir gülümseme beliriyor ve ağzı alaycı bir şekilde kıvrılıyor. Eve dönmüş gibi hissediyorum. "Keşke böyle baskılı kitaplar yapsalar. Lisedeki edebiyat dersi ödevleri gerçekten ilginç görünüyordu, ama kitabı okumak herkesin zamanını aldığı gibi benim de Cliffs Notes'u bitirmem uzun sürüyordu."

"Sen-" Aniden durur ve cümlesinin sonunu bir yudum kahvenin içine gömer.

"Ne?" "Boş
ver."

"Hadi, söyle bana." Arkama yaslanıyorum ve yüzünü daha iyi görebilmek için boynumu eğiyorum.

"Önemli bir şey değil. Sanırım bazen akşamları sesli kitap açabiliriz ya da ben okuyabilirim..." Cümlesi gittikçe sessizleşiyor, ta ki son birkaç kelime Gray'in yüzünün kızarmasına eşdeğer olduğunu düşündüğüm acımasız, ıstıraplı bir ifadenin ardında kaybolana kadar.

"Hey." Ayağa kalkmaya çalışıyorum, çünkü onun sikiyle kafa hizasında düşünemiyorum. "Teşekkür ederim."

Omuz silkiyor, koşu bandının güvenlik kablosunu kurcalıyor, düzgünce sarıyor ve bardak tutucusuna sokuyor. "Sadece bir kağıt parçasıydı."

Pislik herif bahsettiğim şeyin bu olmadığını gayet iyi biliyor ama pes ediyorum. "Sadece... teşekkürler." Beynim yetişmeden bir adım öne çıktım ve onu dünyanın en garip yarı kucaklaşmasına çektim, heteroseksüel kardeşlerin çok fazla vücut temasından kaçınmaya çalışırken yaptıkları türden, küçük sırt sıvazlamasına kadar. Omuzlarının sertleştiğini hissedebiliyorum.

"Her neyse." Biraz mesafe yaratmak için geri çekildiğimde neredeyse kauçuk paspasın kenarına takılıyordum. "Gerçekten çalışmalıyım, ha?"

Parmakları çenemi bulup kirli sakalıma takılınca kelimelerim titriyor. Uzun bir süre öylece duruyoruz, gözleri tutuyor. "Sen doğanın bir gücüsün," diyor, çok ciddi bir şekilde. "Seni hiçbir şey yıkamaz." Bu saçmalığı nereden buluyor, sanki beni hiç tanıımıyormuş gibi bana ne olduğumu hep böyle güzel sözlerle söylüyor? Yirmi dört yıldır kendimle yaşıyorum ve ne olduğum hakkında hiçbir fikrim yok.

"Bu bir metafor," diyorum sonunda, çünkü ona gözlerimle bakmaktan başka bir şey yapmam gerekiyor.

ağzı açık.

Yüzü biraz gevşiyor ve beni bırakıyor. "İyi iş çıkardın."

"İstedğim zaman çabuk öğrenebilirim."

Flört etmiyoruz. Bunu bir performans değerlendirmesi olarak düşün.

istedim ama içimden bir ses aynı odada daha fazla kalmamamızı gerektiğini söylüyor. Ben kapıdayken adımı söylüyor.

"Yarın Oliver'dan eve dönerken arabamı kullanmak ister misin?"

Telefonumu gerçekten düşürüyorum ve ayak parmağımdan sekip odanın diğer ucuna sığıyor. "Ne dedin? Ciddi misin? Benim için üzülmediğin zaman da ciddi olacak mısın? Lütfen bana ciddi olduğunu söyle."

Telefonu eline alıyor, koluyla tozunu alıyor ve kaşlarını çatıyor. "Ekran çatlamış."

"O zaten ."

"Dördü birden mi? Sen yürüyen bir felaketsin. Bir şeyi nasıl okuyorsun?"

"Belki de yeni bir gözlüğe ihtiyacın vardır." Telefonu elinden çekip alıyorum. O kadar flört etmiyoruz. "Bu şey sıfırdan altmışa ne kadar hızlı gidebilir?"

Onu tanıyorum, Honda Civic gibi kullanıyor.

Ağzının köşesi yukarı kıvrılıyor. "Üç nokta altı saniye. Ne yazık ki ben sadece dört nokta beşe ulaşabildim." Kaşlarım havaya kalktığında, o küçük sırtışı genişliyor ve günahkârca mükemmel dişlerini gösteriyor. "Herkesin bir zaafı vardır."

"Bahse girerim dördün altına indirebilirim."

"Büyükaneni ve onun tüm güveç tabaklarını kasaba yemeğine götürüyormuş gibi araba kullanmazsan teklifimi geri alacağıma bahse girerim."

Elimi göğsüme bastırıyorum. "Bu bir çeşit Iowa diss'i mi? Çünkü bunu takdir etmiyorum."

"Bunu senin anlayacağın şekilde ifade etmek istedim." Bu kez giden o oluyor, yanımdan geçip merdivenlere yöneliyor. "Unutma," diye sesleniyor omzunun üzerinden. "Takım elbise ve profesyonellik. Saat sekizde çıkıyoruz."

Yukarı çıkıp televizyon izlerken Gray'in kitap okumasını izlemiyormuş gibi yapmak istiyordum ama fikrimi değiştirdim. Onun adının Gray değil Bay Freeman olduğunu hatırlayana kadar kendimi buraya sürgün edeceğim. Ta ki lanet fotoğrafını cüzdanımdan çıkarıp o kutuya geri koyana kadar. Metaforun ne olduğunu unutana kadar.

Çok acıkacağım.

Chapter 16

"Palisade nedir?"

Jonah bugün yolcu koltuğuma yerleştğinde gülünç derecede iyi görünüyor. Takım elbise içinde nasıl durması gerektiğini yavaş yavaş öğreniyor, kravatı sadece hafifçe yamuk düğümlenmiş ve bu sabah o kadar sıkı tıraş olmuş ki yanakları hala biraz kırmızı. "Kütüklerden yapılmış bir savunma duvarı." Bir karavanın yanından geçmek için şerit değiştiriyorum, Oliver'ın evinin yakınlarındaki kırsal alanı dört gözle bekliyorum, orada arabaya kafa atabilirim. "Neden?"

Pencereden dışarı, hızla geçen binaları işaret ediyor. "*Palisades* yazan bir tabela vardı."

"Ah. Hudson Nehri'ne bakan bir dizi bazalt kayalık."

"Bekle, gerçekten mi?" Çoktan gitmiş olmalarına rağmen hevesle dönüyor. "Durup onlara bakabilir miyiz?"

"Biraz düşünmene izin vereceğim, sonra bu soruyu kendin cevaplayacaksın." Koltuğunda kederli bir şekilde kayar. "Bir taksi tut ve yarın onları görmeye git."

"Benimle gelir misin?" Ağzından öyle kolay dökülüyor ki, dünyadaki en doğal şey. Gaza basıyorum ve toplantıdan önce kendimi yenilemek istediğim sesli notlardan oluşan bir dosyayı sıraya koyuyorum.

"Ben çalışacağım. Elliott'a gitmek isteyip istemediğini sor." Elliott'a hâlâ aşık olup olmadığını merak ediyorum. Bizden çok daha az tuhaf görünen bir çift olurlardı. Bunu düşünmek için zaman harcadığımdan değil.

Jonah gözleri kapalı bir şekilde kaydımı ciddiyetle dinliyor ve ben uyuduğundan emin olana kadar koltuğuna daha da gömülüyor. Beş dakikamız dolduğunda dizini dürtüyorum ve sıçrayarak uyanıyor, özürler mırıldanıyor, sonra sırtını kamburlaştırıp dilini dışarı çıkararak uykulu bir kedi gibi kocaman, bilinçsizce esniyor.

"Oliver ve ben duruşma başlamadan önce ondan almam gereken son bilgileri tamamlıyoruz." Yan aynadan kravatını düzeltmeye çalışmasını izliyorum. "İlk kez bir müvekkil karşısında beni temsil ediyorsun. Senin görevin sessiz kalmak, istediklerimi yapmak ve ona ihtiyacı olan her şeyi sunmak, aynı zamanda görüşmeyi gözlemlemek ve öğrenmek. Anlaşıldı mı?"

Bir çekti. "Evet, efendim."

"Ve ne yaparsanız yapın, Jackson Moreno'dan bahsetmeyin."

Bana baktı. "Göçükteki diğer adam. Hani şu hapiste olan."

"Aralarındaki durum çok karmaşık. Aşağıda birlikte neler yaşadıklarından kimse emin değil ama o bu konuda konuşmaktan hoşlanmıyor."

Jonah cevap vermiyor. Ona baktığımda pantolonunun dikişiyle oynuyordu.

"Ne?"

"Sadece... bu kulağa cehennem gibi geliyor. Tek bildiğiniz, hayatınızın geri kalanında yeraltında mahsur kalacağınız ve ölmeden önce konuşacağınız ya da dokunacağınız tek kişinin tamamen yabancı biri olduğu."

"Gerçekten." Bunu düşünmüştüm elbette ama böyle söylediğinde, sesinde en ufak bir kırılma olduğunda, zihnimde Jonah'ın karanlıkta tek başına ve dehşet içinde uyandığı bir görüntü beliriyor. Bu düşünceye hemen kapıyı çarpmak zorunda kalıyorum. "Oliver muazzam bir travma yaşıyor, bu yüzden ona hassas davranın."

Ağaçlıklı bir yolda, etrafı sundurmayla çevrili beyaz, iki katlı bir evin önünde duruyoruz. Ön yolu yutmakla tehdit eden aşırı büyümüş bahçe dışında ev oldukça bakımlı. "Sen konuşurken çimleri biçebilir miyim?" Jonah arabadan inerek soruyor. Tamamen ciddi olduğunu fark ediyorum.

"Jonah." Bu bir azarlama ve o da bunu biliyor. Gözleri arabanın üstünden beni buluyor. "Profesyonel mesafeyi korumayı öğrenene kadar sessiz kalsan iyi olur." Söylemesi boktan bir şey ama beni boktan hissettiriyor. Açık sözlü, gösterişsiz nezaketinin mutlak sadeliği. Neden ona dünyanın bu şekilde işlemediğini öğreten kişi ben olmak zorundayım ki?

Verandaya çıkan merdivenleri tırmanırken Oliver ön kapıyı açıyor. "Hoş geldiniz. İçeri buyurun." Olaydan beri hâlâ etleri dökülmemiş, kalın kazağının içinde boğulacak kadar zayıf. Yorgun mavi gözleri Jonah'ı tedirginlikle inceliyor.

"Bu benim stajyerim." Jonah elini uzatıyor, Oliver biraz rahatlıyor ve bizi içeri buyur ediyor.

"Size çay getireyim mi?"

"Teşekkür ederim."

Söylendiği gibi, suluboya manzaraların asılı olduğu koyu renk panelli bir koridordan rahat bir oturma odasına doğru ilerlerken Jonah sessiz kalıyor. Oliver mutfığa giderken ben de evraklarımı ve kayıt cihazımı sehpanın üzerine yerleştiriyorum. Jonah yanıma tünemiş, eli dizlerinin arasında, yanağının iç kısmını çiğniyor. Tam sert davrandığım için özür dileyecektim ki, omuzlarının üzerinde ikiz örgüleri olan küçük bir kız kapı aralığında beliriyor ve kocaman gözlerle bana bakıyor. Oliver'ın kızını o kadar uzun zamandır görmemiştim ki varlığını bile unutmuştum.

kazadan kaynaklanan kişisel ve duygusal zararlar listesinde bir satır ögesinden daha fazlası değildir.

Oliver iki fincan çayı dengeleyerek onun arkasında belirir. "Tatlım, sana Bay Freeman buradayken gidip oynamanı söylemiştim."

Bir kolunu onun bacağına doluyor, inliyor. "Beni gönderme." Adam bacağını onun elinden kurtarmaya çalıştığında, kız gözyaşlarına boğuluyor. Oliver bana gergin ve özür dileyen bir bakış attı.

"Merhaba." Göz ucuyla Jonah'ın yere bağdaş kurup odanın ortasına doğru kaydığını görüyorum. "Ben Jonah. Senin adın ne?"

Yumruğunun yarısını ağzına tıkarak ona bakıyor. "Megan," diye azarlıyor babası. "Parmaklarını çiğneme konusunda ne demiştik? Kazadan beri bunu yapmaya başladı," diyor bana, sanki ebeveynliğini yargılamamı bekliyormuş gibi.

Jonah eğilip köşedeki büyük kedi ağacının altından kanatları ve tek boynuzlu at boynuzu olan mor plastik bir midilli kapıyor. "Uh-oh."

Megan yumruğunu indirir. "Ne?"

"Görünüşe göre midilliniz dev kaplan tarafından kaçırılmış."

Oliver minnetle kanepeye uzanır, kızı kıkırdayıp Jonah'ın önünde diz çökerken çay fincanlarını bırakır. "Marshmallow dev bir kaplan değil."

"Oh, bilmiyorum." Midilliyi onun dizinde dans ettiriyor. "Bence her kedi dev bir kaplandır, eğer siz Bayan kadar küçükseniz..."

"Bu Prenses Twilight." Ben daha ne olduğunu düşünmeden ortaya çıkıyor.

o.

Arkasını döndüğünde yüzündeki ifade. Ona kaşlarımı kaldırıyorum.

Megan omzuna dokunduğunda çenesini yerden sıyırmayı başarıyor. "Elin nerede?"

Oliver, "Megan," diye azarlıyor ama Jonah başını sallıyor.

"Sorun değil. Neden dev kaplanlar konusunda uzman olduğumu biliyor musun?" "Onu bir *kaplan* mı yedi?"

Ona sırtıyor, açık, rahat ve yaramazlık dolu. Onu köşedeki bebek evine doğru sürüklemek için parmaklarından tuttuğunda, bana suçlu bir bakış fırlatıyor. "Dinleyeceğim," diyor ama elimle onu kovuyorum. Burada beni strese sokuyor, kıpırdamadan oturmaya çalıştıkça daha da huzursuz oluyor.

Oliver ve ben soru listem üzerinde çalışırken, ikisinin bebek evinin iç dekorasyonu hakkında sessizce tartıştıklarını duyabiliyorum. Kızım ona oynaması için oyuncak bebekler verirken, sonra hemen kıskanıp onları tekrar alırken Oliver'ın gülümsemesinde son derece şefkatli ve güler yüzlü bir şey var. Kız gülmekten ağlayıp durması için yalvarana kadar oyuncaklarına aptalca sesler ve aksanlar veriyor. Kaydı her gözden geçirdiğimde arka planda bunu dinlemem gerekecek.

Arkamı döndüğümde Oliver'ın küçük bir gülümsemeyle beni izlediğini fark ediyorum. "Stajyerin iyi birine benziyor."

"Öğrenmesi gereken çok şey var."

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum."

Jonah yüzüstü uzanmış, takım elbisesini kedi tüyleriyle kaplamış. "Eğer Twilight ve arkadaşı Barbie arabayı paylaşmayı öğrenemezlerse, zaman-" Plastik midilliyi öfkeyle inceliyor. "Dur bir saniye, bunun kanatları var. Barbie arabaya neden ihtiyacı olsun ki?" Megan onu saygıyla izliyor, her sözüne tapıyor.

Gözlerimi onlardan ayırıyorum. "Sanırım hazırız Oliver. Anlaşmak için büyük bir baskı altında olacaksın ama ben olmadan hiçbir şeyi kabul etmemeli ya da kimseyle konuşmamalısın. Zor olacak ama her seferinde bir gün alacağız."

"Doğru şeyi mi yapıyorum Gray? Bu işin peşini bırakmalı mıyım? Bu bana yardımcı olmuyor, Megan'ı strese sokuyor ve Jackson'a da kesinlikle yardımcı olmuyor."

"Size ne yapmanız gerektiğini söyleyemem. Ama böyle bir şeyin bir daha yaşanmaması için sorumluluk almalarını istediğinizi biliyorum."

Başını sallıyor. "Ve parayı Megan'ın geleceği için kullanmak istiyorum."

Elimi omzuna koydum. "Bunu atlatacağız." Ona sahip olduğum her şeyi vereceğim, her şeyimi, çünkü bunu onun için, Victor için ve kendim için kazanmalıyım.

Jonah ayağa kalkıyor, Megan'a veda ederken ve Oliver'ın elini sıkarken gözlerimi kaçırıyor. Beni dışarı kadar takip ediyor ve arabanın yanında sessizce durup gömleğindeki halı liflerini topluyor. "Sorun nedir?" Daha fazla dayanamayınca soruyorum.

"Profesyonel değildim," diye mırıldandı.

"Pek sayılmaz. Ama yardımcı oldunuz. Teşekkür ederim." Canlandı. "Öyle mi?"

"Kendimi tekrar etmeyeceğim."

Rüzgâr tepesindeki sarı ağaçları hışırdatırken güneş ışığı sırtışının üzerinde titreşiyor. "Ee? Ee?" Ayak parmaklarının üzerinde zıplıyor, sonra anahtarları ona fırlattığımda yakalamak için çabalıyor. "Evet!" Yolcu koltuğuna kayarken yaptığı zafer dansına gözlerimi deviriyorum.

Tüm kutlamalarına rağmen, arabayı çalıştırır çalıştırmaz elleri titremeye başlıyor. Gaza basmadan önce dizini sıkıca kavriyorum. "Yolun ortasında parçalanacak mısın?"

Başını hızla sallıyor. "Ben iyiyim," diye mırıldanıyor. "Bu sadece bir DB11, Bugatti değil."

Az önce ona hakaret etmişim gibi gösterge panelini okşuyor. "Hayatım boyunca dokunduğum en güzel şey."

"Eminim tüm eski kız arkadaşların bunu takdir ediyordur."

Gazı kökleyerek bizi Oliver'ın garaj yolundan sürünerek aşağı indiriyor ve ana yolda duruyor. "Babamın Camaro'larla yarışan bir müşterisi vardı," diye geveliyor gergin bir hızla, her iki yöne de bakarak. "On altıncı yaş günümde pisti ziyaret edip bir tane kullanacaktım ama son dakikada Hawaii'ye gitti, ben de onun yerine yatıya kaldım, *sorun* değildi ama hep istemişimdir-"

"Jonah?"

"Hı-hı?"

"Yine oyalanıyorsun. Sakin ol, derin bir nefes al ve sür." Koltukta endişeyle kıpırdanıyor. "Arabayı mahvetmek istemiyorum."

"O zaman mahvetme. Sana inanıyorum." Bu dört basit kelimeyle gözleri açılıyor, düşüncesiz bir şaka, sanki her şey demekmiş gibi. Sonra bir kez daha sağını solunu kontrol ediyor ve o kadar hızlı çekiyor ki başım koltuk başlığına çarpıyor.

"Özür dilerim," diye bağırıyor. "Elimde değil. Çok hassas bir konu." Bir süre düşündükten sonra, "O da öyle dedi," diye ekliyor.

"Seni burada *Free* yazan bir karton kutunun içinde bırakacağım."

Kendini beğenmiş bir şekilde dişlerini gösteriyor. "Çok hızlı bir şekilde evlat edinileceğim ve beni sevip istediğim tüm kurabiyeleri yedirecekler."

"İyi ki kurtulduk." Az önce zihnimde canlandırdığı görüntüleri görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum.

Sarkan ağaçlarla dolu dar bir yolda ilerlerken, bana gizlice baktığını hissedebiliyorum. "Prens Twilight, ha?"

Başımı sallıyorum. "Büyürken sahip olduğum üvey kız kardeşlerden biriyle çok yakınım ve onun kızı Megan'ın yaşında. Büyük bir hayranı; onunla birlikte birkaç bölümden fazlasını izledim."

"Tüm midillilerin isimlerini biliyorsun, değil mi? Her birinin. Siktiğimin tema şarkısının sözlerini biliyorsun." Sesi kendinden iğrenecek kadar memnun geliyor.

"Çeşitli konularda bilgi sahibi olmak bir avukatın işidir." "*Düşük yağ sensörü uyarısı. Lütfen yağ seviyesini kontrol edin.*"

Jonah yumuşak, robotik ses karşısında irkilerek arabanın etrafına bakıyor.

"Konuşuyor mu?" "Siktir. Kenara çek." Dikkatlice park ettiği çakıllı bir sapağı gösteriyorum. "I

mahsur kalacak zamanım yok." Ben telefonumu çıkarırken o motoru kapatıyor.

"Yol yardımı için beklememiz gerekecek."

Jonah alnını direksiyona dayamış, küçük, eğlenceli bir gülümsemeyle beni izliyor.

"Ne?"

"Sen çıldırmaya başlamadan önce nazık bayanın dediğini yapıp yağ seviyelerini kontrol edebilir miyiz?"

"Bu," diye vurgulayarak motoru gösteriyorum, "benim bebeğim ve ayrıca altı haneli rakamlara değer. Ne yaptığını bilen birinin işi halletmesine izin vereceğim."

Gösterge panelini inceliyor, sonra kaput açma düğmesine dokunuyor. Normal bir arabadan geriye doğru açılıp önden menteşelendiğinde sırtışı genişliyor. "Harika."

"Ne yapıyorsun sen?" Kapısını açıp zıplayarak dışarı çıktığında, ayakkabılarım çakıl taşları ve nemli yapraklar üzerinde çtırdarken şikâyet ediyorum.

"Buraya gel. Sana bunun ne kadar kolay olduğunu göstereceğim." Ceketini çıkarıyor, ben kıpırdamayınca açık kapıdan bana bakıyor. "Eğer acele etmezsen, gelip seni alacağım."

Bununla ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim yok ama kapımı iterek açıyorum ve bacaklarımı uzatıyorum. Hava mevsim normallerinin dışında sıcak, gökyüzü masmavi ve ağaçlar havanın tadını çıkaran böceklerin ve kuşların sesleriyle dolu.

"Tanrım, bu çok güzel." Jonah motorun üzerine eğilmiş, kravatını omzuna atmış. Bana dönüp bakıyor. "Bu şeyin ne kadar muhteşem olduğunu gördün mü?"

"Hayır. Hiçbir şeye dokunma."

"Bunu nasıl yapacağınızı öğrendikten sonra," diye açıklıyor neşeyle, "kendi yağınızı değiştirebilir ve biraz tasarruf edebilirsiniz."

Sert tepkimi geri alıyorum. Geldiği yerde tutumluluk ve kendine yeterlilik muhtemelen dindarlıktan sonra ikinci sıradaydı. Bir eliyle dirseğime dokunarak beni yaklaşıyor, sonra motorun ön tarafındaki bir kapağı işaret ediyor. "Bu yağ çubuğu. Kuru olup olmadığını kontrol edeceğiz ama motor şu anda çok sıcak." Kaputu hafifçe çarparak aceleyle koltuğuna geri döndü ve yerleştirdiğini fark etmediğim sırt çantasını çıkardı. "Neyse ki sandviç yapmıştım. Hadi öğle yemeği yiyelim."

Her şey benden uzaklaşıyor, gün için planlarım üzerindeki hakimiyetim kayboluyor ve ben sadece her şeyin durmasını istiyorum. Arabaya geri dönmeye çalıştığımda başını sallıyor. "Orada olmaz. Nasıl yediğimi gördün mü?" Ben cevap veremeden, bacağını yolun kenarındaki metal korkuluktan geçiriyor ve omuz yüksekliğindeki çimlerin arasında kayboluyor.

"Jonah?" Zemin omuzdan dik bir şekilde alçalıyor ve çok aşağıda küçük bir derenin fokurdadığını duyabiliyorum. "Neredesin lan sen?" Kafası kenarda belirince sıçradım. Dikey yamacın yukarısında dengede duruyor, aşağı kaymamak için parmaklıklara tutunuyor.

"Yemek için iyi bir yer buldum." "Hayır, teşekkür ederim."

Sıcak metali ciddiyetle okşuyor. "Sadece buraya otur ve bacaklarını uzat." Sanki diz yüksekliğindeki bir çitin nasıl aşılacağını bilmeyen bir genç kızmışım gibi. Diğer tarafa ulaştığımda beni bırakıyor ve bir toz bulutu içinde tepeden aşağı kayarak gözden kayboluyor.

"Beni öldürmek ve cesedimi saklamak için mi buraya getiriyorsunuz?" Sesim ormanın sessizliğinde çok yüksek çıkıyor.

"Kesinlikle." Yemeği bensez açtığını ve çiğnediğini duyabiliyorum.

Bir ayağımı yamaca koyduğumda kayalar her yöne yuvarlanıyor ve o bir saniye içinde orada, tutmam için elini uzatıyor. "Tanrı aşkına, ben beceriksiz değilim." Onu itip yolumdan çekiliyorum ve derenin kıyısı boyunca uzanan, kök yapısına ölü bitkilerin dolandığı devasa, çürümeye yüz tutmuş bir kütüğün böldüğü çakıllı bir kumsala beceriksizce atlıyorum. Jonah kütüğü okşuyor, ağzı sandviçle tıka basa dolu.

Kıçıma odun tozu bulaşmasına razı olarak oturuyorum ve gururla sunduğu sandviçi kabul ediyorum. Bir yemek kitabının ön kısmından alınmış gibi görünüyor - kalın ekmek, doyurucu pastırma ve sebzeler, kendi icat ettiğini düşündüğüm bir çeşit çeşni. Zanaatkar yemeğinin zıtlığı

Bir sırt çantasına doldurulmuş, dikkatsizce buruşturulmuş bir Ziploc poşetinde sunulan bu kitap, tam da Jonah'a özgü görünüyor.

Yemek yerken konuşmuyorum ve o da beni rahat bırakmaktan memnun görünüyor. Görünüşe göre ikimiz de ekmek kabuklarını sevmiyoruz, bu yüzden onları topluyor ve hayvanlar için alırların arasına atıyor. Tam kalkmak üzereyken yakınlardan yüksek sesli bir *cıvıltı* geliyor ve o da alarına geçip dinlemek için başını eğiyor. Ses tekrar geldiğinde parmak uçlarında suyun kenarına doğru ilerliyor, kayaların ve küçük havuzların arasında bir şeyler arıyor.

Bir anda fırlıyor ve çamurlu parmaklarının kafesinde nazikçe kıvrılmış bir şeyle ayağa kalkıyor. "Gel de şuna bir bak." Bana sırttırken gözleri parlıyor.

İşte o zaman beni vuruyor, sert ve nefessiz. Bazı yönlerden tıpkı Colson gibi, her zaman manzaranın tadını çıkarmak için duruyor, her zaman dünyadaki küçük, güzel mucizeleri fark ediyor, ben ise arkamda durup izliyorum, kaybolmuş ve emin değilim, ta ki onlar benden nefret edene kadar. Benim de bir tipim var. Kalbimi kıran bir tip.

"Gri." Sözleşmeyi imzaladığımızdan beri bana böyle hitap etmemişti ve bu, ağrıyan göğsümün tam ortasına çok yakın bir yere denk geliyor. "Gel, ellerini uzat."

Başımı sallıyorum. Ben onun için hiçbir anlam ifade etmeyeceğini dşnemeden kelimeler ağzımdan zorla çıkıyor. "Jonah, beni değiştirmeye çalışma zahmetine girme. Asla senin gibi olmayacağım."

Kıpırdamadan duruyor, uzun bir süre beni inceliyor. "Sadece buraya gel."

İtaat etmekten başka yapacak bir şey kalmadı, orada durup ona bakana kadar taşların üzerinden ve kaygan çamur parçalarının etrafından dolaşmak.

"Avularınızı aın."

"Yemin ederim, eğer bana iğrenç bir şey verirsen..." Ama ellerimi birleştirip bir fincan yaptım ve ona uzattım.

Sakinleştirici bir şekilde mırıldanıyor, küçük yeşil bir kurbağayı şefkatle elime bırakırken parmakları avucumun içinde geziniyor. Bozulmamış ve karmaşık, güneş ıslak derisini parlatıyor, boğazı genişliyor ve geri çekiliyor. Zıplayarak uzaklaşmasını bekliyorum ama avucumun içinde tüy kadar hafif ve nemli bir şekilde öylece duruyor.

"şuna bakın. Yeni bir arkadaş." Jonah'ın benimle mi yoksa kurbağayla mı konuştuğunu bilmiyorum. Ellerim biraz titriyor ve o da avucunu benimkinin altında hafifçe kavırıyor, başparmağı bileğimin kemiklerini okşuyor. "Yakışıklı değil mi?" Saçları alnımı okşuyor. "Ben ocukken, sabahları nehre giderdim.

ve bir kap dolusu cırcır böceği yakalardım. Sonra bir kurbağa bulurdum ve bütün öğleden sonra onunla oturur, onu cırcır böcekleriyle besler ve onunla konuşurdum. Kurbağalar hakkında bir kitabım vardı, onu yanıma alır ve ona Amazon ve Nil'den kurbağaların resimlerini gösterirdim ve eğer bir kurbağayı beğerirse ona kurbağa hakkında bir şeyler okurdum, çünkü yavaş olmama aldırılmazdı."

Bir daha birini öpebileceğimi sanmıyorum.

Ama öyle olsaydı, belki de tam burada, şu anda, aynen olurdu.

Chapter 17

JONAH

Sırtındaki güneş, altın rengi saçlarının arasından parlıyordu. Nefeslerimiz birbirine karıştı. Ellerinin sıcak gücü avuçlarımın içinde dinleniyor. Gözlüklerinin arkasındaki yumuşak gözleri, avucunda dengede duran bu küçük yaratığa karşı meraklı ve merak dolu.

Belki de onu sadece böyle hayal etmişimdir.

Belki de şimdi rüya görüyorum.

Kurbağa bacağını seğirtir ve Gray irkilir, onu düşürür. Ayağımın üzerinden atlıyor ve bir sıçramayla dereye kaçıyor.

Gray'in tüm vücudu gerginleşiyor, kurbağayı düşürdüğü için ona bağırmanı beklerken gözleri yerde. Hayatımda hiç kimseden nefret etmemiştim ama onu bu hale getireni bulup canını yakmak istiyorum.

Başka ne yapacağımı bilemediğim için kütüğe geri dönüp önüne oturuyorum, sırtımı süngerimsi, çürümeye yüz tutmuş tahtaya dayıyorum. "Çocukların etrafında olmayı ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. Iowa'dayken sürekli komşularımın izlerdim."

"Ona karşı çok iyiydin." Uzun adımları onu gevşek çakıl taşlarının üzerinden kolayca geri taşıyor. Gideceğini sanıyorum ama kütüğün üzerine yan oturup sırtını köklere dayıyor ve bacaklarını başımın arkasına uzatıyor. "Harika bir baba olacaksın."

Yerde bir sopa buluyorum ve onu milyonlarca küçük parçaya ayırıp dereye atmaya başlıyorum, hepsini aynı noktaya indirmeye çalışıyorum. "İnsanların söyleyecekleri yüzünden bi olmaktan korkuyorum ama en çok da her zaman küçük şirin bir evim olsun, bir ailem olsun, çocuklarım olsun, onları her hafta sonu büyükanne ve büyükbabalarını görmeye götüreyim istemişim. Bunu kaybetmek istemiyorum."

"İki erkeğin de ev ve çocuk sahibi olabileceğini söylememe gerek var mı?"

"Hayır, hayır anlıyorum. Özür dilerim. Ben sadece... annem bana güzel bir prensesi kurtaracağımı ve onunla evleneceğimi söylerdi ki şimdi düşünüyorum da bu çok cinsiyetçi bir şey. Ama benim için çok anlamlıydı. Güçlü olmam ve birini mutlu etmem gereken bir hikayeydi ve sürekli bunu düşünürdüm." Derin bir nefes alıyorum. "Eşcinsel olduğunu açıkladığında insanlara ne söyledin?"

"Ee." Sesi biraz şaşkın geliyor. "Kiminle konuştuğuma bağlıydı ama genel olarak onlara sadece gerçeği söyledim ve düşünceleri için zaman tanıdım."

"Ama gerçeğin ne olduğunu nasıl bildiniz?"

"Anladığımdan emin değilim."

"Biseksüel olmanın sadece istediğin kişiyle sevişebileceğin anlamına geldiğini sanıyordum. Ama sonra açılmayı ve herkesin *dur bakalım, bu Noel'de eve bir erkek getireceğin anlamına mı* geliyor diyeceğini düşündüm. *Nasıl evleneceksin? Peki ya çocuklar? Hâlâ kadınlardan hoşlanıyorsan neden hayatının geri kalanını bir erkekle geçirmek istiyorsun?* Bu soruları kendime bile sormadım, o halde diğer insanlara ne söyleyeceğimi nasıl bilebilirim?"

Bir şey saçlarımı hafifçe okşuyor, rüzgâr mı, bir yaprak mı yoksa onun parmakları mı anlayamıyorum. Arkamı dönmüyorum çünkü durmasını istemiyorum.

"Anlıyorum," diyor, sesi derin ve ciddi. "Cinsel kimliğin tüm amacı, sevdiğiniz kişiyle bir gelecek kurabilmenizdir. Ancak bu geleceği tam olarak kucaklayabilmeniz için önce onun neye benzediğini kabullenmeniz gerekir."

Dal parçalarımın birini ona doğru fırlatıyorum. "Bir kitap yazmalısın, tüm bu güzel sözler." Sadece kıkırdıyor. "Yani." Başımı kütüğe yaslıyorum, bacağının yanına. "Nasıl bir gelecek istiyorsun?"

Cevap vermeyecek, vermeyeceğini biliyorum ama bir süre sonra "Bana inanmayacaksın" diyor.

"Dene beni."

"Sosyal olarak kabul edilebilir cevap üç çocuktur. Dürüst olanı beştir, ama o zaman erkekleri korkutursun." *My Little Pony* şarkısının tamamını ezbere bilen bir adamın baba olmak istemesine şaşırmanı bekliyor. Bazen gerçekten çok cahil olabiliyor. "Sana daha önce hiç evlat edinilmediğimi söylemiştim, bu yüzden elimden geldiğince çok çocuğa bir yuva vermek istiyorum. Aranıyor," diye düzeltiyor kendini. Başımı kaldırıp ona baktığımda, çenesi gergin, sabit bir şekilde derenin karşısındaki bir şeye bakıyordu.

Beynim uyarı ışıkları, sinyaller, sirenler ve mümkün olan her türlü *ilerlemeyin* alarmini veriyor, ama aptal ağzım yine de devam ediyor ve söylüyor. "Ondan çocuk yapacak mıydın?"

Göz kırıyor. "Kim?" Ama sesi bana zaten bildiğini söylüyor.

Sanki daha fazla psikopatlık yapamazmışım gibi cüzdanımı çıkarıp fotoğrafını açıyorum ve ayağa kalkmasını, tepeye tırmanmasını ve bensez uzaklaşmasını bekliyorum.

Onun yerine gülüyor, sadece sessiz bir nefes, beni daha önce hiç görmemiş gibi inceliyor. Zaten milyonlarca kez ettiğim elini bir de üç kez kontrol etmek için eline bakıyorum. Bir dizi sade gümüş yüzük takıyor.

Sağ baş ve orta parmağında, sol işaret parmağında. Ama yüzük parmağında bir şey .

"Evet, öyleydim," diyor kesin bir ifadeyle, resmi eline alıp inceliyor ve başparmağını yaptığı kıvrımda gezdiriyor.

"Savunma avukatıyla evliydin," diyorum aptal gibi ve o da homurdanıyor. "Biliyor muydun?"

"İyi iş, minik Sherlock Holmes. Tüm sırlarımı açığa çıkardın. Doğu Yakası'nda avukatlık yaptığını elbette biliyordum ama bu davaya atanacağını bilmiyordum."

"Ben küçük değilim." Yerimden sıçrayıp çakıl taşlarını karıştırmaya, renkli ya da ilginç bir şeyler aramaya başladım. "Size ne oldu çocuklar?" Bunu sormaya hakkım yok ama yine de soruyorum çünkü şu anda cevabı bilmeye oksijene ihtiyacım varmış gibi ihtiyacım var.

Beni şaşırtarak arkasına yaslanıyor ve gözlerini kapatıyor. "Colson ve ben yirmi dört yaşındayken evlendik ve üç yıl birlikte kaldık. Bir gün eve geldiğimde Colson'ın eşyalarının gitmiş olduğunu gördüm ve muhtemelen kendimi test ettirmem gerektiğini söyleyen bir not buldum."

Elimdeki yarı saydam taşı bırakıyorum ve ona bakıyorum. "Ne oluyor lan?"

Omuz silkiyor, gözleri hâlâ kapalı.

"Sana kötü mü davrandı?" Ağzımdan kaçırdım. Söylemek istediğim şey bu değildi, ama boğazımın tam arkasındaydı ve şimdi çok geç.

Gözlerini açar. "Bilmiyorum," diyor uzun bir aradan sonra. "Belki de öyleydi. Bencillik ve manipülasyon ona her zaman istediğini verdi, özellikle de benden, bu yüzden değişmek için bir nedeni yoktu. Birbirimizin içindeki kötülüğü ortaya çıkardık; asla evlenmemeliydik ama aşk insanı aptallaştırıyor. Doğru yapabildiğim tek şey seksti, bu yüzden sonunda benden tek istediği bu oldu. İşler çok zehirli bir hal aldı ve sonunda gitmesi ikimiz için de daha iyi oldu. Her şeyi yanlış yapmış olsa bile." Bacaklarını yere doğru sallayarak oturuyor. "Bu beni mahvetti. Bir daha asla bir ilişkiye güvenebileceğimi sanmıyorum ve boktan bir bekar baba olurum, bu yüzden sanırım çocuklar olmayacak."

"Sen otuz altı yaşındasın, altmış değil. Ne kim bilebilir?"

Sesi buz gibi. "Geleceğimi bir kez kaybettim; bunu tekrar yaşamayı reddediyorum. Kariyerim şu anda insanlara yardım edebilmemin bir yolu ve bu tamamen tatmin edici."

Mükemmel derecede tatmin edici. Beş yıldız üzerinden sağlam bir üç. Rüyaı yaşamak.

Cebime pürüzsüz, siyah bir taş koyarak ona doğru yürüyorum ve önünde duruyorum. Onun göz hizasında olduğum tek zamandı. "Çocuklarım olduğunda

onları seni ziyarete getir."

Yüzü gülümsemeye çalışır gibi hareket ediyor ama hiçbir şey olmuyor. Artık bunu yapabileceğini sanmıyorum. "O zamana kadar beni hatırlamayacaksın bile. Ama düşündüğün için teşekkür ederim." Ayağa kalkıyor, üzerimde yükseliyor. "Bana yağı nasıl kontrol edeceğimi gösterecek misin?"

"Hayır." Kaşlarını çattığında, yokuşu çıkarken ona yol göstermesini işaret ediyorum. "Bunu yapacaksın."

Kıyafetlerimizi mahvetmemeyi başararak arabaya tırmanıyoruz ve kaputu tekrar açıyorum. "Pekala. Kapağı aç."

Sinirlenip reddedecekmiş gibi kollarını kavuşturuyor, ama ona dik dik baktığımda pufluyor ve yanıma gelip karmaşık motoru inceliyor. Kapağı gönülsüzce çekiştirdikten sonra vazgeçiyor. "Onu kıracağım."

"Kaçmayacaksın." Elimi sırtının alt kısmına bastırıyorum, daha çok kaçmasını engellemek için. "Söz veriyorum. Bunu herkes yapabilir."

Kalbi çok hızlı atıyor; bunu parmaklarımın arasından sonuna kadar hissedebiliyorum. Sonunda kravatını gömleğinin önüne sıkıştırıyor ve biraz çaba sarf ederek eğiliyor. Parça serbest kaldığında ve yukarı baktığında, telefonumla fotoğrafını çekiyorum.

"Sadece o anı belgeliyorum. İş yerinde duvar kâğıdı olarak kullanabilirsin."

"Seni küçük pislik." Yağ çubuğunu çimlere bıraktı ve bana doğru geldi. Ben ondan daha fazla ağırlık kaldırıyor olabilirim ama onun kolları benimkilerden on yedi kat daha uzun, o yüzden birini göğsüme doluyor, diğeriyle de ulaşamayacağı bir yerde tutmaya çalıştığım telefonu çekip alıyor. "Ve... sil."

"Nasıl oluyor da fotoğrafları mesaj atabildiğinden çok daha hızlı silebiliyorsun?" Burun delikleri alevleniyor, gözleri benimkilere dikiliyor ve tanıdık bir sıcaklık birikiyor.

Sonra telefonumu geri verdi ve yağ çubuğunu eline aldı. "Bana bu şeyin nasıl çalıştığını göster."

"Çimlerin üzerine sil, sonra tekrar batır." İkinci kez pırıl pırıl çıktığında, tekrar takması için elimle işaret ediyorum. "Belli ki yağınız var, bu yüzden sensör muhtemelen arızalı. Eve gidebiliriz." Ellerini bir mendile silerek uzaklaşırken, bakmadığından emin oluyorum ve kaputu kapatmadan önce düzgün takıp takmadığını iki kez kontrol ediyorum.

Sanırım artık araba kullanmıyorum, çünkü tek kelime etmeden direksiyona geçti. Konuşmaktan neredeyse hiç yorulmuyorum, ama bu akşam güneş batarken

Gökdelenlere bakarken söyleyecek bir şey bulamadığımı fark ediyorum. Ya da belki söylemek istediğim şeyler için kelimeler bulamıyorum. Her iki durumda da oturup nehirden aldığım, parmaklarımın altında pürüzsüzce parlayan taşı inceliyorum. Sanırım dikkatini vermediği zamanlarda Gray'in masasının üzerine bırakacağım, böylece boş bir resim çerçevesi dışında bakacak bir şeyi olacak.

IV

ı#) u!)r)")i') "Jl "ü"|;ç"4

Chapter 18

JONAH

Yolculuğumuzdan sonra hiçbir şey değişmedi. Sonraki dört gün boyunca Gray ve ben her zamanki gibi işe gidiyoruz. Akşamları ben televizyonun karşısında yemek yerken o da başında Steve Jobs hakkındaki kitabını okuyor ve elimde ne varsa onunla giderek daha fazla dikkati dağılıyor. Sonra ben aşağıya iniyorum, o yukarıda kalıyor ve gecenin yarısında onun etrafta dolaşmasını dinliyorum, ne zaman rüya göreceğini ve benim hala rüyalarda olup olmadığını merak ediyorum.

Duruşma Perşembe günü başlıyor, bu yüzden Gray cömert bir şekilde o evden çalışırken Çarşamba günü izin alabileceğimi söyledi.

Geç saatlere kadar uyudum ve sonra yukarı çıkıp yıkamak üzere çamaşırları ayırdım. The Wrecks dinliyorum ve mikrofon gibi toplanmış bir çift çoraba şarkı söylüyorum, yerdeki gömlekleri ve pantolonları beyaz plastik çamaşır sepetine atıyorum.

Gray kapıyı çalmıyor ve ben de kapı duvara sertçe çarpıp neredeyse geri sekerek yüzüne çarpana kadar kapıyı açtığını fark etmiyorum bile.

"Tanrım." Etrafta dolanıp bir tişört arıyorum, çünkü üzerimde sadece bol bir spor şortu var. "Yardımcı olabilir miyim?"

Hareket etmiyor ya da bir şey söylemiyor, sadece bana bakıyor, gözleri çok karanlık ve ben yavaşça telefonumu alıp müziği kapatıyorum. "Ne?"

Birbirine zımbalanmış kâğıtlardan oluşan bir demet tuttuğunda midemde sert bir düğüm oluştu. Bunun olacağını biliyordum; bu konuda ne yapacağımı için zamanım olduğunu sanıyordum. Sonra Cumartesi oldu ve kaybedecek ne kadar çok şeyim olduğunu anladım.

"Avery, akademik gelişim planınızı işleme aldıklarından emin olmak için okulla iletişime geçti ve bir tane bile almadıklarını söylediler. Senin için o son tarihi almak için çok çalıştı ve sen onu kaçırdın. Mutfağımdaki çöp kutusunu kabul ofisinin gelen kutusuyla mı karıştırdın?"

"Sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum." Sesim zar zor .

"Bir şeyler düşünmeye bile çalışmayacak mısın?" Tüm yağ lekelerinden ve kahve telvesinden kurtarabilecekmiş gibi kâğıtları dikkatle düzeltiyor. Sessiz, kırılğan soğukluğu bağırmaktan bin kat daha kötü. "İşte burada senin için yapmaya çalıştığım, sahip olmanı istediğim her şey var. Benimle ne tür bir oyun oynuyordun?"

"Siktir," diye inledim. "Lütfen yapma."

"Ne yapmayayım? Bana neden yalan söylediğini sormayacak mısın? Benden ne istediğini anlamıyorum."

"Bu seninle ilgili değil." Elimi yüzümde gezdirerek yatağın ucuna yığılıyorum. Onunla tanıştığım günden beri üzerinde çalıştığım bir konuşma gibi geliyor. "Kahretsin, sana nasıl söyleyeceğimi bilemedim. Okula geri dönmeyeceğim ve avukat olmayacağım."

Yüzü kararıyor. Anlamsız kelimeleri saymaya çalışan bir hesap makinesi gibi. "Çok zor olduğunu biliyorum ama notlarını düzeltebilirsin. Avery ve ben sana gelişim planında bile yardımcı olabiliriz, eğer *sormak* yerine-"

"Lütfen bu kadar nazık olmayı keser misin? Avukat olmak istemiyorum; hiçbir zaman da istemedim. Bu konuda berbatım ve bu aptal kariyerle ilgili her şeyden ne kadar nefret ettiğimi anlatacak kelime bulamıyorum. Buradayım çünkü ailem böyle istedi ve ben de korkağın tekiyim. Kendimi değiştirmeye çalıştım ama yapamıyorum ve sanırım denemeye devam edersem aklımı kaybedeceğim." Gözlerim yanıyor, boğazım düğümleniyor, çünkü bu yalana o kadar batmışım ki bir çıkış yolu göremiyorum ve utanç çok ağır basıyor. Dört yıllık üniversite ve yarım yıllık hukuk fakültesi, hepsi bu sözleri aileme söyleyecek kadar cesur olmadığım için.

Bu sefer yanıma gelmiyor ya da iyi olduğumu söylemiyor. Orada öylece durup bana bakıyor, ifadesi donuk. "Bu akıllıca bile değil," diyor sonunda, kağıtları yere bırakarak. "Fark etmeyeceğimizi nasıl düşündün? Sana güvenmiştim."

"Stajın beni düzeltebileceğini ya da daha önemli bir şey olmadan beni kovacağını düşündüm." Titrek bir nefes alıp, boya sıçramış spor şortuma bakıyorum. "Çok özür dilerim." Gray'in beni asla korkutamayacağını sanırdım ama şimdi korkuyorum. Bana açtığı ve verdiği her şey, hepsi gitti. Beni dışarıda bıraktı ve nereye gittiğini bilmiyorum ama orada yalnız olduğunu biliyorum.

"Üzgün olduğunu söylemek kimseye senin için harcadığı zamanı ve enerjiyi geri vermez. Eğer pes ediyorsan, sadece pes et ve başkalarını da bu işe bulaştırma Jonah."

"*Denedim.*" Sesimin yüksekliği beni ürkütüyor. "Okulu bıraktım. Terk ettim. Sonra sen geldin ve bu işi attın. Beni dinlemedin, çünkü beni kurtarma şansını için çok heyecanlıydın. Seni mutlu etmek istediğim için kendimi kaptırdım."

"Bunun benim hatam olduğunu mu düşünüyorsun?" Öfkeli görünmek istiyor ama sanki tekrar incinmeyi hak neden olan şeyin ne olduğunu sorguluyor gibi.

"Hayır. Bilmiyorum. Siktir. Sana söyleseydim beni dinlemezdin." Yere kaydım ve başımı dizlerimin arasına koydum.

"Ve sen de bu rolü sürdürmek için beni kullandın. Ne hata yapmış olursam olayım," diyor, sesi düz ve kırılgan, "sana asla yalan söylemedim." Tabii ki . Tanrım, bu acıtıyor.

Ayağa kalkıp sırt çantamı aldım ve bir avuç dolusu kıyafet koydum. "Ben gidiyorum. Kalan eşyalarımı daha sonra alırım ve geri kalanı, yemek ve takım elbiseler için bir ödeme planı ya da ne istersen yapabiliriz."

Kapıya doğru yöneldiğimde geçti. Biraz titriyorum ve ağlamamak için gerçekten çok çabalıyorum, sadece biraz başarılı oluyorum ve sadece göğsüne bakıyorum ve bana her şeyin yoluna gireceğini söylemesini bekliyorum. Ya da benden nefret ettiğini ve beni bir daha asla görmek istemediğini söylemesini. İkisini de yapmıyor. Sadece yoldan çekiliyor ve gitmemi izliyor.

Jonah o akşam kapıyı o kadar sessiz alıyor ki neredeyse duymuyorum. Kapıyı , Kocaayak kapüşonlu tişörtüyle koridorda duruyor, spor ayakkabılarına bakıyor ve parmaklarının arasından on iki paket Pabst Blue Ribbon sarkıyordu.

"Telefonumun şarj aletini unutmuşum," diye mırıldanıyor, başını kaldırmadan.

Colson bir tartışma sırasında çekip gittiğinde, bunun nedeni peşinden geleceğimi ve bana nasıl düzeltereğimi söyleyene kadar sürüneceğimi biliyor olmasıydı. Daha önce hiç kimse bana geri dönmemişti. Kollarımı kavuşturup kapının pervazına yaslandım. "Bana zorba bir pislik derken onu çantana tikiştirdiğini gördüğüme yemin edebilirim."

Gülümsemeye çalışarak elindeki karton kutuyu kaldırıyor. "Bira getirdim."

"Onu içmemi mi bekliyorsun?"

"Babam ve ben yılın ilk karı yağdığında hep verandada Pabst içeriz."

Kapıyı daha geniş açıyorum ve yanımdan geçip gidiyor, küçük, katı ve tatlı kokulu. "Kar yağıyor."

Parmağını ağzına sokuyor ve boktan bir hava durumu istasyonu gibi havayı test etmek için havaya kaldırıyor. "Birkaç dakika daha bekleyin. Iowa'lı çocukların bildiği bir şey varsa, o da mısırdır. Ve futbol. Ama aynı zamanda kardır." Sırt çantasını bırakarak birayı evin içine doğru taşıyor.

"Ciddi olamazsın," diyorum nereye gittiğini anladığımda. "Dışarısı buz gibi."

"Bir palto giy. Ya da burada kal, hangisi olursa."

"Buraya özür dilemeye geldiğini sanıyordum," diye homurdanıyorum, ceketimi kapıp onu aşağıya kadar takip ediyorum. Yatak odasının penceresi açık duruyordu. Pervaza yaslanıp başımı dışarı uzatıyorum ve onu *Friends* dizisindeki gibi yangın merdiveninde otururken buluyorum.

Güvenlik korkuluğunun dışına tırmanmış, bacakları kenardan sarkıyor. Beni görünce gülümsedi ve el salladı. "Dışarı gel."

Bacağımı pencere pervazına doğru sallarken, "Parmaklıkları koymalarının bir nedeni var," diye hayıflanıyorum.

"Beni onlara tırmanmaya cesaretlendirmek için." Bir bira kutusunu dizlerinin arasında kavırıyor ve kapağını açıyor, parmaklarından köpükler fişkirirken kutuyu hızla aşağıdaki sokağa doğru uzatıyor. Parmaklıklara yaslanıyorum, soğuk metalin dokunuşuyla ısındığını hissediyorum. Bira kutusunu bana doğru ittiğinde başımı sallıyorum. "Sana boktan bir soru sorabilir miyim?" diyor.

"Ancak karşılığında bir şey isteyebilirsem."

"Anlaştık." Birasını bana uzattı. "Önce iç."

İçimi çekerek soğuk kutuyu elime alıyorum ve bir yudum içiyorum. İnsanın daha fazlasını istemesine neden kadar berbat. Ürpererek ve yüzümü buruşturarak bir yudum daha alıyorum ve geri veriyorum.

"Bir şeyi tekrar kaçırmaktan korktuğunuz için mi sürekli çalışıyorsunuz?"

Ona bakıyorum. "Ne?"

"Bu öğleden sonra Victor Lang davasını okudum." Hafifçe konuşuyor, sesi nötr, ama tüm hikayeyi ve insanların benim hakkımda söylediği tüm korkunç ve çoğunlukla doğru şeyleri duyduğunu bilmek nefes almayı zorlaştırıyor.

"Sana yapmamamı söylemiştim."

Kutuyu bitirince eğilip altımızdaki sokaktaki çöp konteynerinin tepesine bırakıyor. "Artık senin için çalışmıyorum, değil mi?"

"Peki siz ne düşünüyorsunuz? Ya başından beri biliyordum ve olmasına izin verdim ya da o kadar derin bir aptallık yaptım ki cehaletim, yolsuzluğumun yol açabileceği acıya neden oldu."

Kibarca karşı çıkmasını bekliyorum -hayır, *elbette ama* Jonah sessizce oturuyor ve ayaklarının boş havada sallanmasını izliyor. "Eminim her zaman bir işkoliktin ama şimdi bir saniye bile ara versen bir şeyleri kaçıracaktıydın ve başka biri incinecekmiş gibi hissediyorsun."

"Ya da belki yolsuzluk yapmakla meşgulümdür. Rüşvet toplamakla."

Yüksek sesle, beklenmedik bir kahkaha atıyor. "Bence yozlaşmış insanlar 'belki de yozlaşmakla meşgulüm'den daha akıllıca şeyler söylüyorlar." sallayarak ikinci birasını açar. "Patronunun tam bir canavar olmadığına güvenmenin cahillik olduğunu söyleyemem."

"Güvenen bir avukat çok değerli değildir."

"İşte bu yüzden asla bir avukat olamadım. Sıra sende." Başını arkaya eğiyor ve kolunu emniyet demirine dolayarak bana bakıyor.

"Ailene hukuk fakültesini bıraktığını ne zaman söyleyeceksin?"

"Mezun olmam gereken günden bir gün önce."

Cevap vermediğimde, zayıfça gülümsüyor. "Şaka yapıyorum." "Şaka mı yapıyorsun?"

Gülümsemesi soluyor, kenarları çöküyor. "Kendimi çok aptal hissediyorum. Yirmi dört yaşında bir diplomam var ve içinde bulunduğum durum bu mu? Onlara söylemeyi erteleyip duruyorum, haberleri daha kolay kabullenmemi sağlayacak bir alternatif bulacağımı umuyorum."

"Ne yapmak istiyorsun?"

Eli bacağımın yanındaki parmaklığın etrafında sıkılaşıyor. "Özel olmaya ve nesiller boyu hatırlanmaya ihtiyacım yok. Sadece mutlu olmak ve değer verdiğim insanlarla anılar biriktirmek istiyorum." Kulakları soğuktan kızarıyor ve onları dalgınca ovuşturuyor. "Keşke babamın işini yürütebilseydim, hem dükkân işlerini hem de perde arkasını."

"Bu, üniversite diplomanı iyi bir şekilde kullanmanı sağlar. Biraz deneyim kazanmak için bir tamirci dükkanında çıraklık yapsan nasıl olur? Arabamda harikaydın."

Homurdanıyor. "Vay canına, yağ çubuğunun nerede olduğunu biliyorum. Ben bir dahiyim." Ona kaşlarını çatıldığında iç geçiriyor. " isterdim. Ama traktör ambarına girdiğimde ya da kasabadaki araba dükkanını ziyaret ettiğimde ailem hep . Çocuğunuzun kolu parçalanmış halde çığlık attığını görmek ve bunun sizin suçunuz olduğunu hissetmek sizi yaralıyor olmalı. Bana tek kollu birinin makinelerle çalışmasının güvenli olmadığını söylediler. Okula gitmemi ve onlardan daha *iyi bir hayata* sahip olmamı istediler, ne demekse artık."

"Onlarla konuşmayı hiç denemediniz mi? Eğer iletişim kurmazsanız insanlar size yardım edemez."

"*Anne, baba, traktör tamir etmek için yıllarca süren yüksek öğrenimimi çöpe atmak istiyorum*" demenin iyi bir yolunu bulursanız bana haber verin. *Bu arada, ben biseksüelim. Bunun ne olduğunu bile bilmiyorsun. Gökkuşağı bayrağının bir parçası ama Hollow Creek, Iowa'da böyle bir bayrak yok.*"

"Jonah," diyorum nazıkçe, ama başını kaldırıp baktığında tembel bir gülümsemenin ardına gizlenmişti her şey. Kadeh kaldırmak için bira kutusunu uzatıyor.

"Şerefe."

Kutudan bir kutu çıkararak, açmadan sessizce onunkine vuruyorum. Tüm yangın merdivenini titreterek ayağa kalkıyor ve kenarda dengede durup yukarı bakıyor. "İşte geliyor."

"İşte ne geliyor?" Tam koluma bir kar tanesi düşerken soruyorum. Binanın yan tarafındaki ışık, sarı huzmesinde sessizce dans eden kalın, beyaz pulları yakalıyor. Jonah kütüğünü uzatıyor ve onların toplanıp ceketinin üzerinde erimesini izliyor.

"Bu içeri girebileceğimiz anlamına mı geliyor?"

Parmaklığın üzerinden eğilerek parmağını bira kutumun tırnağının altına sokuyor ve açıyor. "Karı seyrederken içmeliyiz. Babamın bunu yaparken beni düşündüğünü garanti ederim."

Yapışkan bira parmaklarımın üzerinde köpürürken inliyorum. "Sadece kenardan inersen."

Kaşlarını çatarak boşluğa doğru eğiliyor, parmakları sıkıyor. "Düşeceğimden mi korkuyorsun?"

"Evet. Özellikle iki biradan sonra."

"Söz veriyorum, içmeyeceğim."

Etkilenmemiş bir şekilde ona yukarıdan aşağıya bakıyorum. "Bunun hiçbir anlamı yok."

"Düşecek kadar yükseğe tırmanmadan uçamazsınız. Bu iyi hissettiriyor. Denemelisin."

"Adrenalinden nefret ediyorum ve adrenalini bağımlılarından daha da çok nefret ediyorum." Elimi onun elinin üzerine koydum. "Bana karşı nazık ol, lütfen."

"Tamam, tamam." Altımızdaki çöp tenekelerinin kapaklarında biriken karı izlerken çabucak yanıma ve yanımda durdu.

"Bu gece parktaki banktan başka gidecek bir yerin var mı?" diye sordum. Kar taneleri Jonah'ın kısa, siyah saçlarının her birine yapışıyor, ta ki o başını sallayıp onları uzaklaştıran kadar. Onu tozlu bir verandada, kırık mobilyalar, boya kutuları ve örümcek ağlarıyla çevrili, biraz kendisine benzeyen ama iri yapılı ve yıpranmış bir adamla otururken hayal edebiliyorum. Ucuz bira içiyorlar ve dışarıda traktörlerin ve ölü mısır kabuklarının üzerine yığılmış karı, ahırda toplanmış baykuşları izliyorlar. Uyuyor, sanki onun hakkında çok şey açıklıyor ama yine de inanılmaz derecede yalnız hissettiriyor. O, tek ışıklı bir kasabadan ve onu anlamayan ebeveynlerden çok daha büyük ve parlak.

"Bundan ne yapacağıma karar verene kadar Elliott'ın kanepesinde kalacağım. Siktir." Öne doğru eğilir ve alnını katlanmış kollarına dayar. "Çok üzgünüm Gray. Seni asla bilerek incitmedim. Stajın fikrimi değiştirmesini gerçekten istedim, sonra yalanın içine çok fazla girdim ve panikledim."

"Beni incittin," diyorum.

Boğazından acı dolu bir ses çıkarıyor, sonra doğruldu ve gözlerimin içine baktı. "I-"

"Bak. Eğer benimle barışmak istiyorsan, insanlara karşı dürüst ol ve hayatını düzene sok."

"Denerim. İnanılmaz derecede zor bir patron olduğun için bunu telafi etmek istiyorsan -" İnanılmaz bir ses çıkarıyorum ve gamzeleri ortaya çıkıyor "- o zaman o bok kafalıyı aş ve mutlu olmanın bir yolunu bul."

"Az önce eski kocama bok kafalı mı dedin?"

"Bunun için özür dilemiyorum. Neyse, gitmeden önce her şeyi yoluna koymam gerekiyordu. Ve bana şans verdiğiniz için teşekkür etmek istedim."

hak etmedim." Parmaklıklardan iterek, yarısı boş bira kutusunu tek parmağıyla kaldırdı. "Bunları isteyeceğini sanmıyorum."

"Bu gece burada kalabilirsin."

Doğruldu ve kararsız bir şekilde beni inceledi. "Staja devam etmeyeceğim. Bitti artık."

"Biliyorum."

Nefesi kesiliyor. Kar kaşlarına yapışıyor, elmacık kemiklerinde eriyor. "O zaman neden?"

İhtiyaç, ter gibi derimin üzerinde kalın bir şekilde oturuyor. İstemekten daha temel bir şey. "Seni özledim."

Sessiz bir kahkaha atıyor ve birayı yere bırakıyor. "Dostum, sadece on iki saattir yoktum." Kalçasını yanımdaki korkuluğa dayayarak, kokusunu bırakan bir hayvan gibi yüzünü koluma soktu, önce tereddütle, sonra sert ve muhtaç bir şekilde. "Ben de seni özledim. Kendi ocağını nasıl yakacağını ve açlıktan öleceğinden endişelendim."

Kolumu omuzlarına dolayıp onu göğsüme çekiyorum ve yanağımı başının üstüne yashıyorum. "Donarak ölene kadar etrafta dolaşıp çocukluk hayvanlarının isimlerini çeşmelere vermenden korkuyordum."

"etme." Kıvranıyor, sonra ben ensesini okşarken küçük bir titremeyle bana sarılıyor. "Üşüyorum," diye mırıldanıyor.

"Ben de öyle. Peki bu kimin hatası?"

"Tam bir ukalasın, değil mi?" Ayak parmaklarının üzerinde kayarak burnunu gömleğimin yakasının altına bastırıyor, dudakları tenimde geziniyor. "Gitsem herkes için daha iyi olur."

"Sana bir kez daha sarılmam gerek."

Yumuşak bir şekilde inliyor, kolları sıkışıyor.

"Gel hadi. Babana karşı görevimizi yerine getirdik." Birayı yangın merdivenine bırakıp pencereden geri tırmanıyorum ve onu peşimden sürüklüyorum. Yere inmek yerine kalçalarını kalçalarımın, kolunu boynuma doluyor, yüzü omzuma gömülüyor ve onu karanlık evin içinde dünyanın en ağır, en kaslı koalası gibi taşıyorum, ta ki merdivenlerin dibine varana kadar.

Bir adım deniyorum, "Tanrım, hayır" diyorum ve onu bırakıyorum. Kahkahalarla soluyarak dibe doğru geri kayıyor.

"Çok kabasın." Yuvarlanıp bacaklarımı çıkarmaya çalışıyor ama ben yanından atlayıp üst kata koşuyorum ve onu yerde kıkırdatarak bırakıyorum. Televizyonu açtım.

Şömine ve odamdaki açıp pervazda biriken karı gördükten sonra boxer külotuma kadar soyunuyorum. Evim ilk kez bu kadar rahat hissettiriyor.

Arkamı döndüğümde, kapı aralığında, başucu lambalarımın ışığında çıplak, fikrimi değiştirmemi bekler gibi utangaç bir şekilde izliyor. Yarı sertleşmiş durumda, ben de öyleyim ama ikimiz de burada olma nedenimizin bu olmadığını biliyoruz.

"Hadi gel." Davet edercesine battaniyeleri kaldırıyorum ve onun sıcak, mükemmel vücudu üstümde sürünüyor.

"Geceleri genellikle ne yaparsın?" diye mırıldanıyor, kadifemsi teni benimkinin üzerinde.

"Okudum."

Etrafına bakınırken komodinin üzerinde Doğu Asya'nın siyasi tarihiyle ilgili bir kitap görüyor ve sırtını eğerek kitabı elime tutuşturuyor. "Bu mu? Devam et."

O da kolunu ve kütüğünü belime sarıp başını karnıma yaslarken ben de doğrulup yerimi buluyorum. Dayanılmaz derecede sıkıcı olmasına rağmen yüksek sesle okuyorum. Sayfaları çevirirken boşta kalan elimle saçlarını, boynunu ve sırtını okşuyorum, ta ki neredeyse mırıldanana kadar. Arada bir, sanki fark etmeyeceğimi düşünüyormuş gibi, dudaklarını tenime bastırıyor - kalçama, göbek deliğime.

Kendinden geçtiğini, başının ağırlaştığını ve seğirerek uyandığını hissedebiliyorum. Sonunda kitabı bir kenara atıyorum, kolumu altına sokuyorum ve onu sırtı önüme kıvrılacak şekilde çeviriyorum, yumuşak poposu kafası karışmış sikime yaslanıyor. Yüzümü saçlarına bastırıyorum, saçlarının yumuşak kıllarına olan bağımlılığım yavru bir hayvanı okşamak gibi.

Eğer mükemmel bir anı yazabilseydim, hayatımın tüm hayallerinden, pişmanlıklarından, dökülmemiş gözyaşlarından ve sessiz nefeslerinden bir araya getirebilseydim, bu duygunun yanına bile yaklaşamazdı.

Geceleyin ter içinde ve panikle seğirerek uyandım. Duruşma yarın. Hazır olmam mümkün değil ve tüm bu baskıya ek olarak Colson'la yüzleşmek, kıyafetlerinin gittiğini ve acımasız mektubunu meyve kasemize yaslanmış halde bulduğumdan beri ilk kez gözlerinin içine bakmak zorundayım.

Sıcak, kaslı uzuvlar etrafımı sarıyor, beni Jonah tarafından kuşatılana kadar içine çekiyor, parmakları çenemi okşuyor. "Hâlâ buradayım," diye nefes alıyor.

Yalnız olmam gerekirken onun burada olması ne büyük bir hata. Verecek hiçbir şeyim yokken ondan almak.

"Çok cesursun Gray." Saçlarımı yüzümden geriye doğru düzeltiyor, alnı şakağıma dayanıyor. "Keşke bir daha asla korkmak zorunda kalmasan."

Chapter 19

JONAH

Gözlerimi açtığımda Gray yatağının kenarında çıplak bir şekilde oturmuş, duştan akan su damlaları sırtından aşağı süzülürken beni inceliyordu. "Merhaba," diye mırıldanıyorum.

"Merhaba." Uzanıp yüzümün yan tarafına dokunuyor. Sanki ikimiz de rol yapmayı bırakan ilk kişi olmak istemiyormuşuz gibi.

"Büyük gün için hazır mısın?"

Yüzünü buruşturdu. "Sanki anaokuluna başlıyormuşum gibi konuşuyorsun."

"Awww," diye yuvarlanıyorum ve çenemi elime dayıyorum. "Ön kapının yanında kıyafetinle bir fotoğrafını çekebilirim. Ve sana bir beslenme çantası hazırlarım, küçük ahtapotlar gibi kesilmiş sosisli sandviçler."

Bok yiyici sırtışıma karşısında başını sallayarak ayağa kalkıyor ve şifonyerini karıştırıp iç çamaşırı arıyor. "Bu bana işkence etmek için uydurduğun bir şeye benziyor."

"Dün geceyi düşünüyordum." Doğrulup yüzümü dizlerimin arasına saklıyorum, böylece garipleştiğimi göremiyor. "Elliott ve Sophie'ye açılmanın iyi bir fikir olabileceğini düşündüm. Pratik yapmak için."

Boxerini çekmeyi bitirip yanıma geliyor, enseme sıkıyor ve dudaklarını saçlarıma bastırıyor. Bunu yapmayı neden bu kadar çok sevdiğini bilmiyorum; saçlarımı *Rock On* gibi kokan Axe çakması bir şampuan-kremi-vücut yıkama karışımıyla yıkıyorum. *Rock On*'un kokusu her neyse hoşuna gidiyor olmalı. "Bence bu harika bir fikir."

Muhteşem vücudunun gömlek ve pantolonunun altında kayboluşunu izlerken, erkek arkadaşı olmadığımı ve o gittikten sonra yatağında kalamayacağımı hatırlıyorum, bu yüzden dün gece giydiğim tişört ve kotu giyiyorum. Telefonumu mutfak tezgahının üzerine koyup Elliott'a bir mesaj yazıyorum.

Ben: Sen ve Soph bugün öğle yemeği yemek ister misiniz?

Sonra orada öylece oturup ısıltılı tezgâha bakıyorum ve bu düşünceyle çalışıyorum.

Gray'in eli sırtıma iniyor. "Ben gidiyorum. İstedğin kadar kal ve anahtarını paspasın altına bırak."

Başımı sallıyorum, arkamı dönüyorum ve onu içime çekiyorum. Bugünkü takım elbisesi mükemmel, baştan aşağı siyah ve rüya gibi kesilmiş. "Gitmeden önce alt kattaki kalan eşyalarımı alacağım. Bugün iyi şanslar. Onları mahvedeceksin."

Ağzının köşesi belli belirsiz yukarı kalkıyor. "Sadece açılış konuşması."

"Eh, onları mahvedeceksin."

"Teşekkür ederim." Daire kasvetli, panjurlar hâlâ kapalı ve mutfağın tavan penceresi bir kar tabakasına gömülmüş. Kütüğüm bu sabah kaşınıyor ve ağrıyor, ki bu neredeyse hiç olmaz. "Hoşça kal o zaman. Lütfen nereye gittiğinizi ve iyi olduğunuzu bana mesajla bildirin."

"Yapacağım."

"Belki bir ara akşam yemeği yeriz ve sen de bana dışarı çıkma konusunu anlattırın? Sana bol şans dilerim." Elini uzattı.

"Elbette." Sert ve agresif bir şekilde sallamaya çalışıyorum, sonra parmaklarımı tamamen ezdiğinde acı içinde bağıyorum. "Dikkat et. Yedeğim yok."

"O zaman beni bu oyunda yenmeye çalışma." Bana ender rastlanan düzgün gülümsemelerinden birini veriyor, bir veda hediyesi gibi büyüleyici, geniş bir sırıtiş. Ön kapıda bir kez daha arkasını döndü. "Jonah? Seninle gurur duyuyorum."

Kapıyı kapatması iyi oldu, çünkü ağzımdan çıkan boğuk sesi duymasını istemezdim.

Güzel. Mükemmel. Sana inanıyorum. Seninle gurur duyuyorum.

Şimdi bunu söylediğine göre, Elliott ve Sophie'ye söylemekten vazgeçemem. Belki de biliyordu.

Belki de bilerek yapmıştır. Pislik.

"İşte kolanız, efendim."

"Teşekkürler." Garson, buğuyla kaplı soğuk bardağı alıp alnıma bastırmamı izliyor. Sıcak tenimde gezdirmek midemin biraz daha az bulanmasını sağlıyor. Zaten deli olduğumu düşünüyor, bir kafe kabininde tek başına oturan, sinirden titreyen ve sürekli *Oliver Shaw*'ı Google'da arayan tek kollu bir adam, sanki mahkeme davaları ilerlemelerini canlı olarak tweetliyormuş gibi.

Kapının zili çalıyor ve Elliott ile Sophie gülerek ve birbirlerini itip kakarak içeri dalıyorlar. Son birkaç haftadır onları özlediğimi fark etmediğim tüm zamanlar, göğsümü ezen bir dalgayla bir anda yüzüme çarpıyor. Gittiğim için onlardan özür bile dilemedim.

Sophie birkaç adım durur.

"Geldiğin için teşekkürler," demeye çalışıyorum, masaya tutunarak, ama beni yeni bir tane daha yırtmasını beklerken zayıf bir vıraklamayla çıkıyor.

"Oh, Jonah." Gözleri doluyor ve kollarını uzatıyor. "İyi olmana çok sevindim."

Sonra ayağa kalktım ve onu başarabildiğim en büyük sarılmanın içine çektim. "Ben de seni özledim."

Elliott omzunun üzerinden bana burnunu kırıştırıyor, sonra sırtarak saçlarını karıştırıyor. "Onu ölümüne ezme, Soph."

Güneş ıktı ve en iyi arkadaşlarımla ılık bir pencerenin altında oturup bir dakikalığına her şeyi unutmak çok iyi hissettiriyor. Hepimiz Gray'in biyografilerinden biri kadar şışman ve peynirli sandviçler sipariş ederken, onlar da bana Avery'nin sınıfa ip parkuru yaptırma fikrini anlatıyorlar. "Eee," diye haykırıyor Elliott, masanın altından ayağıyla beni dürterek. "Taş gibi soğuk Gray Freeman için çalışmak nasıl bir şeydi?"

"Evet." Sophie Arnold Palmer'ını hprdetiyor. "Elliott yürümediğini söyledi. Ne yaptın sen?"

"Peki sen neden kızarıyorsun?" Elliott peetemi ona fırlattığımda sırtarak yardımsever bir şekilde ekliyor.

"Büyük bir mesele değildi. Okulu bırakmaya karar verdiğimde, yollarımızı ayırmanın en iyisi olduğu konusunda anlaştık." Kamışımı Elliott'a doğrulttum. "Ve seni ldrmememin tek nedeni kanepene ihtiyacım olması."

Garson gelip masaya  dilim taze limonlu turta koyuyor. Sophie benimkini bana doğru itiyor ama midem birden sanki taşla dolmuş gibi hissediyor.

"Hey, ocuklar?" İkiisi de duraksıyor, Elliott'ın ağzından kaşık sarkıyor.

atalımı elime alıyorum ve turta dilimim parçalanana kadar üzerinde delikler açmaya başlıyorum. "Aslında ikinize de bir şey söylemek istiyorum, çünkü siz benim en yakın arkadaşlarımsınız ve umarım-" Derin bir nefes alıyorum.

"Umarım-"

Sesim titriyor ve çatallaşıyor ve Sophie atal bıçak takımını bırakıp elimi tutuyor ve sıkıyor. "Tatlım, ne olursa olsun senin için buradayız."

"Evet." Elliott geri kalmamak için uzanıp kütüğümün ucundan tutuyor. Ona kaşımı kaldırıyorum, sonra ikimiz de gülüyoruz.

Başımda güneş, Sophie'nin eliyle hâlâ glmseybildiğimi fark ettiğimde, Gray'in parmaklarını enseme nazikçe hissedebiliyorum. *Seninle gurur duyuyorum.* Neden beni beş saniye yalnız bırakmıyor?

"Ben bisekselim," diyorum aceleyle. "Kadınlardan ve erkeklerden hoşlanıyorum ve sanırım bir süreliğine erkeklerle çıkmayı deneyeceğim. Ve siz bunu açıkladığım ilk kişilersiniz, o yüzden bu konuda berbatsam özür dilerim." Kalın vernikli ahşap masanın damarlarına bakıp kötü bir şey olmasını bekliyorum.

"Tanrıya şükür." Başımı kaldırdığımda Sophie bana gülümsüyordu, acıma duygusuyla değil, gerçek bir mutlulukla. "Aramızdaki ilişkide bir şeylerin yolunda gitmediğini biliyordum. Mücadele ettiğini gördüm ama bir şey yapamadım. Sen çok tatlı bir adamsın. Sadece mutlu olmanı istiyorum."

"Teşekkür ederim, Soph." İkimiz de Elliott'a bakıyoruz ve paniğim yeniden alevleniyor. Dünyadaki en iyi arkadaşım kaşlarını çatmış tabağına bakıyor ve hiçbir şey söylemiyor. "Her şey yolunda mı, dostum? Gerçekten üzgünüm-"

"Son birkaç aydır tırmanma kulübümden havalı bir gey çocukla takılıyorum," diye açıkladı, sanki ampulü yeni icat etmiş gibi, benim üzerimden konuşarak. "Snowboard yapmayı, yürüyüşe çıkmayı ve sporu seviyor ve yeni biriyle çıkmaya başladı." Parmaklarını şıklatıyor. "İki arkadaşımı bir araya getirsem, sana ayak uydurmak için yarısı kadar uğraşmam gerekir."

Sophie, muhtemelen kafedeki herkesin duyabileceği bir sesle onun koluna tokat atıyor. "*Dışarı çıkıyor* Elliot, senden onu ayarlamamı istemiyor." Ama Elliott umutla bana .

"Tabii dostum, ona numaramı verebilirsin." O kadar rahatlamıştım ki muhtemelen söylediği her şeyi kabul edecektim. "Bir adamla çıkıyorum. Bu kelimeleri başka birine yüksek sesle söylediğime inanamıyorum."

Sophie ayağa kalkıyor ve kabinin benim tarafıma geçiyor, ben turtamın enkazını mükemmel, tatlı bir müttefik gibi yerken kolunu bana doluyor. Elliott, bu akşam onun evinde *Madden* oynadığımızda hangi takımlarla eşleşeceğimizi tartışmaya başladı. İkisini de çok seviyorum.

Aileme nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Bu süreci kendi başıma atlatmamın ne kadar süreceğini bile bilmiyorum. Ama karanlıkta yaşayan bir şeyin ışığı bulduğunu ve hala hayatta olduğunu, hala burada olduğunu biliyorum. Ben hâlâ buradayım.

Chapter 20

Ofisimin ışıklarını açmadım ve şimdi güneş battığı için odanın diğer tarafını zar zor görebiliyorum. Tüm kat insanlardan boşalmış, belki de tüm bina. Sandalyemi geriye iterek koyu kırmızı uyku tulumunu masamın altından çıkardım ve odanın ortasına doğru ittim. Aslında fena bir uyku tulumu değil, yumuşak kareli bir pazenle astarlanmış, bana çocukken en sevdiğim yatak takımımı .

Bugün duruşmanın açılışında her şey planlandığı gibi gitti. Colson odanın benden uzak tarafında oturdu ve ifadesini sundu, ancak birbirimizle hiç konuşmadık, hakimin önünde bile. O mesafeden neredeyse başka biriymiş gibi davranabilirdim, neredeyse on yıl sonra ne kadar değişmiş.

Ofisimde uyumam için bir sebep yok.

Ama eve gidersem dairem bomboş olacak. Tıpkı Victor'un duruşması sırasında olduğu gibi, uyanık kalmaya dayanamadığım ama kendimi fiziksel olarak uyuyamaz bulduğum geceler, yalnızlığın karanlık bir su gibi odaları tavana doldurduğu zamanlar.

Sonra Jonah'ı düşünüyorum, akşam yemeğini atlayıp masamın altında uyusaydım ne kadar kızardı. Gerçi onun haberi olmayacak. Arkadaşlarıyla buluşması hakkında bana mesaj atmadı.

İnleyerek uyku tulumunu bırakıyorum ve eve doğru uzun bir yürüyüşe başlıyorum. Yolun yarısında, hoparlörlerinden ABBA çalan pis bir köşe dükkânına giriyorum ve ilk gördüğüm şeyi alıyorum; naylona sarılmış ve karton bir kutuya tıktırılmış yumurtalı sandviç ile bir satsuma ve bir Kit Kat bar.

Üst kattaki koridorum o kadar karanlık ki, Jonah'nın anahtarını bulmak için paspasın altına bakmak için çömelmek zorunda kalıyorum - düz siyah bir paspas, *Dachshund Baba* değil. Grenli fayansları karıştırıyorum ama bulamıyorum. Unutmuş olmalı. Belki bir ara ofise getirir de onu bir dakikalığına görebilirim.

Işığı açık bıraktığıma şaşırarak ön kapıyı itiyorum ve ilk gördüğüm şey arkaları ezilmiş o kirli beyaz spor ayakkabılar oluyor.

Jonah kapüşonlu tişörtü, kot şortu ve örgü çoraplarıyla mutfak tezgahında oturuyor, ayakları taburesinin ayaklarına dolanmış. Önündeki tabakta kırmızı ve mavi çizgili bir doğum günü mumu olan çikolatalı bir kek var. Ben çantamı bırakırken ayağa kalkıyor ve cebinden bir çakmak çıkarıyor. Ellerim iki yanımda, öylece duruyorum, çakmağı yaklaşık on beş kez çakarken, *lanet olsun gel diye* mırıldanıyor

ve sonunda başardı. Doğum günü mumunu özenle yakıyor, sonra bana dönüp mahcup bir şekilde sırtıyor. "Tebrikler, koca adam."

"şu anda neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

Avucunu tezgâha vuruyor. "Duruşmanın ilk gününü atlattın!"

"Bu bir doğum günü pastası."

"Tamam. Beni mağazaya götür ve *açılış konuşmalarındaki keklerin ne kadar iyi olduğunu göster.*"

"Elliott'ın evinde olman gerekiyordu."

Omuz silkiyor. "Yolumun üzerindeyken uğrayayım dedim."

Hiç seçmediğim şeylerle dolu kocaman, karanlık apartman dairesine göz , tam ortasında o var, o kadar kör edici ki ona zar zor bakabiliyorum. Ayakkabılarımı çıkarıp keki incelemek için yanıma geldiğimde beni izliyor.

"Bir dilek tut," diye dalga geçiyor, çenesini elinin koyuyor ve ona attığım alaycı bakışa sırtıyor. "Peki." Mumu parmaklarıyla söndürüyor, pastanın içinden çıkarıyor ve buzlu ucunu ağzına sokuyor. "İyi geçti mi?"

"Herkes senaryosunu okudu. Sürpriz yok."

"Bu konuda iyi hissediyor musun?" Mumu emerek temizledikten sonra bir parça daha krema almak için kullanıyor.

Bir an için onun gerçek olup olmadığını ya da odamda tek başıma uyuyup ses kayıt cihazıma günü anlatıp anlatmadığımı merak ettim. Sadece konuştuğum ve onun hiç kimsenin yapmadığı kadar dikkatle dinlediğı o lanet rüyalar. "Bilmiyorum. Savunmanın ne pahasına olursa olsun Oliver'ı ikna etmesi gerekiyor ve bir şeyler üzerinde çalıştıklarını biliyorum. Keşke bu her neyse ona biraz daha hazırlıklı olsaydım."

"Yerleşse o kadar kötü mü olurdu?" Üçüncü krema topağını yalayıp . "Yine de bir ton para alırdı, değil mi?"

"Bu benim pastam mı yoksa senin mi?" Elime bir çatal alıyorum ve bayat, yapay aromalı tatlıdan bir ısırık koparıyorum. Biranın aksine, bu alışabileceğim bir şey. "Paranın adaletin tam tersi olduğunu düşünmeye başlıyorum. Yozlaşmışların masumlar üzerinde hiçbir sonuç doğurmadan kontrol sağlamasına olanak tanıyor."

"Victor gibi." "Evet."

"Ama Oliver Victor değil."

Çatalımda kekten bir ısırıkla duruyorum ve yüzünü inceliyorum. "Ne demek istiyorsun?"

Ağzını açıyor, sonra tekrar kapatıyor. Alnındaki derin düşünce kırıksıklıkları düzeliyor ve omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Bugün Elliott ve Sophie ile konuştum," diye ekliyor bir süre sonra. Çabucak yutkunuyorum.

"Nasıl geçti?"

"Güzel." Kütüğünü ovuşturuyor, gözleri narin ve umutlu bir şeyle doluyor. "Harika. Beni tamamen destekliyorlar. Onlarla konuştuktan sonra çevredeki bazı tamirci dükkanlarını aradım ve çıraklık hakkında konuşmak için gelip gelemeyeceğimi sordum."

"Jonah, çok sevindim." Ona dokunmak istiyorum ama bunu nasıl tuhaflaştırmayacağımı bilemiyorum. "Artık ilerlemeye başlayabilirsin, istediğin geleceği bulabilirsin."

Bana bakmadan çatalını kapıyor ve kekin dörtte birini mideye indiriyor. "Elliott eşcinsel arkadaşlarından birine numaramı vermiş ve yarın gece benimle çıkmak istiyor."

O rahatsız bir şekilde kıpırdanana kadar hareket etmeyi bıraktığımı fark etmiyorum. "Ne?"

Başımı sallayarak bir lokma daha kekle oyalanıyorum. "Hiçbir şey. Sadece hızlı, biliyorsun."

"Yapmalı mıyım?"

"Bana mı soruyorsun?"

Omuzlarını kulaklarına doğru çeker. "Bilmiyorum. Sanırım düşündüm ki... şey, eşcinsel randevuları hakkında bilgin var, bu yüzden belki bir fikrin vardır. Görünüşe göre hepimiz aynı şeylerle ilgileniyoruz, spor, açık hava ve seyahat. Bu iyi bir şey olmalı, değil mi? Her zaman bana ayak uydurabilecek birini istemişimdir."

Aşağıdaki caddeden korna sesleri yükseliyor. Tüm panjurları açık bırakmış, şehrin ışıklarının panoramik görüntüsünü veriyor, o kadar uzağa uzanıyor ki hiç bitmeyecek sanırsınız. Yumuşak kahverengi gözleri benimkileri arıyor.

Evrende ne kadar insan varsa o kadar ikinci şans vardır. Ben hak ediyor muyum? Pek değil.

Bir tane istiyor muyum? İstemediğimden o kadar emindim ki.

Ama sen. Sen başkasının ikinci şansısın. Benim asla olamayacağım bir şekilde o senin için mükemmel. Sen onun hayatına girdiğinde, dünyası asla eskisi gibi .

"Elbette." ve kremanın üstündeki çikolata buklelerinden birini . "Bu iyi bir zgven artırıcı olur ve belki de ."

Tereddüt eder, sonra başını sallar. "Başımı sallayacağım. Teşekkürler." Telefonunu çıkarıp tam önümde metni yazıyor, dijital klavyenin tıkırtısı dışında her şey garip bir sessizlik içinde.

"Pasta için teşekkür ederim."

Sırıtıyor, dili dışlerinin arasında. "Bu konuda nazik olmana gerek yok. Bunun çok sevimsiz olduğunu düşündüğünü biliyorum."

Mumu elime alıyorum, çizgili balmumu parmaklarımda eriyor. "Bunlar tekrar kullanılabilir mi? pe atmak müsriflik olur."

Yüzü yumuşar. "Evet. Gerçek doğum gününde benim için yak." Bacaklarını tabureden kurtararak kayar. "Sanırım gıtsem iyi olacak. Yarın için dinlenmen gerekiyor ve Elliott'ın bir çeşit *Madden* turnuvası hazırlığı var."

"Umarım randevunuz iyi geçer."

"Gerginim. Bir erkeğin benden hoşlanmasını nasıl sağlayacağımı bilmiyorum. Bir kadınla çıkmak gibi mi?"

Girişe kadar onu takip ederek ayakkabılarını giymesini, kapüşonunu kulaklarına kadar çekmesini ve cebinden evimin anahtarını çıkarmasını izliyorum. "Hiç bir kadınla çıkmadım. Ama sana bir keresinde herhangi bir erkeğin sana sahip olduğu için şanslı olacağını söylemiştim."

Omuz silkiyor, ben anahtarı anahtarlığımdaki yerine geri koyarken gözleri hareketlerimi izliyor, bu sefer gerçekten. "Bu arada, seni beklemekten sıkıldım, o yüzden sana ögle yemeği hazırladım. Buzdolabındalar."

"Söz onları yiyeceğim."

"Yapsan iyi olur. Daha sonra sana bazı tarifler göndereceğim, böylece kendi tarifini yapabilirsin."

Bu kez el sıkışmıyoruz, çünkü o açık kapı aralığında duruyor ve karanlık koridorun cereyanını içeri alıyor. Sadece elini uzatıyor ve ben de elini tutuyorum, parmaklarım onunkilerin arasında kayıyor ve *iyi geceler dileyip* uzaklaşmadan önce bir dakika tutuyorum.

Chapter 21

GRI

Sonunda Colson'la yüz yüze görüştüğümde, adliyenin ikinci katındaki sıkışık tuvalette, pisuarların oradaydı. Kapıyı açtığımda akışın ortasında omzunun üzerinden bakıyor ve her şey o kadar saçma ve bir filmdeki dramatik hesaplaşmaya o kadar benzemiyor ki neredeyse güleceğim.

"Gri." Fermuarını çekmesini, ellerini yıkamasını ve sonra tokalaşmayı teklif etmesini izliyorum. Umursamak istemesem de hemen kontrol ediyorum ve sol elinde yüzük olmadığını görüyorum.

"?"

Yüzü ve vücudu yıllar içinde değişti, ama o kalın bukleler ve neredeyse siyah gözlerinin yoğunluğu beni onu gördüğüm son güne götürüyor, birlikte yemek yiyip film izlediğimiz ve ertesi sabah ortadan kaybolmayı planladığını hiç ima etmediği güne. Düşüncelerim kalmadı, sadece dürtülerim var. Ondan nefret etmek, ondan korkmak, sadece onunla geçirdiğim yıllar hayatımın en yalnız yılları olduğu için bile olsa onu çok özlemek. "İyiydim," diye yanıtıyor. "Sen mi? Lang davasını duydum."

Gerçekten anlayacak biriyle konuşmak çok rahatlatıcı. "Kabus gibiydi."

Başını sallıyor. "Arayı kapatmak ister misin? Öğle yemeği için caddeye iniyordum." Bunca zaman sonra hâlâ orada. Sesindeki ton bana onun saygısına asla sahip olamayacağımı söylüyor ama gözlerindeki ışık yine de denemek istememe neden oluyor.

"Zaten öğle yemeğim var," diyorum otomatik olarak, çünkü bu doğru. Alt kattaki buzdolabında üzerinde adımın yazılı olduğu bir Tupperware var ve onu ziyan etme düşüncesine dayanamıyorum.

"Elbette." Omuz silkiyor. "Sonra görüşürüz o zaman."

Düşüncelere dalmış bir halde öğle yemeğimi alıp adliyenin arkasında, sigara içilen alanın yanındaki bir masaya götürüyorum. Hava o kadar soğuk ki en derin gölgelere yapışmış kırağı izlerini görebiliyorum ama yün şapkamı takıp zayıf bir güneş ışığının altında oturuyorum. Araba motorları, kornalar ve inşaat gürültüleri arasında yaprakların hışırtısını duyacak kadar sessiz.

Plastik kapağı sıyrarak biftekli ve hardallı sandviçi ve Jonah'ın ocakta haşlamış olması gereken yumurtayı inceledim. Dibine bir avuç dolusu peçete koymayı bile unutmamış.

Sandviçi elime aldığımda altında, masamdaki bloknottan koparılmış bir kâğıt parçasının üzerinde, onun tıknaz, zahmetli el yazısıyla yazılmış bir not vardı.

Ben de seninle gurur duyuyorum.

JONAH

Rockefeller Plaza alışveriş merkezinin zemininde oturmuş, bir Banana Republic ile bir otomatın arasına sıkışmış, Elliott'ın o sabah bana gönderdiği randevum Mason'ın fotoğrafına bakıyorum. Zeytin rengi bir teni, dağınık saçları ve sevimli bir gülümsemesi var.

Resmin üzerinde Mason'dan bir metin belirir.

M: Sorun değil, anlıyorum. Fikrinizi değiştirirseniz bana haber verin.

Duvardan aşağı kayarak siyah kot pantolonumu ve gösteren dar beyaz tişörtümü inceliyorum. Elliott ve ben bir erkeğin başka bir erkekle randevusunda ne giymesi gerektiği konusunda uzun süre tartıştık, çünkü ikimizin de hiçbir fikri yoktu. Sonunda Elliott kazandı. Çok da önemli değil.

Şimdi nereye gideceğimi ya da ne yapacağımı bilmiyorum. Çünkü ben bir aptalım. Aptallar nereye gider? Eve döndüğümde Elliott çok kızacak.

Ben: Tekrar özür dilerim.

Başımı otomata yaslıyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Telefonum çalıyor ve Elliott'ın bana bağırmasını ya da Mason'ın neyim olduğunu sormasını bekleyerek el yordamıyla cevap veriyorum. "Alo?"

Diğer uçtaki kişi bir şey söylemiyor, ben de ekranı kontrol ediyorum. Kalbim boğazıma doğru tırmanıyor ve solunum yollarımı tıkıyor. Telefonu tekrar kulağıma götürdüm. "Hey, sen."

Gray derin bir nefes alır. "Randevuya gitme." "Ne?"

"Lütfen yapma."

Otomatın sıcak uğultusuna karşı bir top gibi kıvrılıyorum ve alnımı dizlerime dayıyorum. "Ben iptal etmedim. İptal ettim."

O kadar yumuşak iç çekiyor ki neredeyse duymuyorum. "Güzel." "Gray, ben-"

"Eve gelebilir misin?"

Tüm bu lanet duygular burnumu ve boğazımı tıkıyor, gözlerimi kaşındırıyor. Tam bir ağlayıcıyım. "Evet."

Kaldırımlar santim santim kirli çamur içinde, bu yüzden param yetmese de taksiye biniyorum. Gray'in pencerelerinde sadece bir ışık yanıyor, kanepenin yanındaki okuma lambası. Kapıcı incelediği eski bir çizgi romanın üzerinden bana başını sallıyor. Asansörde, sanki daha hızlı gitmesini sağlayabilmişim gibi ayak parmaklarımin üzerinde zıplıyor ve söylemek istediğim her şeyi hatırlamaya çalışıyorum.

Ön kapıyı kontrol ettiğimde kilitli olmadığını görüyorum. Gray hemen koltuktan kalkıyor, ben kapıyı arkamdan itip ona yaslanırken kitabını sehpanın üzerine koyuyor.

"Tamam, dinle," diye başlıyorum kararsızca, buraya kadar prova ettiğim kelimelerle çalışıyorum. "Her şeyi düşünüyordum, eski sevgilinin ilişkiler, seks ve güven hakkında sana neler hissettirdiğini." Kanepenin ucundan bana doğru yürürken sesim biraz yükseliyor. "Ve bilmeni isterim ki senden sadece seks için değil, bir insan olarak gerçekten hoşlanıyorum ve sen okurken yanında oturup omzuna yaslanmaktan ve bunu istediğin kadar yavaş yapmaktan tamamen mutlu olurum. Önce mastürbasyon yapmam gerekebilir, belki iki kez çünkü gerçekten çok ateşlisin, ama sonra hazır olurum."

Önümde duruyor, gözleri çok sevdiğim ormanlık alanların rengine ve parmaklarını ceketimin yakasına doluyor. Dizleri iki yanımda, ucuz kot pantolonum onun iki bin dolarlık takım elbisesine sürtünürken kapıya bastırılıyorum. "Bu şimdiye kadar birinin bana söylediği en tuhaf ve belki de en güzel şey."

"Bir daha kimsenin seni incitmesine izin vermek istemiyorum," diye nefes alıyorum. "Benim bile."

"Bunu yapamazsın."

Sırıtiyorum, alnımız birbirine değiyor, burnu benimkine değiyor. "Bana asla yapamayacağımı söylememeyi öğrenemedin mi-Ah Tanrım."

Dudakları zar zor değiyor, o kadar hafif ki hayal bile edebilirdim. Hayatımın ilk öpücüğü de olabilirdi, çünkü bir kızı öpmeye hiç benzemiyordu, sıcak nefes ve hafif tuz tadı, her santimimde keskin, değerli bir ateş. "Gray, bebeğim, lütfen bana bunu yapma. İyi olabilirim ama bu kadar iyi olamam."

Uzaklaşırken elimi tutuyor ve beni kendine çekiyor, geriye doğru yürüyüp kanepeye oturuyor ve beni kucağına çekiyor. "Ben seni aramadan önce randevuyu iptal ettin. Neden?"

"Nedenini biliyorsun."

Başparmağını çenemde gezdiriyor. "Neden?"

"Bana misin?" Başını sallıyor, dudaklarında küçük bir gülümseme belirliyor.

"Seni egoist piç." Gülümsemesi daha da genişliyor. "Ne söylememi istiyorsun? Tamamen sana takılıp kaldığımı mı? Seni düşünmeden hiçbir şey yapamadığımı ve artık buna dayanamadığımda uyuyakaldığımı ve sen

Orada da mı? Duymak istediğın bu mu? İyi olmaya çalışmak için geri döndüm ve sen bunu bilerek zorlaştırıyorsun çünkü benim acı çektiğimi görmek hoşuna gidiyor-"

Sonra ağzımı yutuyor, yumruğu başımın arkasına doğru sertçe kıvrılıyor, yıllar ve yıllar süren yalnızlık vücudundan benimkine akıyor. Hepsini alıyorum, benim olana ve ona bir daha dokunamayana kadar içiyorum.

İnanılmaz öpüşüyor, dili sarhoş edici bir ritimle gittikçe daha derine iniyor. Nefes alamıyorum ama başım dönene kadar bana hava veriyor.

Sonunda gitmeme izin verdiğinde, elini kot pantolonumdaki ereksiyonun etrafında dolaştırıyor ve piercingleri yokluyor. "Bana bebek deme."

"Babamı mı tercih edersin?"

Taşaklarımı sıkarken sızlanıyorum. "Kapa o pis ağzını."

"Onu bir şeyle doldurman gerekecek."

Beni ters , böylece kanepede oturuyorum, başım arkada, dizleri kalçalarımın üzerinde. "Kesinlikle olmaz, seni küçük saksocu. Buna bayılırsın. Bu bir ceza değil."

Dirseklerini iki yanıma dayıyor ve dudaklarıyla beni sıkıştırıyor. İlki çok yumuşaktı, uyuyan bir prensesi uyandıracak türden bir öpücüktü. Sonra ellerini başımın etrafına doluyor ve ben dilinin etrafında inleyene kadar ağzımı acımasızca sikiyor.

Tepki vermeden bir saniye önce gecikmiş kaygının vücuduna çarptığını hissediyorum. Kasları gevşiyor ve tüm ağırlığını vererek yüzünü omzuma gömüyor. Onu elimden geldiğince kollarımla sarıyorum ve kulağını hafifçe ısıyorum. "Şu haline bak. Beni öptün ve bu çok iyiydi. Çok mutluyum. Eğer istemiyorsan başka bir şey gerek yok. Sadece bir süre burada benimle otur ve bunu düşün. Hiçbir yere gitmiyorum."

"Sarılmanı seviyorum," diye mırıldanıyor terli tenime karşı. "Orantısızlar. Her zaman sen olduğunu biliyorum."

Birbirimize dolanarak, kanepeye uzanana kadar aşağı kayıyoruz ve ben kanepenin arkası ile onun cüssesi arasında eziliyorum. Uzun bir süre hareketsiz ve sessiz yatıyoruz, eli saçlarımı okşarken birbirimize nefes veriyoruz. O kadar dokunsal ki, birlikte olduğumuz her saniye açlıktan teni benimkini arıyor.

Sonunda parmağı çenemi yukarı kaldırıyor ve tekrar dudaklarımı buluyor. Bir saat gibi gelen bir süre boyunca yavaşça ve nazıkçe öpüşüyoruz, sırayla yalıyoruz

Birbirlerinin ağızlarının her köşesine yumuşak bir şekilde. "Şimdi ne istiyorsun?" Karmakarışık sarı saçlarına fısıldıyorum.

"Çıplak olmanı istiyorum."

"Oh, gerçekten mi? Bu kendini daha iyi hissetmene yardımcı olacak mı?" Gülmemek için kendimi zor tutuyorum. Çok ciddi bir şekilde başını sallıyor. "Tamam o zaman, ama bana yardım etmelisin."

Hangi kara büyüyle oturmadan ya da birbirimizden ayrılmadan tüm kıyafetlerimi çıkarmayı başardığımı bilmiyorum, ama farkına bile varmadan soyunmuşum ve Gray yanıma uzanmış, başı kolunun üzerinde, parmaklarını gövdemin çizgileri boyunca gezdirirken orada yatıyorum. Yolda bir yerde gözlüklerini çıkarmış ve beni düzgün görebilmek için gözlerini biraz kısması gerekiyor.

"Teklifimi geri çekmeyeceğim," diyorum ona, "ne yaparsan yap. İstedğin zaman bırakabilirsin ve ben de kızmam. Bu gece sevişsek bile umurumda değil."

"Öyle mi?" diye mırıldanıyor, orta parmağını kalçamın iç kısmında gezdiriyor, sonra mutlu izimin koyu renkli tüyleri boyunca ilerliyor, sikimin kalçama doğru kalınlaşmasını ilgiyle izliyor.

"Kahretsin." En azından izlemek zorunda kalmamak için kolumu gözlerimin üzerine koyuyorum. "Evet, öyle. Sen kitap okurken ve sikimle oynarken bütün gece boşalmadan yanında çıplak oturmamı söyleyebilirsin ve ben de bunu yaparım, eğer seni rahatlatan buysa."

Parmağı tenimden ayrılıyor ve kolumu hareket ettirdiğimde büyülenmiş bir şekilde yüzümü inceliyor. "Aynı anda nasıl bu kadar sağlıklı ve pis olabiliyorsun?"

Sırıttıyorum. "Ben bir erkeğim..."

Alnını benimkine yaslıyor. "...birçok gizemin. Ben de öyle duydum." Ve beni tekrar öpüyor, derin ama çok tatlı ve gülüyor. Karamsar gözleri parlıyor, korkusu akıp gidiyor ve bir bacağına üzerime karnımın üzerine oturuyor. Sesi göğsünde alçalıyor. "Teşekkür ederim ama seni ilk kez başka birinin izin vermeye tehlikeli bir şekilde yaklaştım ve bunu düzeltene kadar rahat edemeyeceğim." Çenemi sert ve talepkâr bir şekilde avucunun içine alıyor ve başparmağını ağrıyan, şişmiş alt dudağıma sürtüyor. "En son ne zaman test yaptırdın?"

Yüzüm . "Dün mü?"

"Randevun için bu kadar heyecanlı mıydın?" Kaşı kalktı.

Başka tarafa bakmaya çalıştığımda beni sıkıca kavıyor ve bakışları altında büzülürken beni sabit tutuyor. "Randevuyu öğrenmeden önceydi. Aptalca olduğunu biliyorum, sadece... işe yarayabileceğini düşündüm." Parmakları aşağı doğru kayarak

Sanki bundan hiç bıkmayacakmışım gibi beni bir kez daha öpüyor. Bu sefer liderliği ele almama izin veriyor, beni istediğim gibi oynamaya davet ediyor. Geri çekildiğinde inliyorum. "Temizim, eğer anlaşılmadıysa. Sana telefonumdan gösterebilirim."

Sessizce kıkırdıyor. "Gerek yok." Biraz arkasına yaslanıp pencereden dışarı bakıyor, gülümsemesi soluyor. "En son üç yıl önce test oldum ve o zamandan beri kimseyle birlikte olmadım." Gözlerimi kaçırırken kaşları çatılıyor.

"Gel hadi." Uzanıp başparmağımı elmacık kemiği boyunca gezdiriyorum. "Ne söyleyeceğini sanıyorsun? *Kahretsin, keşke benden önce daha çok insan sıkseydin. Başka erkeklerin kışkılarındaki mikropları düşündükçe azıyorum.*"

"Seni geveze velet." Gıdıklayan parmaklarını koltuk altına sokuyor ve ben de altı yaşında bir kız gibi ciyaklayarak altında top gibi kıvrılıyorum. "Peki ne diyorsun? Bu gece döllerimle dolu olarak uyumak ister misin?"

Başımı salladım, titriyordum. Kadınlarla çıktığımda, onları beceren, kontrolü ele alan ben olmalıyım. Hiç kimse bana böyle bakmamıştı, sanki onu vücudumla baştan çıkarıyormuşum gibi. Daha önce hiç birinin dokunuşu için yalvarmadım ve bana ne isterse yapmasına izin vermedim. Bu garip bir güç, ezici ve yeni.

Gray beni yatak odasına götürüyor, ışıkları loş bırakıyor. Onu soymama izin veriyor ve tüm düğmelerini sonsuza dek sürüyor ama sabırsızlanmıyor. Elimi boxer'ının önünden aşağı kaydırıp paketini kavriyorum ve dilimi meme uçlarında gezdirdiğimde avucumun içinde şişiyor. "Oh, bundan hoşlanıyorsun. Meme uçlarını emmemi düşünerek çok zaman geçirdin mi?"

Başımın tepesine inliyor, ama sonra çekiliyor, çekmecesinden bir şişe kayganlaştırıcı alıyor ve dizlerini açarak yatağın kenarına oturuyor. "Buraya gel."

Üstüne duruşunu genişletiyor, dizlerimi ayırmaya zorluyor, ta ki elini bacaklarımın arasından geçirip istediği her şeye erişene kadar.

Kendime dokunmamı engellemek için bileğimi kavriyor ve parmaklarını yarığımdan sızan prekumla kayganlaştırıyor. Parmaklarını soğuk ve ıslak taşaklarımın arkasına geçirdiğinde bacaklarım sarsılıyor. Ağzı kulağımı buluyor, çenesi yanağımda geziniyor. "Tanrım, çok hazırsın. Benim için ağlayana kadar açacağım."

"Deneyebilirsin." Kolumu sertçe kavrayarak gücünü test ediyorum. Onu kızdırmak istiyorum. Beni becermesini istiyorum.

Sadece bir kahkaha atıyor ve dilini boynumun yan tarafında gezdiriyor. Ben daha ne olduğunu anlamadan, yağlanmış parmağı çatlağıma giriyor. Ağzıma en ufak bir baskı uyguladığı anda kendimi kaybediyorum, vahşi bir iniltiyle derimden fırlıyorum, sikim sarsılıyor.

Arkasına yaslanıp yüzümü incelerken, kıcımlı kovalıyor, daha sert bastırıyor, deliğin etrafında alay ediyor. Beynim aşırı yükleniyor. O Gray ve içimde olmak istiyor, kendini iyi hissetmesi için kıcıma ihtiyacı var. Her acıdığı anda daha da heyecanlanıyorum ve acı, bedenlerimizin arasına sıkışmış sikimde kör edici bir sızıya dönüşüyor.

"Oh, Jonah," diye mırıldanıyor. "Nedir bu?"

Kendime geliyorum ve onun iki parmağını öylece oturduğunu, kendimi parmaklarımın üzerinde olabildiğince derine sokmamı izlediğini fark ediyorum. "Bu normal değil mi?" İnliyorum, tüm kaslarım seğiriyor.

"Özellikle değil, ilk kez değil." Elimi aç ereksiyonuna götürüyor ve bileğimi serbest bırakıyor, ben de parmaklarına sürtünüp onu okşuyorum, yarı kapalı gözleri benimkilere sabitleniyor. "Bence sen tam bir kaltak ve saksocusun. Sikine hiç dokunmadan, sadece deliğinle oynayarak ve beni saatlerce emmeni sağlayarak seni defalarca boşaltabilirim."

"Kahretsin," diye hıçkırıyorum ve neredeyse kendimi kaybediyorum, parmaklarının dibine inerken boşalmamak için gösterdiğim çabadan dolayı gözlerimin arkasında kıvılcımlar çıkıyor.

"Kahretsin, çok vahşisin," diye inliyor, bir kolunu kalçalarımın doluyor ve beni ona doğru kaldırıyor, böylece horozu taşaklarımın altında, kığım boyunca kaygan ve ağır bir şekilde sürtünüyor. "Sana yapmak istediğim o kadar çok şey var ki. Karar veremiyorum."

"Bana bak." Saçlarından bir tutam tutuyorum ve gözlerimiz buluşana kadar başını geriye itiyorum. Kelimeleri çıkarmak için savaşıırken bile üçüncü bir parmağını içime bastırıyor, sesim boğuk ve çaresiz hale gelene kadar kıvrıyor ve esnetiyor. "Beklemekten yoruldum. Konuşmaktan yoruldum. Çeneni kapamanı ve beni ikiye bölmeni istiyorum."

Gözleri kararıyor, o yavaş, kirli gülümsemesi.

Parmaklarını beni sırtüstü yatağa öyle bir çarpıyor ki bütün yatak kayıyor. Dirseklerini dizlerimin altına, sonra da omuzlarına geçiriyor, kahretsineğilip ağzı ağzımı kapatana kadar beni ikiye katlarken tüm bedenim ılgık atıyor. Boynunun arkasını tutuyorum ve birbirimize mükemmel bir şekilde oturana kadar büküyorum, birbirimizi umutsuzca ağız dolusu yutuyoruz. Aletini sonuna kadar sokarken ılgıklarımı , o kadar derin ki

Yemin ederim gözbebeklerimin arkasında hissedebiliyorum ve o zaman bile kalçalarımı onun altına sokuyorum, onu daha da derine sokmaya çalışıyorum çünkü bu asla yeterli olmayacak.

Bana çarparken, kafası içeride sikimin zıplamasına, zonklamasına ve karnıma sızmasına neden olan o noktaya tekrar tekrar çarpıyor. Nefes nefese, tüm kasları gergin ve eminim ki yatak başlığı duvara çarpıyor. Kesinlikle iğrenç durumdayız.

Beni kontrol etmek için başını geri çektiğinde, gözlerimdeki meydan okumayı görmesine izin veriyorum, çünkü cesareten hoşlanmasa da, bence bu onu gizliden gizliye tahrik ediyor.

"Lanet olsun," diye soluk soluğa bağılıyor. Bir elini yüzüme koyup başımı yatağa bastırıyor ve her hamlesinde tüm vücudunu ortaya koyuyor. Ne görebiliyorum ne de nefes alabiliyorum ama *sonunda* daha fazlasını yapamayacağından, hayatında hiç kimseyi bu kadar sert sikmediğinden, de orospu Colson'ı sikmediğinden şüphe duymayacak kadar eminim.

Görünüşe göre hayatım boyunca peşinde koştuğum şey buymuş.

Sıcak bir şey göğsüme, çeneme çarpıyor ve üzerime fışkıranın kendi dölüm olduğunu fark ediyorum ama bunun neredeyse hiçbir önemi yok çünkü Gray'in kalçaları tekliyor ve hayvani bir iniltiyle içime boşalıyor, içimin en derin kısmını dolduran bir sıcaklık dalgasıyla beni ele geçiriyor. *Benimkini*.

Bacaklarımı beline doluyorum ve omzuma doğru hırıldayarak yavaşça yığılırken onu mümkün olduğunca uzun süre içimde tutuyorum. "Canını mı?" diye mırıldanıyor sonunda.

"Tam istediğim gibi."

Sırıtişına bakıyor, sonra yüzünü yorganın içine gömüyor ve bitkin bir kahkaha atıyor. "Korkunçsun."

İsteksizce, içimden kaymasına ve sırtüstü dönmesine izin verdim, terden sıırıslıklam olmuş ve dölleriyle bulaşmıştı. Gerilmiş deliğimdeki acının ve damlamanın tadını çıkararak ters dönüyorum, göbek deliğini, sonra uyluğunu, sonra da dağınık sikinin hemen yanındaki yumuşak teni öpüyorum. İtiraz eden bir sesle kalçalarını oynatıyor. Dilimi şaftının alt kısmına doğru kaydırıldığında başımı tutuyor ve sabit tutuyor. "Tanrım. Yirmili yaşlarımızın ortasındaki dayanıklılığımızı koruyamayan bizlere merhamet et."

"Sadece yaptığın bu büyük pisliği temizliyorum." Tutuşundan kurtuluyorum ve kısa yalamalarla uzunluğunu kucaklıyorum. "Ayrıca böyle sevişip sonra da yaşlıymışsın gibi davranamazsın." Kollarını başının etrafına sarıp inliyor.

Tüm kayganlaştırıcıyı ve tuzlu spermi dikkatlice temizledikten sonra, yarığını öpüyorum ve taşaklarına doğru ilerliyorum ve nefesi tekrar tuhaflaşmaya başlıyor. "Bu

uzun zaman alacak," diye . "Ben bir porno yıldızı değilim."

"Güzel." Muhteşem aletini avucumun içine alıyorum. "Bol bol pratik yapacağım." Başını ağzımın içine kaydırarak tembelce emiyorum, dilimin üzerinde yeniden kalınlaşmasını seviyorum.

Bir süre sonra eli belime geliyor, sonra kıcıma kayıyor. Parmaklarının beni açtığını, ben kıvrana kadar sürtündüğünü ve oynadığını hissedebiliyorum. Elini vücudumun altına sokuyor ve yavaş, yumuşak çekişlerle sikimi okşuyor. Hayatımın belki de en mutlu kırk beş dakikasından sonra nefesi kesiliyor ve titreyerek ağzımı dölle dolduruyor. Tadının şiddetiyle, çenemden aşağı damlamasıyla inleyip parmaklarına dökülüyorum.

Sonra yüzümü karnına gömüyorum ve bir daha asla hareket etmek zorunda kalmamayı dileyerek öylece uzanıyorum. Gecenin soğukunda titrediğimi hissettiğinde ayağa kalkıyor ve ellerini sırtımda gezdiriyor. "Hadi tatlım. Ayağa kalk."

Yarı uykulu bir halde sızlanıyorum ama beni ayağa kaldırıyor ve banyoya doğru sürüklüyor. "Acıyor," diye yakınıyorum. Sadece kığım değil. Her yerim. Aletim, sırtım, ağzım. Ham ve kullanılmış.

Beni düşün duvarına yaslıyor, sıcak suyu açıyor ve dölleri dudaklarımdan ve çenemden dikkatlice yalıyor. "Yarın daha çok acıyacak."

"Güzel."

Kulağıma doğru bir kahkaha atıyor. "Her şey bir yarışma değildir."

"Öyledir. Ve ben kazandım."

"Sen yaptın." Beni kendine doğru çekerek sabunu çatlağımdan aşağıya, bacaklarımın arasına ve yumuşak aletimin etrafına sürüyor. "Kimse seni yenemez."

Ben temizlendikten sonra başıma kabarık bir havlu örtüyor ve kendini yıkamak için suyun altına geri dönüyor. Yatağın yok etmediğimiz yarisına sürünüyorum ve o geri gelene kadar uyanık kalmak için savaşıyorum.

Yatağın köşesine oturup uzun süre uyumasını izliyorum. En büyük düşmanım, her sefil gecede benden kaçan şey, onu sevgili bir dost gibi karşılıyor. Tam kapı aralığına geldiğimde adımı sesleniyor, sesi uykudan hantallaşmış.

"Biraz dinlen, Jonah. Ben bir süreliğine çalışma odasına gidiyorum."

Yorganın altında kıpırdanır ve oturur, şekli karanlıkta zar zor görünür. "Hayır, hayır. Yatağa gelip benimle uyuyacaksın."

Ciğerlerime baskı yapan bir ağırlık var. Bu çok korktuğum kısımdı. Uçarsınız ve sonra düşersiniz, çünkü yeryüzünü terk etmek için hiç yaratılmamışsınızdır. "Yapamam," diye nefes alıyorum.

"Bebeğim," diye iç geçiriyor, bana böyle seslenmemesi gerektiği halde. "Buraya gel."

Başka ne yapabilirim ki, çünkü bu Jonah ve ona hayır diyebileceğim bir dünya yok. Sırt üstü uzanıyor ve başımı göğsüne yaslamama izin veriyor, kolunu altıma doluyor ve başparmağını omzumda aşağı yukarı gezdiriyor. "Hiçbir yere gitmiyorum," diye mırıldanıyor. "Ve senden istediğim hiçbir şey yok. Sen mükemmelsin."

Anlamıyorum. Geçmişimle ilgili sadece birkaç cümle duydu ama tam olarak ne duymam gerektiğini biliyor.

Belki de birilerinin bize söylemesini en çok istediğimiz şeylerin enkazından birbirimiz için sığınak inşa ediyoruz.

"Teşekkür ederim." Uzanıp kolunun kütüğünü tutuyorum ve nazikçe sıkıyorum. "Ama uyuyamayacağım."

"Bu gece sen uyuyana kadar uyanık kalacağıma söz veriyorum." Vücudunun uyanık olmak için çabaladığını hissedebiliyorum.

"Yapamayacaksın, ama sorun değil."

Altımdan kayarak elini benimkine doluyor ve göğsüne doğru çekerek avucumu sıkıca kavriyor. "Uyumadan önce bıraktığımı hissetmeyeceksin."

Şaşırtıcı bir şekilde, o haklı.

Eskiden hayallerimi kaydederdim, ta ki onların sadece saçmalık ve pişmanlık olduğunu fark edene kadar.

Bu kez rüyamda öldüğümde, yok olmadan önce, çok yükseğe çıkarıldığımı görüyorum. Tüm hayatımın bir anda altıma serildiğini görüyorum. Ve birdenbire her şeyin sonunda bir anlamı olduğunu fark ediyorum.

Chapter 22

Jonah'ın yatak odasında kıpırdadığını duyduğumda, bir fincana bir parmak kahve doldurup kalanını çocuklar için bir tür barmen gibi krema ile dolduruyorum ve yatak odasına taşıyorum. Saat dörtten beri ayaktayım, rafımdaki alfabetik sıraya göre dizilmiş kitapları yeniden alfabetik sıraya göre diziyorum, onları indirip karıştırıyorum ki tekrar sıraya koyabileyim.

"Bir saat içinde adliyeye gitmem gerekiyor..." Kapı aralığında durdum. Yatağın üzerinde oturmuş, düğmeleri açık kot pantolonu kalçasının yarısına kadar inmiş ve elinde bir gömlekle pencereden dışarı bakıyor.

Fikrimi değiştirebilecek ve bu işten vazgeçebilecek tek kişinin ben olmadığımı bir anda anladım.

Sonra bana dönüyor ve tanıştığımız ilk günden beri olduğu gibi gülümsüyor, sanki bende kimsenin , benim hayal bile edemediğim bir şey görüyor. "Günaydın."

Dizinin yanındaki halıya oturuyorum ve ona dumanı tüten kupayı uzatıyorum. "Görünüşe göre dikkatin dağılmış."

Bir ağız dolusu kahvenin içinden mırıldanıyor ve yutkunuyor. "Giyinirsem dün gecenin resmen sona ereceğini fark ettim." Omuz silkerken sabah güneşi çıplak gövdesine altın renginde vuruyor. "Next'ler beni korkutuyor. Hızlı yaşadığım için bana ." Eğilip fincanı komodinin üzerine koyuyor ve gözlerimin içine bakıyor. Onu hiç bu kadar kararsız görmemiştim. "Bunun aptalca olduğunu biliyorum, seviştikten ve her şeyden sonra, ama korkuyorum. Hiç erkek arkadaşım olmadı, hatta bir erkekle el ele bile tutuşmadım; bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyorum."

Parmağımı kalçasında, kot pantolonunun kemerinin üzerinde gezdiriyorum. "Ve dokuz yıldır kimseyle birlikte olmadım. Bunun bir daha asla gerekiyordu."

Kağıt üzerinde bunların hiçbiri işe yaramıyor - bir çocuk ve bir adam, güneş ve ay, birbirine dokunmaması gereken şeyler. İkimiz de hazır değiliz. Akıntıyı tersine çevirmek gibi geliyor, dünyanın tüm kutuplarını. Ama onunla bir gün daha geçirmek için her şeyi yapacağımı biliyorum, sahip olabileceğim tek şey bu olsa bile.

Kalçasını omzuma bastıracak şekilde ağırlığını kaydırıyor, sonra eğilip yumuşak, çaresiz bir sesle yüzünü saçlarıma yaslıyor. "Vazgeçmek istemiyorum."

Sahip olduğum tüm gücü, onun bende bulduğu tüm gücü topluyorum ve ona bakıyorum. "Arkadaşlarım Victor ve Ethan yarın ziyarete geliyorlar. Burada kalabilirsin. *Burası* gibi." Yatağımı okşuyorum. "Ve biz de

Bu hafta sonu için, nasıl hissettirdiğini görmek için. Victor'un kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama onlar iyi insanlar. Bizi destekleyeceklerdir."

Yüzü kararsızca aydınlanıyor. "Öyle mi?"

Güneşin ısıttığı ışıltılı gözlerinin her ayrıntısını inceliyorum. "kadar birlikte geldik. Bakalım nereye kadar gidebileceğiz."

Yataktan kayıyor ve bana hızlı, utangaç bir öpücük vermek için eğiliyor. Tadı diş macunu ve kahve gibi, kokusu da benim vücut yıkama suyum gibi, kütüğü güvenle koluma bastırıyor. En basit, en mükemmel şey.

Hukuk davaları, filmlerde veya televizyonda gördüğünüz mahkeme salonu dramalarına benzemez. Her iki taraf da bilgi toplamak, arabuluculuk yapmak, konuşmak, konuşmak ve daha fazla konuşmak için yorucu aylar geçirir. Tüm kanıtlar ve tanık ifadeleri önceden paylaşılır, aksi takdirde davanın düşme riski vardır. Dünyanın en sıkıcı insanlarından biri olarak, düzenlilikten, detaylara dikkat etmenin ve kapsamlı hazırlığın sizi zafere taşıyabileceği bilgisinden çok hoşlanıyorum. Colson'ın son dakikada yeni savunma avukatı olarak atanması beni şaşırttı ama mahkeme salonundaki her yavaş ve metodik gün kendime olan güvenimi tazeliyor.

Duruşmaya hafta sonu için ara verilmeden önce bir tanığa tünel bakımının inceliklerini anlatırken neredeyse rahatlamış durumdayım. Oliver molaya ihtiyacı varmış gibi görünüyor, yanındaki koltukta solgun ve bitkin bir şekilde oturuyor. Megan'ı birkaç günlüğüne bir göl kulübesine götürüyor.

İlk başta savunma avukatının ayağa kalktığını bile fark etmedim, ta ki Oliver koluma dokunana kadar, Colson bir tomar belgeyi yargıca uzatırken yüzündeki endişe giderek artıyordu. Yaşlı adamın okumasını ve Colson'a duyamadığım sorular sormasını izlemekten başka yapabileceğim bir şey yok. Sonunda boğazını temizliyor, sanki bana işkence etmek istiyormuş gibi her kelimeyi uzatıyor. "Savunma makamı, bu olaydaki diğer kurban Jackson Moreno hakkında şartlı tahliyenin ihlaline ilişkin bir ceza davası açıldığını mahkemenin dikkatine sunmuştur."

Oliver panikle bir ses çıkarıyor ve ayağa kalkmasını engellemek için omzunu tutmak zorunda kalıyorum.

"Savunma makamı, ceza davası sonuçlanana kadar bu davanın askıya alınmasını talep etmiştir."

Hemen ayağa kalktım. "Bu çok saçma. Bu davanın ceza davasıyla hiçbir ilgisi yok." Colson beni bir yırtıcının düz ve sakin bakışlarıyla izliyor. "Savunma, müvekkilimi oyalamak ve anlaşılmaya zorlamak için her yolu deniyor."

Yargıç elini kaldırdı. "Bu talep önümüzdeki Salı günü mahkeme yeniden toplanana kadar bekletilecektir."

Hay sikeyim. Oliver bir ceza davasına aylarca hatta yıllarca dayanamaz; nakliye şirketi ona ne teklif ederse onunla yetinir. O kadar gergin ki Jackson'ı da işin içine soktuklarına göre hafta sonuna bile dayanabileceğinden emin değilim.

Bir şeyi tekrar kaçırmaktan korktuğunuz için sürekli çalışıyor musunuz?

Bu açının bir şekilde geldiğini görmeliydim, Oliver'ı Jackson Moreno ve bağlantıları hakkında daha fazla açıklama yapmaya zorlamalıyım. Artık çok geç.

"Jackson'a ne yapacaklar?" Mahkeme salonu boşalırken Oliver peşimden koridora doğru koşuyor. Tabii ki kendisinden çok diğer adam için endişeleniyor. "Gelecek hafta çıkması gerekiyordu."

Ona bunun artık mümkün olmadığını söylemem. "Ben onun avukatı değilim Oliver, ama onun mükemmel olduğunu biliyorum. Ona iyi bakacaktır."

Adliye koridorlarını kaplayan floresan ışıklar, eskimiş mobilyaları ve dışarıdaki erken kış çamurundan zemine yayılmış uzun kirli ayak izlerini aydınlatıyor. Oliver bir elini kızıl saçlarında gezdirerek daireler çiziyor. Önüne geçip ellerimi kollarına koyuyorum. "Oliver, Jackson'la aranızda ne oldu?"

Gözleri biraz açılıyor ve vücudunun sertleştiğini hissedebiliyorum. "O bu davanın parçası değil."

"Savunma onu da bunun bir parçası yaptı. Tüm bilgilere sahip değilsem size yardımcı ."

Başını sallıyor, onu hiç görmediğim kadar gergin. "Hiçbir şey olmadı. Konuştuk ve hayatta kalmaya çalıştık. Hepsi bu."

Daha fazla bir şey elde edemeyeceğimi anlayınca omuzlarını bırakıyorum. "Megan'ı alıp planladığın gibi hafta sonu için uzaklaşmalısın. Kendinize ve kızıınıza bakmaktan başka yapabileceğiniz bir şey yok. İşte bu-" Tereddüt ediyorum. "Jackson da bunu isterdi, değil mi?"

Bir an donup kalır, sonra yavaşça başını sallar.

Onu arabasına kadar geçirdikten sonra tekrar içeri giriyorum ve kasvetli, yankılı avlunun arka köşesinde bir masa buluyorum. Bir yanım Ethan ve Victor'un ziyaretini iptal etmek istiyor ama bu hafta sonu hareketin sonuçlarını değiştirmek için hiçbir şey yok; sadece oturup aklımı kaçıracam. Verdiğim söz

Jonah düşüncelerimin kenarında kırılğan bir şekilde oturuyor -*bunu deneyeceğiz, nasıl hissettirdiğini göreceğiz*. Her şeyin dağılmaya başlaması bir saat bile sürmedi. Bazen daha başlamadan yenilmişiz gibi hissediyorum. O savaştan asla vazgeçmiyor ama bende o cesaret yok.

Telefonum çaldı, ekranda Jonah'ın adı vardı.

"Sana böyle seslenmemin bir sakıncası var mı?" diye soruyor kararsızca. "Can sıkıcı olmak istemiyorum. Ben de sürekli benimle konuşmanı istemezdim." Sesi göğsümün içine giriyor ve orada kıvrılıyor, sıcaklık yayıyor.

"Nefes al, Jonah." Mecazi anlamda söyledim ama konuşmayı kesip itaatkâr bir şekilde nefes alıyor ve sert yüzümde bir gülümsemenin belirdiğini hissediyorum. "Seninle her zaman konuşmak istiyorum."

"Bu doğru olamaz."

"Bırak onu ben düşüneyim." Bir sütuna yaslanıp elinde yaprak üfleyici olan adamın adliye bahçesinde kahverengi ve turuncu yapraklardan oluşan hortumlar göndermesini izliyorum. Tam Jonah'a doğru şeyi yapıp yapmadığımı sormak için ağzımı açmıştım ki, hikâyesine başladı.

"Görüşmelerimi bitirdim. İlk garajın sahibi elim olmadan geldiğim için bana bağırdı - ki bu komikti, sanki elimi arabamın bardaklıklarında ya da iç çamaşırı çekmecemde unuttuğumu düşündü."

"Dükkanının adı ne?"

Jonah homurdanır. "İyi denemeydi. Ona John Wick gibi davranmayacaksın." Derin bir nefes alıyor. "Ama ikinci dükkândaki adam beni biraz sorguladı ve uygun olup olmadığımı görmek için bir haftalığına gelebileceğimi söyledi." Sanki hiç kimse ona aptal dememiş ya da yeterince iyi olmadığını söylememiş gibi gururla dolup taşıyor.

"Tanrım, bu harika. Bu akşam nasıl kutlamak istersin?"

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki acaba bağlantıyı mı kopardı diye düşündüm. "İnsanlar kendilerini kutlamak için ne yaparlar? Benim tek kutladığım doğum günü partileri. Sanırım kendime bir lise mezuniyet pastası yapmıştım ama o aynı şey değil."

"İstedini seç, tatlım." Colson evcil hayvan ismi kullanan biri değildi; bu kelimenin geldiğini, dilimden nasıl bu kadar kolay döküldüğünü bilmiyorum, sanki hep oradaymış, bekliyormuş gibi.

"Alışveriş merkezine gidip suşi yiyebilir miyiz? Mason'la randevum için oraya gitmem gerekiyordu ve gerçekten denemek istiyordum. Suşi hakkında bilgin var mı? Garip bir şey yemediğimden emin olabilir misin?"

Pek çok şeyden korkuyorum, ama bundan değil. Sadece sen, ben ve seninle geçireceğim her dakika.

"Tabii ki yapabiliriz."

JONAH

Bu havalı, zengin ve kibar adamların gelmesini beklerken aklımı kaçıyorum ve neden hiç terbiyem olmadığını ve arkadaşlarıyla çıkacak kadar iyi olduğumu nasıl düşündüğümü merak ediyorum. Gray enerjimi atmam için bir şeyler temizlememi söylüyor ama lanet olası evi zaten mükemmel. Muhtemelen Elliott'ın tezgahından daha hijyenik olan tuvaletlerdeki hayali küfleri temizlemek pek de eğlenceli değil.

Sonunda Gray'in odasına gidiyorum ve onun gibi kokan yatağa giriyorum. Bunu artık istediğim zaman yapabileceğime inanamıyorum, sanki bana aitmiş gibi. Sanki o bana aitmiş gibi. Hatta onun çarşaflarında otuz bir bile çekebilirim ki bu, alt katta yaşarken her gün peşimi bırakmayan bir cazibe.

Telefonumu çıkarıp anneme bir mesaj gönderdim.

Yakında konuşabilir miyiz? Bazı haberlerim var.

Onları çok özlüyorum. Zorba ve biraz cahiller ama Iowa'nın kırsal kesimindeki hangi aile öyle değil ki? Bana karşı çok sertlerdi ama alkolik babalar, öfkeli anneler ve yalnız, duygusal olarak bastırılmış insanlarla dolu bir denizde, her zaman beklediğiniz görünmese de evim sevgi doluydu. Ailelerinin onlara bıraktığı şeylerle ellerinden gelenin en iyisini yaptılar. Annemin *Jonah, mutlu görünüyorsun* dediğini duymak istiyorum ve benim de *özel birini bulduğumu* söylememi istiyorum; *bu sefer gerçekten ciddi*. Yolda tüm sırlarımı dökmek anlamına gelse bile.

Sonra yüzümü Gray'in yastığına gömerek uykuya daldım. Uyandığımda güneş gökyüzünde bambaşka bir yerdeydi.

yatak odasından çıkıyorum, gözlerimi ovuşturuyorum, sonra duruyorum. Şöminenin önündeki halının üzerinde sırtüstü yatan tuhaf bir adam var. Üzerinde çok kısa bir şort ve üzerinde *New Mexico'ya Hoş Geldiniz* yazan batık bir tişört var, saçları yanlardan kısa kesilmiş ve tepesinde sarı bukleler var.

Yuvarlanıyor ve şimdiye kadar gördüğüm en tuhaf gözlerle bana bakıyor, o kadar solgun ki içlerinde hiçbir renk bulamıyorum. Kendini oturur pozisyona itiyor, uzun, güçlü bacaklarını çaprazlıyor ve çenesini elinin üzerine koyuyor, o bakışla beni benden alıyor. "Vay canına, tamam." Merakla başını eğiyor. "Çok ilginç."

Telefondaki o tembel ve zarif sesi tanıyorum. "Sen Victor'sun. Şu ünlü adam." Birbirimize bakarken kanepenin arkasına atlayıp minderlerin üzerine kayıyorum. "Merhaba."

"Birbirini koklayan bir çift kedi gibiler," diyor başka bir ses ve ben Gray'in yanında duran siyah saçlı ve rahat bir fanila giyen iri yarı bir adam görmek için bakıyorum.

Gray oflayarak kahvesini yudumluyor. "Bu ikisini bir araya getirmenin korkunç bir hata olabileceği ana kadar aklıma gelmemişti."

Ne demek istediği hakkında en ufak bir fikrim yok ama Victor kaşlarını kaldırıp bana bakıyor, yüzünde sıkıntıdan başka bir şey yok. Bu insanlar hiç de kibar değil. Victor'a doğru elimi uzatıyorum. "Ben Jonah. Tutulan çocuk."

Gray kahvesini yudumlarken Victor tehlikeli bir şekilde sırtarak elimi tutuyor. "Senden hoşlandığımı biliyordum." Başını diğer adama doğru eğiyor. "Ve senin adamın yanında duran adam da benim adamım, Ethan."

Senin adamın. Sakıncası olup olmadığını anlamak için hızla Gray'e bakıyorum. Bana küçük, belirsiz bir gülümseme veriyor.

"Memnun oldum." Ethan'a el sallıyorum, o da kibarca başını sallıyor. Sanki dünyadaki her sorunu çözebilecekmiş ya da denerken ölecekmiş gibi olgunluk ve sorumluluk yayıyor. Eve böyle birini getirsem ailem bile şikâyet etmezdi. Ama gözlerimi yanındaki adamdan alamıyorum, çok ciddi ve acı verecek kadar yakışıklı, gözlüklerini biraz gergin olduğunda yaptığı gibi burnuna doğru itiyor.

Yumuşak bir kıkırdama duyuyorum ve Victor'un beni Gray'e bakarken izlediğini görüyorum. Memnun görünüyor ki bu iyi bir şey çünkü hangi arkadaşlık testini geçmem gerektiğini bilmiyorum.

Gray saatine bakarak, "Bu öğleden sonra bir yerlere gezmeye gideriz diye düşünmüştüm," diyor. "Ve akşamı da burada geçiririz."

"Palisades," diye geveliyorum, iyi bir izlenim bırakmaya çalıştığımı hatırlamadan önce. Ben koltuğa gömülürken herkes bana bakıyor. "Yani... eğer isteyen varsa."

"Palisade nedir?" Victor sorar.

Gray ve Ethan birbirlerini şaşırtarak aynı anda, "Kütüklerden yapılmış bir savunma duvarı," diye cevap verirler.

"Ama duvar yok," diyorum ona. "Sadece bir uçurum var."

"Peki." Ayağa kalkıp arkamdaki kanepeye oturdu ve bir kolunu göğsüme doladı. "Neden hakkında hiçbir fikrim yok ama bence bu çocuk istediği yere gitmeli. Yani, ona bir bakın."

"Evet." Gray'e sırtıyorum. "Bana bak."

Ethan kahvesini bırakarak, "Haklısın Gray," dedi. "Bu kötü bir fikirdi."

Chapter 23

JONAH

Yaz mevsimi yılın en sevdiğim zamanıdır, ancak sonbaharı da en az onun kadar severim, tüm dünya mükemmel bir şekilde berrak ve nettir ve gelecek yıl yeni hayata yer açmak için her şey ortadan kaldırılmıştır. Birçok insan benimle aynı fikirde olmalı, çünkü Palisades manzaralı otopark, dondurucu soğuklara ve kaldırımlardaki çamurlu kar izlerine rağmen çoğunlukla dolu.

Neredeyse herkes Gray'in arabasını kilitlerken ona hayranlıkla bakmak için duraklıyor ve yarısı da Gray'e hayranlıkla bakmak için bir dakika ayırıyor. Birkaç kadın başlarını baykuş gibi çevirip utanmazca ona bakıyor.

Victor soğuk esintide kamburlaşmış bir şekilde durmaktadır, başında ters takılmış bir Raiders şapkası ve şortunu tamamen örten neon pembe bir rüzgârlık vardır. Ethan manzaralı yola doğru ilerlemeye başladığında, Victor dengede durduğu kayadan atlayıp ona yetişiyor, elini tutuyor ve onu hızlı, dağınık bir öpücüğün içine çekiyor. Bir anı paylaşıyorlar, alınları birbirine değiyor, gözleriyle başka hiç kimseye ait olmayan bir dil konuşuyorlar. Onlar uzaklaşırken Ethan kolunu Victor'un omuzlarına doluyor ve başının üstünü öpüyor.

İtiraf etmekten nefret ediyorum ama gerçek hayatta hiç eşcinsel bir çift görmedim. Hollow Creek sokaklarında pek kalabalık değiller. Ve evet, bakıyorum, çünkü hiç hayal etmediğim bir şekilde çiğ, sıcak ve elektrikli. Sanki iki bedende tek ruh gibiler ve başkalarının bunu sorun etmesi umurlarında değil.

İkisi Gray'i de arkalarına alarak patikada gözden kaybolurken, spor ayakkabımın burnunu patikadaki ölü bitkilerin etrafına sokuyorum ve ne yapmam gerektiğini, bu resme nasıl uyduğumu merak ederken Gray'in paltosunun içine daha da sokuluyorum. Üç muhteşem gey adam ve küçük biseksüel cahil Jonah. Bunların hepsi kafamda çok basit görünüyordu.

Bir şey sağ kolumu okşadı. Gray benim için geri geldi, neredeyse benim hissettiğim kadar garip görünüyordu. Gülümsüyor, gözleri yumuşak ve elini davet edercesine uzatıyor.

Tanrım. Bir erkeğe sakso çektim ve bir erkeğin kıkına girdim ve yine de bu bir şekilde yaptığım en korkutucu şey, tam burada herkesin görebileceği bir yerde. Bu asla geri dönmeyeceğim kısım. Avucumu onun avucuna koyduğumda kalbim o kadar sert atıyor ki acıyor ve parmaklarını benimkilerin arasına kaydırıyor, sağlam bir çapa, nabızlarımız birbirine dayanıyor.

"Tamam mı?" diye soruyor nazikçe, yüzümü inceleyerek. Kendi sinirlerini ağzının kenarlarındaki gerginlikte saklıyor ama ben yine de onları bulabiliyorum.

"Evet." Sulu güneş ışığında birbirine kenetlenmiş ellerimizi inceliyorum, benim güdük tırnaklarım ve hırpalanmış eklemlerim onun uzun, mükemmel parmaklarında. Kafamı kaldırdığımda, güneş kirpiklerinde solgun bir ışık yakalıyor ve onu öpmek istiyorum. Ama henüz yeterince cesur değilim.

"Acele edin aptallar," diye sesleniyor Victor omzunun üzerinden.

Kenara ulaşana kadar havada bu kadar yüksekte olduğumuzu fark etmemiştim. Taş bariyerin üzerinden eğilip altımızda durgun, bulanık nehri ve uzak taraftaki suya kadar kalabalık şehri inceliyorum. Gray ve Ethan jeoloji ve şeylerle ilgili bilgilendirme tabelalarını okumak için duruyorlar, ben de onu bırakıp Victor'u patikada takip ediyorum, tekneler, nehir su samurları ve cesetler arıyoruz. Bir kaide üzerinde jetonla çalışan dürbünlerden birini buluyoruz ve aramızda onu çalıştırmaya yetecek kadar çeyreklik var. Victor sırt üstü duvara uzanıyor, ayaklarını direklerden birine dayıyor, ben de ağır metal merceği çevirip ilginç bir şeyler arıyorum.

"Görünüşe göre stajyerlik işi yürümedi," diyor bir süre sonra. "Bekçi çocuk olarak daha iyi olduğuma karar verdik."

Homurdanıyor, cebinden bir sigara çıkarıp yakmadan ağzına . Düşünmeye ekliyorum: "Cidden, muhtemelen bekçi olarak daha faydalı olurum. Hiçbir şey yapmıyorum."

bana bakabilmek için başını arkaya yatırıyor. "İki yıldır bir eğlence merkezinde on yaşındaki çocuklara yüzme öğretiyorum. Şimdi kendi yüzme programıma başlıyorum ama bazen zaman alıyor, anlıyor musun?"

"Ama Gray'in kariyeri ve yaş meselesi..." Dürbünü bıraktım ve çenemi tepesine dayadım. "Eşit şekilde katkıda bulunmam gerekiyor, değil mi, yoksa insanlar bir şeyler düşünecek."

"İnsanlar çok fazla şey düşünüyor Jonah. Bunların yaklaşık yüzde üçünün bir değeri var." Oturduğu yerden kalktı, yanmayan sigarasına baktı. "Sakızın var mı?"

Cebimden bir paket naneli sakız çıkardım ve ona uzattım. Ben sakız sevmem bile, ama babam çok sever ve takıldığımız zamanlarda hep "Hey, dostum, sakızın var mı?" derdi, ben de çıkarıp gururla ona ikram ederdim. Aileler gariptir.

Victor üç çubuğu açıyor ve ağzının arkasına götürüyor. "Emin değildim," diyor belli belirsiz, beni bir aşağı bir yukarı süzerek. "Ama anladım"

Şimdi." Sakızı geri vererek duvara tırmanır ve elleri göz kamaştırıcı parlaklıktaki ceketinin ceplerinde Ethan'a doğru yürür.

Başka ne yapacağımı bilemediğimden, suyu aramaya geri döndüm.

Sıcak bir şey başımın üzerinden kayarak gözlerimi kapatıyor. Tekrar görebilmek için yün bereyi yukarı çekerek arkamı dönüyorum. Şapkasının saçlarını toplamaya çalışan Gray'in ağzında bir gülümseme beliriyor. "Kulakların soğuk görünüyor."

"Teşekkürler." O kadar yumuşak ki dalgın dalgın okşamadan duramıyorum. "Bir su samuru buldun mu?"

"Sadece dalgaların karaya attığı odunlardan yapılmış olanlardan."

"Görebilir miyim?" Dürbünden bakmak için neredeyse iki katına çıkması gerekiyor. Onu otoparktaki kadınlar gibi aç bir şekilde inceleme fırsatını değerlendiriyorum. Elliot'a *beni çok* ama *çok aşan* bir adam hakkında mesaj atalı on yıl olmuş gibi geliyor ama hâlâ doğru. İsteddiği herkese sahip olabilir. Beni istediğine inanıyorum ama bazen istemesi gerektiğinden emin olamıyorum.

"Jonah, bak." Bileğimden tutup beni dürbünle arasına çekiyor. Ben mercekleri kısarak bakarken, iki yanımdaki kolları dürbünü doğru yöne çeviriyor. Başka bir tahta parçası gibi görünüyor, ama sonra hareket ediyor, suyun içinde kıpırdanıyor, kayboluyor ve yeniden ortaya çıkıyor.

"Kahretsin, şuna bak. Onu tamamen kaçırdım." Su samuru tamamen gözden kaybolduğunda, Gray'e bakmak için boynumu geriye doğru eğiyorum. "İyi iş bebeğim."

Eğiliyor, böylece birbirimizin gözlerinin içine baş aşağı bakıyoruz. "Sana söyledim, bebek yok."

"Gerçek bir nedeni var mı? Eski sevgilin falan mı?"

"Hayır." Somurtmaya olabildiğince yaklaşıyor. "Ama ben bir bebek değilim. Neden bana öyle hitap edilsin ki?"

"Demek babanda karar kıldınız."

"Hayır."

Arkamı döndüm. Hâlâ dürbünü tutuyoruz. "Bal? Şeker topakları? Tatlı Yanak?" Hasta olmak üzereymiş gibi görünüyor. Göğsüne dokunuyorum. "Sen benim adımı seçtin, ben neden seninkini seçmiyorum?"

"Peki. Vazgeçiyorum." Ne kadar kocaman gülümsediğimi görünce bakışları anında sönüyor. "Mutlusun," diye mırıldanıyor, bir tür cümle, bir tür soru.

"Ne olduğunu bilmiyorum. Hayatımda daha önce hiç böyle hissetmemiştim."

"Ben de emin değilim. Eskiden bu tür şeylerden nefret ederdim." Kaldırımda bir aşağı bir yukarı, geniş manzaraya ve her yerdeki insanlara bakıyor.

arkadaşlar korkuluktaki oturup birbirlerine bir şeyler fısıldıyorlardı. "Seni öpebilir miyim? Herkesin görmesini istiyorum."

Başımı sallarken artık korkmadığımı fark ediyorum. Sadece biraz, bir hız treninin tepesinde midenizin dönmesi gibi. "Lütfen."

Yüzümü ellerinin arasına alıyor, başparmaklarını elmacık kemiklerimde gezdiriyor, sonra beni ayak parmaklarımın üzerine çekip sert ve tatlı bir şekilde öpüyor, dillerimiz bir anlığına buluşana kadar dudaklarımı ayırıyor. Ayrıldığımızda, kendimi ayarlamamak için mücadele ettiğimi fark ediyor ve sırtıyor. "Ona dokunmasan iyi edersin, pis çocuk. O benim."

Elimi uyluğuma bastırarak inliyorum. "Ben de gidip bir dom bulabilirim. Bana daha iyi davranır."

Gülüştü bir yaz öğleden sonrasındaki güneş ışığı havuzu gibiydi, o sırtış. "Eğer bir domunuz olsaydı, kışınız her lanet günün her dakikası kırmızı olurdu."

Ethan ve Victor'a doğru yürürken, melankolik bir yanım Gray'in mi benim rüyamda olduğunu yoksa benim mi onunkinde olduğumu merak ediyor. Hangimiz uyanacak ve bunların hiçbirinin gerçek olmadığını anlayacak. Umarım ben olurum, çünkü bazen ondan biraz daha güçlü olduğumu düşünüyorum.

Gray'in arkadaşları yol kenarında kırmızı beyaz bir standda sıcak çikolata satan bir adam bulmuşlardır. Ethan buruşturulmuş birkaç banknot uzatıyor ve Victor'a vermeden önce dumanı tüten içeceğin kapağını dikkatlice kapatıyor. Kıskanç görünmemeye çalışarak nehir manzarasına odaklanıyorum. Sarışın adam hemen arkasını dönüp bana uzatıyor, sonra da utangaç bir sırtışla ellerini tekrar Ethan'a uzatıyor. İri adam gülümsemeye çalışarak iç geçiriyor ve bir tane daha sipariş etmeye gidiyor.

Ben bir yudum alamadan Gray bardağı benden alıp Victor'un ellerine bırakıyor. "Kendi randevumu kendim halledebilirim, çok teşekkür ederim," diye gürlüyor ve cüzdanını çıkarıp doğru ilerliyor. O kadar uzun ki tentenin kenarındaki satıcıyı görebilmek için arkasına yaslanması gerekiyor. Victor, Gray'in arkasından bana göz kırparken, ben orada öylece garip bir şekilde duruyorum ve sevgilisi ona karnaval standından ödül kazandığında romantik komedilerdeki aşk acısı çeken kızlara benzememeye çalışıyorum.

Patikadan arabaya doğru yürürken, içkilerimizi bitirirken, Victor bana bu akşam izleyeceğimiz bir korku filminden bahsediyor. Daha önce korku filmi izlemiş ve etkilemek için çok uğraştığım üç kişinin önünde altımı ıslatmaktan hiç endişe etmiyordum gibi başımı sallayarak eşlik ediyorum.

DB11'in arka koltuklarına zar zor sığabiliyorum ve eve dönerken Victor dizlerini neredeyse göğsüne doğru kıvrımış durumda. Başımı cama yaslayıp kış ağaçlarının yerini gökdelenlere bırakmasını seyrederken, bir düşünce bana bir darbe gibi çarpıyor ve rüzgârı içimden söküp atıyor. Tüm öğleden sonra boyunca Gray hep sağ tarafımda durdu. Hiç tereddüt etmedi, hiç tereddüt etmedi ya da yer değiştirmek zorunda kalmadı, bir şey yapmam gerektiğinde bir kez bile elimi tutmadı.

Kendime hep bunun bir işaret olacağını söylerdim. Dışarıda biri beni bedenine yazacak, beni o kadar iyi tanıyacaktı ki ben ona içgüdü olacaktım ve bu hayatımın en mahrem anı olacaktı.

Gittim, tehlikeli bir şekilde . Bundan geri dönemem. bile, onu bir daha hiç görmesem bile, bir parçam sonsuza dek Gray Freeman'ın elimi hatırladığı ana takılı .

Chapter 24

Jonah ve Victor akşam yemeği için malzeme almak üzere birkaç blok ötedeki markete yürürken Ethan ve ben viski içip yarı arkadaşça bir sessizlik içinde haberleri izliyoruz. Ethan'ın Victor için yaptıklarını takdir ediyorum ama hiçbir zaman anlaşılmadık, aramızda hep bir duvar vardı. Artık ilgilenmem gereken kendi kaos gremlinim olduğuna göre, birdenbire benden daha yaşlı ve bilge görünüyor.

90'lardan bu yana şehirde görülen en büyük sıçanla ilgili bir haberin yarısına geldiğimde televizyonun sesini kapatıyorum. "Bunu nasıl yapıyorsunuz?"

Kaşlarını çatıyor, açıklamamı bekliyor.

"Onlar imkânsız ve vahşi, biz ise çok fazla endişelenen sıkıcı adamları. Ama siz ikiniz hâlâ birliktesiniz."

Hafifçe gülümsüyor, gözlerini ekrandan ayırmıyor, tanımlamamdan alınma zahmetine girmiyor. "Sen onun evisin," diyor yavaşça, bir dakika düşündükten sonra. "Ne kadar uzağa giderse gitsin, senin hiçbir yere gitmediğini bildiğinden emin olmalısın. Eğer Victor gibiyse, başka hiç kimse onu böyle istememiştir."

Kumandayı elimde evirip çeviriyorum. "Ya yeterince güçlü değilsem?"

"Onları sevdiğini bildiklerinde, sana kesinlikle her şeyi verirler, her şeyi ve biz de gücümüzü buradan alıyoruz." Omuz silkiyor, biraz mahcup görünüyor, sanki tüm bunların nereden geldiğinden emin değilmiş gibi.

Ben cevap veremeden ön kapı açılıyor ve iki adam soğuktan kızarmış yüzleriyle içeri giriyor. Jonah akşam yemeği için burgerleri hazırlamaya başlarken bana gülümsüyor, ciabatta ekmeklerini, kıymayı ve tatlı patatesleri boşaltırken ocağı ısıtıyor. O pişirirken Victor tüm uzuvlarıyla Ethan'a sarılmış bir şekilde tezgâhın üzerine oturuyor ve eski bir alışkanlıkla dikkatle onu izliyor. Jonah bunu sorgulamıyor, sadece bir kase ve kaşığı ona doğru itiyor. "Benim için burger köftelerini yap ve kızartmak için tavaya bırak." Victor onu çok seviyor olmalı, çünkü bunu tek bir iğneleyici yorum yapmadan yapıyor.

Her ne kadar bu düşünceden nefret etsem de, Jonah'ın bana Colson'ı hatırlatmasının bir başka yolu da bu. Odadaki herkes alevin etrafındaki pervaneler gibi ona yöneliyor. Üçünü yalnız bırakıp kalkıyorum ve tualete gidiyorum. İşte orada çözülmeye başlıyorum, ellerimde yarı yıkanmış bir kalıp Fildişi sabunla aynaya bakıyorum.

Bugün çok güzel geçti, Jonah'ın bir erkekle ilk randevusu, kesinlikle hak etmediğim bir şeydi. Bilinmeyene doğru bir adım attım ve şimdiden düşünüyorum. Her şeyin yeniden sessiz ve kontrollü olmasına ihtiyacım var,

yalnızlığın kesinliği ile demir atmış. Çekip gideve kimsenin beni umursamayacağını bilmeye ihtiyacım var.

Oturma odasına döndüğümde, çocuklar akşam yemeği ve alt kattan getirdikleri yorganlarla kanepeye yerleşmiş, televizyonda bir korku filminin açılış jeneriği duraklatılmıştı. Jonah yüzümdeki görür görmez alarma geçiyor. Kendimi onun yanındaki mindere bıraktığımda kısık bir sesle, "Bir dakika kıpırdamadan otur," diye emrediyor.

Çikolata rengi gözleri konsantrasyonla dolu, gömleğimin düğmelerini açıyor ve başparmağının köprücük kemiğimde şefkatle gezinmesine izin veriyor. Sonra yorganı kucağımıza çekiyor. "Başını bana yasla," diye mırıldanıyor, dizinin üzerine içinde hamburger olan bir tabak koyuyor. "Bu senin."

Victor filmi başlatırken Jonah bir tatlı patates kızartması alıyor ve ağzıma çalışıyor. Bileğinden tutup kızartmayı alıyorum ve kendime yediriyorum. "İyi denemeydi."

Sadece gülümsüyor ve ben de tam olarak benden yapmamı istediği şeyi yaptığımı fark ediyorum. Yine ağırlığımı onun sağlam bedenine bırakıyorum, kulağımı omzuna dayıyorum ve ekrandaki aile kesinlikle şeytanların ele geçirmediği eve taşınırken ben de yemekle uğraşıyorum. Jonah beni rahat bırakıyor, televizyona odaklanıyor, bana sarılmıyor ya da beni öpmüyor. Günlerdir ilk kez enerjimin tükenmek yerine dolduğunu hissediyorum, nefes alıp verişinin yavaşça yükselip alçalmasında ve sonbaharın sonunda bile tenine sinen o inanılmaz yeni biçilmiş çim kokusunda kayboluyorum.

Sonunda elimi battaniyenin altındaki minderin üzerinde kaydurdım ve onunkini buldum. Ters çeviriyorum ve parmaklarımızı birbirine geçiriyorum. İç çekiyor, tutuşu sıkılaşıyor.

Bir dakika öncesinden geleceğini bildiğim, acı verecek kadar açık olan ilk atlama korkusunda Jonah o kadar sert sarsılıyor ki neredeyse boynumu acıtacak. Kalbinin yanağıma çarptığını hissedebiliyorum. Konsantre oluyor, hiçbir şey olmamış gibi davranıyor ama ürkütücü atmosfer arttıkça avuçları daha da terliyor. Film berbat ve iblis tavandan düşüp kadının yüzüne çılgılık attığında hiçbirimiz irkilmiyoruz bile. Jonah hariç. Küçük bir iniltiyle her yeri seğiriyor.

"Korkuyor musun?" Fısıldıyorum, nefesini tutmaya çalışmasını izliyorum. Alay ediyor. "Tabii ki korkmadım. Bu sevimsiz bir film."

"Pekâlâ. Sadece kontrol ediyorum." Kadın el feneriyle bodrum katını ararken Jonah'ın tüm vücudu kaskatı kesilir ve kadın her arkasını döndüğünde irkilir.

"Hala korkmuyor musun?"

Başını sallarken çenesi inatla sallanıyor.

"Daha önce hiç korku filmi izledin mi?"

Bir sarsıntı daha, bu seferki daha yavaş. Bodrumda bir şey düşer, sahte bir korkutmadır bu ve o da nefesinin altında *lanet* olasıca bir şeyler mırıldanır.

"gel." arkasına geçtim, kollarımı ona doladım ve göğsüme çektim.

"Demek korkuyorsun," diye homurdanıyor, sesi titriyor. İblis kadının arkasında belirip müziği yükseltirken gözlerini kapatıyor.

"Emin misin?" Mırıldanıyorum.

Başını sallıyor, gözleri hâlâ kapalı. "Ben iyiyim."

Ağzımı kulağına dayadım. "Sanırım artık bakmak güvenli."

İblis tam kameraya doğru hamle yaparken yüzünü kaldırıyor ve o kadar sert zıplıyor ki neredeyse koltuktan düşecek. "*Tanrım, sana lanet olsun.*"

En son ne zaman bu kadar yüksek sesle, tüm göğsümle güldüğümü hatırlamıyorum. Victor'un kafası televizyondan başka yöne dönüyor, gözleri kocaman.

Jonah'nın kulağıyla oynuyorum, yüzü kolumun kıvrımına gömülmüş. "Bu çok kötü. Korkmuş olsaydın seni rahatlatabilirdim."

"Beni bir daha kandırma," diye mırıldanıyor.

"Özür dilerim."

"Hayır, gerçekten değilsin."

Elimi gömleğinin altından yukarı kaydırıyorum, parmaklarımı güçlü göğsünde gezdiriyorum, başparmağım yavaşça tenine değiyor. "O zaman neden bu filmi seçtin?"

"Victor bana korkacağını söylemişti."

"Bu geri tepti, değil mi? Seninle oynadı."

"Her şeyden korkuyorsun." Bana daha sıkı sarılıyor, başını çenemin altına sıkıştırıyor. "İblislerin istisna olduğunu nereden bilebilirdim ki?"

Filmin geri kalanında, her zıpladığında ensesindeki sıcak teni öpüyorum, burnumla tişörtünün yakasını dürtüyorum. Ve Victor'un gözlerini tekrar üzerimde hissedebiliyorum.

Filmin sonunda Jonah mışıl mışıl uyuyor, koluma salyalarını akıtıyor, parmakları benimkilere dolanmış. Muhtemelen kendimi inciteceğim, ama belki de erkek arkadaşımı yatağa taşıyamayacaksam neden spor yapayım ki, çömelip onu kollarımın arasına alıyorum. Çok küçük ama çok ağır, sadece bir kas yığını. Yumuşak yanağı göğsüme düşüyor, ağzı açık, ben

onu yatak odasına götürüp eşofmanlarını çıkarıyorum. Yuvarlanıyor ve tekrar hareketsiz kalmadan önce başını yastığının altına sokuyor.

Jonah'yı sonra geri döndüğümde Ethan alt katta kaybolmuştu ama Victor pencerenin yanında durmuş manzarayı inceliyordu. Başını kapıya doğru salladı. Ceketimi kaptığım gibi peşinden gidiyorum ve asansöre binip neredeyse ıssız olan sokağa iniyoruz, orada duvara yaslanıp bir elektronik sigara kalemi çıkarıyor. Dava sırasında sigara alışkanlığının kontrolünü tamamen kaybetmişti ama Ethan onu denemeye devam etmesi için zorluyor. Şimdi sahte dumanı asık suratla üflüyor, sanki bu değişimden memnun değilmiş gibi ve bunun o adamı ne kadar sevdiğinin bir kanıtı olduğunu biliyorum. "Peki o zaman," diyor beni inceleyerek, solgun gözleri karanlıkta parlıyor.

"Geldiğiniz için teşekkürler." Yanındaki duvara yaslanarak dudaklarından çıkan buharı izliyorum.

"Daha iyi görünüyorsun."

Omuz silkiyorum. "mi? Bilmiyorum."

Başını sallar. "Bu işin peşini bırakmalısın. Seni hiçbir şey için suçlamadım. Bana zarar vermedin."

"Birinin size zarar vermesini sağlamak temelde aynı şeydir."

Bunun üzerine sessizce gülüyor, ağzında acı bir burkulma oluyor. "Tanrım, çok dramatiksin. Benden ne istiyorsun? Çünkü benim yüzümden hayatının geri kalanını mahvedersen seni affetmeyeceğim."

"Victor." Şok oldum, sesim kesildi, gerçekten kesildi. Jonah beni etkiliyor. "Ne kadar üzgün olduğumu bilmeni istiyorum, çünkü başka kimse yeterince üzgün değildi. Kimse doğru olanı yapmadı."

İç çekiyor, burnundan sigara akıyor. Cebine geri koyup yüzümü ellerinin arasına alıyor ve gözlerimiz aynı hizada olacak şekilde ayak parmaklarının üzerinde duruyor. "Bu kadar ciddi olmaya çalışmak başımı ağrıtıyor, o yüzden bunu sadece bir kez söyleyeceğim. Seni affediyorum Gray. Seni affediyorum ve senin iyi bir adam ve iyi bir arkadaş olduğunu düşünüyorum. mı?" Başımı salladığımı hissedince bırakıyor ve arkasını dönüp yüzünü buruşturarak tekrar sigara içmeye başlıyor.

"Teşekkür ."

"Eski takım arkadaşım Alek ve ben bir yüzme merkezi kurmaya çalışıyoruz, eğer biraz daha üzölmek istiyorsanız bize bolca para verin."

"Bunu ."

"Ve o çocuğa tap." Şaşkınlıkla göz kırptığımda gözlerini deviriyor. "Beni duydun. O lanet olası eski sevgilin ruhunu düşürdü ve ruhun kırıldı." Elindeki elektronik sigarayı yatak odamın penceresine doğru tuttu, "Bu son

Bulamadığın lanet parça. Sobanın altına kayan ve taşınana kadar bir daha görmediğiniz ve sonra *oh, tamam, şimdi her şey yoluna girecek* dediğiniz parça."

Kollarımı kendime dolayarak ceketimin içine daha da gömülüyorum. "O kadar basit değil Victor." Ya ve kaybettim ya da sevmedim ve bu söz yanlış, ikisi de berbat, ikisi de diğerinden daha iyi değil. Artık aşkın ne demek olduğunu bile bilmiyorum.

"Belki de öyle olmalı." Burnunu tiksintiyle kırıştırarak vape kalemini inceliyor. "Ethan *bu* hafta sonu sırtıma *"Bu tren enkazından hayat tavsiyesi iste"* yazılı bir tabela mı yapıştırdı?"

Victor'u odasına uğurladıktan sonra soyunup yatağa giriyorum, tenimin her santimi çarşaflarımın arasında bir mucize gibi duran bedenim aşırı farkında. Battaniyelerin açık havanın soğuk ısırığını almasını bekledikten sonra yatağın diğer tarafına geçip kollarımı Jonah'a doluyorum, bacaklarımı onunkilere doluyorum, alnımı omzuna dayıyorum.

Aşka giden yol nedir? Hangi garip geceler, hangi yanlış dönüşler ve hangi gizemler? Gözlerinizi açtığınızda bir zamanlar bütün olan kalbinizin ikiye bölündüğünü gördüğünüz an nedir?

Jonah iç geçiriyor ve bana sarılıyor. Parmakları boynumu buluyor ve neredeyse tamamen uyumuş olmasına rağmen uzanıp beni açlıkla öpüyor. "İblisin beni yemesine izin verme," diye mırıldanıyor.

"Yapmayacağım. Söz veriyorum."

Tam o sırada yanağı yanağıma değiyor, nefesi tenimde geziniyor, hayatı kollarımda, her duyguyu anlamam için yeterince basitleştiriyor. Sevmeyi o kadar kolaylaştırıyor ki neredeyse yeniden deneyebileceğimi hissediyorum.

V

someday it will all make perfect sense

Chapter 25

Ertesi sabah, son kahvemi içtikten ve son yulaf ezmemi yedikten sonra Victor, Ethan'la birlikte Philadelphia'da potansiyel bir yatırımcıyla yapacakları toplantı için bir gün erken ayrılacaklarını duyurdu. Ethan bana Rockaway Sahili'ndeki lüks bir otelde bu gece için basılı bir rezervasyon uzatıyor. "Bunu almalısınız. Boşa gitmesini istemeyiz."

Vedalaşmayı bitirdiğimizde Victor Jonah'ın kolunu tutuyor. "Çıkarken onu bir saatliğine çalacağım. Tamam mı? Tamam."

"Bekle, ne?" Ama çoktan gitmişler.

Ev, Jonah taşındığından beri görmediği o derin, neredeyse fiziksel sessizliğe gömülürken, gerçek hayatın çekiciliğini hissediyorum; her şeyin çözülmeye başladığını, ufukta kara bulutlar gibi tehlikenin belirdiğini görebildiğim yer. Bakımsız çalışma odama yerleşip Oliver'ı arıyorum. "Hafta sonun nasıl geçiyor?"

"Anlaşmak için bana başka bir teklif verdiler." Sesi perişan geliyor. "Beni rahat bırakmıyorlar."

Elim, bir gün Colson'ın suratına indirmek istediğim yumruğa dönüşüyor. "Anlaşmak istiyor musun?"

"Yapmamam gerektiğini düşündüğünü biliyorum." İç çekiyor. "Gerçekten Jackson'ın peşindeler. Bu boş bir tehdit değil."

Derin bir nefes alarak kuruyan gözlerimi sertçe ovuyorum. Victor'un geçmişini öğrendikten sonra ona karşı hissettiğim tüm korumacılık duygusu yeniden başlıyor, boğazımın arkasında bir yanma hissediyorum. "Böyle düşünmeni istiyorlar. Pes etmeyeceğini anladıklarında geri çekilecekler. Tanımadığın kimseyle konuşma ve Megan'a da yabancılarla konuşmamasını söyle. Okuldaki öğretmenlerine de ona göz kulak olmalarını söyle."

"Tanrım." Sesi panikliyor.

"Tehlikede değil, söz veriyorum. Ama davamıza zarar verebilecek bir şey söylemesi için onu kandırabilirler."

"Bu delilik, değil mi? Bana bunun delilik olduğunu düşünen tek kişinin ben olmadığımı söyleyin."

"Sen değilsin." Victor'un davası delilikti, kaybedecek her şeyi olan güçlü ve zengin adamlara karşı durmak. En kötü zamanlarında evimi terk etmekten gerçekten korkuyordum. "Dayan biraz. Çaresiz oldukları için ellerinden geleni yapıyorlar. Elimizde çok güçlü bir dava var." *Eğer dünya adil davranırsa. Sanki daha önce hiç oynamış gibi.*

Telefonu kapatıyorum ve masamın ahşap yüzeyinden yansıyan güneş ışığına bakıyorum. Victor iki yıldır benim itici motivasyonumdu. Dünden sonra, başka biri daha var, daha da güçlü bir ihtiyaç. Jonah'ın bana bakışını bir şekilde hak etmek için bu dünyaya yeterince iyilik getirmek istiyorum. Ona aşık olabileceğimi düşündüğümü söyleme hakkına sahip olmak istiyorum.

Tam onun için endişelenmeye başlamıştım ki Jonah eve geldi ve benim için ofise bir fincan çay getirdi. Kendini masanın kenarına çekiyor ve çorap ayaklarını bacağıma dayıyor.

"Sen ve Victor nereye gittiniz?" Ben sordum.

"Sigara almak için." Sırıtmakla savaşıyor ve her zamanki gibi kaybediyor. "İki saattir yoktun."

Ayak parmaklarını uyluğuma bastırıyor. "Çok zor bulunan sigaralardı."

Eğilip yüzümdeki kızgın ifadeyi öpüyor, sonra ben e-postalarımı yanıtlarken oturma odasına gidiyor. Çıktığımda şöminenin önüne uzanmış, kulaklıklarını takmış, ona aldığım sesli kitaplardan birini dinliyordu. Ayağımla dürttüğümde doğruluyor ve kulaklıkları kulaklarından çıkarıyor.

"Hangisini seçtin?"

"*Bülbülü Öldürmek*. Avukat fanfic'i gibi, değil mi?" Bana burnunu kırıstırıyor. "Fanfic, baba, nerede-"

"Hayran kurgusunun ne olduğunu biliyorum oğlum." Gamzelerinin parlamasıyla ödüllendirildim, ama bir sonraki cümlede hemen kayboldular.

"Bu akşam oteldeki yemekte hangi takımı giyeceksin?"

"Kahretsin. Üzerinde Nike yazan ve polyesterden yapılmış olan mı?"

"İyi denemeydi."

"Doğum günü kıyafetim mi?"

"Hadi gel." Onu ayağa kaldırıp, taşınırken takım elbiselerini astığı dolabıma sürüklüyorum. "Eminim bunlarla işinin sonsuza dek bittiğini düşünmüşsündür."

"Evet." Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Dürüst olmak gerekirse, buna degeceğinden emin değilim."

Colson'la aramızdaki şeyler her zaman çok kırılgandı, iyi ya da kötünün sınırındaydı ve yanlış bir kelime her şeyi cehenneme çevirebilirdi. Böyle rahatça şaka yapabiliyor olması bile beni başka hiçbir şeyin yapamadığı kadar güvende hissettiriyor.

"Sanırım bu." İlk gün giydiği takım elbiseyi indirdim.

"mıyım?" Kollarını kavuşturarak almayı reddettiğinde, omzuna asıyorum ve dudaklarımı çenesine değdiriyorum.

"Bunu senden hiç çıkaramadım. Tanrım, çok istedim."

Bir kaşını kaldırıyor, nefesinin nasıl sıkıştığını saklayamıyor. "Bilemiyorum. Bu benim için değil, senin için bir ödül gibi görünüyor."

"Eğer bu gece bunu giyersen, bir ara normal kıyafetlerle bir randevuya çıkarım."

Çenesi düştü. "Bekle, ciddi mi?"

"Seçmene bile izin vereceğim."

"Açık bir Hawaii gömleği ve köpekbalıği dişi kolye düşünüyorum." Ama gözleri o kadar içten bir zevkle parlıyor ki şaka yapmayı bile zor başarıyor. "Lanet olsun, bir erkeği kot pantolon içinde görmek hiç bu kadar heyecanlandırmamıştı."

İkimiz de aynı odada üstümüzü değiştiriyoruz, pahalı kumaşların tene sürtünürken çıkardığı sessiz ses. Arkamı döndüğümde çok gururluydum. Her şeyi nasıl hatırlamıştı, manşeti tam da gösterdiğim gibi düzenlenmişti. Dudakları dişlerinin arasına sıkışmış, kravatını Eldredge stilinde düğümlerken aynaya bakıp kaşlarını çatıyor, her adımda tek eliyle ve bazen de ağzıyla çalışmaya adapte olmuş. "İşte," diye homurdanıyor doğru yaptığında. "Sırf şu lanet kravatı yapabilmek için her gün on beş dakika erken kalkmak zorunda kalıyorum."

Tıpkı burada son durduğumuzda olduğu gibi, aynaya baktığında mutsuzca kıpırdanıyor, sanki o zaman ile şimdi arasındaki güven farkını göremiyor. "İyi görünüyorsun," diye mırıldanıyor.

Kollarımı arkadan sarıyorum ve çenemi başının üstüne koyarak onu keskin, özel çizgilerden oluşan bir karmaşayla kendime doğru katlıyorum. "Şu bak." Boynunu öpüyorum, elimi önünden aşağı kaydırıyorum ve bana karşı kıpırdanıyor, çenesi yukarı kalkıyor, gözlerinde bir kıvılcım var. "İşte bu. Çok ateşli ve açsın. Bana takım elbiselerin çok seksi olmadığını söyleyemezsin." Parmaklarım çıkıntısının üzerinde geziniyor ve bana karşı sırtını dikleştiriyor.

"Şimdi beni soyman için seni ayartabilir miyim?" Kalçalarını oynatarak avucuma çalışıyor ama ben onu geri çekiyorum.

"Bütün akşamı bunu bekleyerek geçirebilecekken olmaz." "Lanet olsun."

JONAH

Otele varmamız kırk dakikamızı alıyor, Özgürlük Heykeli suyun karşısında hayalet gibi ve biraz da tekinsiz görünürken körfez boyunca ilerliyoruz. *To Kill a Mockingbird*'ü Bluetooth'a bağlıyorum ve arabanın hoparlörlerinden çalmasına izin veriyorum. Gray'in parmakları huzursuz bir şekilde kalçamda hareket ediyor ve ben de arkama yaslanıp ayın binaların tepelerinde dans edişini izliyorum.

"Başlamadan yüz yıl önce yalanmış olmamız, denemememiz için bir neden değil." Parmakları geriliyor ve sağ elimi bileğine uzatıp bileğini sıkıyorum, parmak uçlarımla narin derisini fırçalıyorum. Gece ipek gibi akıp giderken ve biz korkunç bir dünyanın iyi taraflarına fazlasıyla inanan cesur bir avukatın hikâyesini dinlerken, başparmağımı kolunun tendonlarından yukarı, sonra tekrar avucunun kabarıklığına doğru kaydırarak hafifçe okşuyorum.

Aval aval restorana bakmaktan kendimi alamıyorum, kalın ahşap sütunlar havada dört kat yükseliyor, iç mekan bitkileri asılı ve suya bakan bir pencere duvarını tutuyor. Garson belli ki iş yemeği yiyen iş arkadaşları olduğumuzu düşünüyor. Gray'in sipariş etmemi önerdiği kızarmış ahi ton balığına çatalımı batırırken, "Bana iyice bakıp hâlâ bir tür profesyonel olduğumu düşündüğüne inanmıyorum," diye yakınıyorum.

"Benimkini görmezden gelmekte ısrar ediyorsan, belki onun fikrini de dinlersin." Gray ayağını masanın altından benimkine doluyor, diğer ayakkabısını bacaklarımın arasından geçiriyor. Yemeğimden bir ısırık alıyor ve yerine biberli ördek göğsünden bir parça koyuyor. Odanın arka tarafında canlı müzik yapan piyaniste bakmak için başını geriye doğru eğdiğinde tabaklarımı değiştiriyorum. Dudakları seğiriyor ama artık ördek yerine ton balığı yediğini fark etmemiş gibi davranıyor.

"Arkadaşların harikaydı." Restoranın yemeğimizle iyi eşleştiğini düşündüğü şarabı yudumluyorum - anladığımı sanmadığım bir kavram. Pabst her şeyle iyi gider ama menüde öyle bir şey yok.

"Sanırım Victor seni benden daha çok seviyor." Sesi memnun gibiydi, sanki doğru bir şey yapmışım gibi.

"Ve iyi gitti, değil mi? Tüm deneyimiz." Bir şey söylemem gerekip gerekmediğini merak ederek garip bir şekilde sözümü kesiyorum.

Çatalı hareketsiz kalıyor. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" Elini kütüğüme koymak için masanın öbür ucuna uzanıyor.

"İyi akşamlar Gray." Hâlâ cüzdanımda duran o lanet fotoğraf masamızın yanında canlandı. Neredeyse Gray kadar uzun, milyon dolarlar gibi kokuyor ve takım elbise içinde çok rahat görünüyor.

Gray mi yoksa ben mi önce çekileyim bilmiyorum. Sanırım fark etmez. Colson'ın gözleri kütüğünden Gray'in eline, oradan da yüzüme kayıyor ve kaşlarından biri yukarı doğru kayarak bir dakika öylece kalıyor. Sonra Gray'e dönüyor. "Seni burada gördüğüme şaşırdım. Aslında arabamda senin için bir şey var. Yarın sana verecektim."

Gray'in yüzü kibar bir maske, ama karanlık, boğucu dalgaların ondan yayıldığını hissedebiliyorum-acı, öfke, bir tür eski, artık arzu. Kaybettiği şeyin tüm ağırlığıyla ilk kez karşılaşıyorum, anlayacak deneyime sahip olmadığım bir şey. Çatalımı kadar sıkıyorum ki kırılmamasına şaşıyorum. "Kafam karıştı," diyor Gray sakince. "Ne demek istiyorsun?"

"Bir dakika konuşabilir miyiz?"

Gray başını sallar. "Bana söylemek istediğin her şeyi onun önünde de söyleyebilirsin."

"Tamam." Colson dikkatle beni görmezden geliyor. "Üzgün olduğumu söylemek istiyorum. Olan ve olacak her şey için. Akıl hocalarımdan biri geçenlerde Avustralya'da avukat arayan bir firma hakkında benimle temasa geçti. Her yerinde sen yazıyorsun ve ben de bir tür barış teklifi olarak bunu iletmek istedim. Tüm evraklar arabamda. Size verebilir miyim?"

Gray çatalını yüksek sesle tabağının kenarına bırakıyor. "Neden Avustralya'ya gitmek isteyeyim ki? Benim işim burada. Hayatım burada." Gözleri bir an için benimkilere takılıyor.

Colson o kadar küçümseyici bir şekilde alay ediyor ki tüylerim diken diken oluyor. "Ölene kadar dayak yemeden bırakmayı asla öğrenemeyeceksin. Sadece beni dinle."

"İlgilenmiyorum."

"bilir." Colson *omzuna dokunuyor*, bu manzara karşısında tüm bedenim vahşileşiyor, sonra dışarı çıkıyor.

O gider gitmez Gray'in sert duruşu çöküyor. Şarap kadehlerimizin yanından uzanıp bileğimi tutuyor. "Jonah, sorun yok. Hiçbir yere gitmiyorum. Burada bir davam var. Sen varsın."

Ayağa kalkıyorum, düşünmeden vücudum hareket ediyor. "Ben tuvalete gidiyorum. Bize ellerindeki en büyük, en çikolatalı tatlıyı sipariş eder misin? İsminde lav kelimesi varsa bonus puan, dondurma için iki bonus puan."

Gray'in dikkati tatlı menüsüyle dağılınca ön kapıya , ıslak ve parlak kaldırımları tararken karanlıkta yarı koşarak ve neredeyse düşerek geniş ön merdivenlerden aşağı iniyorum. Caddenin aşağısında gümüş rengi bir Porsche farlarını yakıyor ve ben de sürücü kapısını açan figürün peşinden koşuyorum. "Hey!"

Colson arkasını dönüyor, önünde durup büyük, dondurucu nefes bulutları çıkarmamı izliyor. Ceketimi içeride bırakmıştım ve şimdiden titremeye başlamıştım. "Buraya köpek yavrusu gibi bölgene işemeye geldiysen," diyor, "ilgilenmediğimden emin olabilirsin."

Tuhaf gözlerini, mükemmel buklelerini inceliyorum. "Bana bu işten bahset." Homurdanıyor. "Daha okulu bile bitirmemişsin."

"Benim için değil, seni embesil." Bu kelimeyi Gray'in kitaplarından birinden aldım.

Benimle gurur duyardı. "Onun için. Onun için mükemmel olduğunu söylemiştin."

Kıpırdamadan duruyor, gözlerinde neredeyse saygıya benzer bir şey var. "Zor insanlar için hukuki hizmet veren bir firma, başka hiçbir yerin almayacağı davalar. Tüm avukatlarına özgürlük ve serbestlik tanıyorlar, ancak güçlü bir destek yapısı sağlıyorlar, böylece her zaman tek başına çalışmak zorunda kalmayacak. Yeni bir şirket, dolayısıyla buranın sıfırdan kurulmasına yardımcı olacak."

"Oh." Zihnim aynı hem yarışıyor hem de bir yerde sıkışıp kalıyor.

Porsche'ye yaslanarak bana çarpık bir gülümseme sunuyor. "Hiç değişmemiş, değil mi? Korkunç ihtimallere karşı tek başına savaşmakta ısrar ediyor, sonra da herkes zarar görmeden yoluna devam ederken onun paramparça olmasına izin veriyor. Ve sana hemen söyleyeyim, Oliver Shaw davasını kazanamayacak."

Elimi uzattım. "Evrakları bana ver."

Arabasının kapısını açarak içeri eğiliyor ve lacivert bir dosya çıkarıyor. "Gerçek bir çocukla çıkmanın onun en akıllı ilişkisi olacağını düşünmezdim."

Şimdi sadece gülümsüyorum. "Dostum, ben zaten senin lanet olası en ucuz atışından çok daha ucuzum."

O dosyaya bakmak, dokunmak ya da düşünmek istemiyorum ama bana uzattığında alıyorum. Gözleriyle buluşana kadar diğer ucunu bırakmıyor. "Sana öğrenmem üç yıldan fazla süren bir tavsiye vereceğim. Kendine benim sadece önemsiz, kıskanç bir eski sevgili olduğumu söyleyebilirsin ama içten içe bunun doğru olduğunu zaten biliyorsun."

Dosyayı bırakıp gidebilirdim. Muhtemelen dosyayı elinden çekip alabilir ve yürüyüp gidebilirdim. Ama orada öylece durdum.

"Gray'in işi onun ruhudur. Her zaman öyleydi ve her zaman öyle olacak. Paylaşmaya çalışabilirsin, sana verdiği parçaları alabilirsin, ama sana söz veriyorum onun ruhu asla sana ait olmayacak." Sonunda gitmesine izin verdi. "İyi şanslar."

Arabayla uzaklaşırken, kâğıtları dosyadan çıkardım, ikiye böldüm ve takım elbise ceketimin içine yerleştirdim. Restorana geri dönerken.

Klasörü en yakın çöp kutusuna atıp, masaya geri dönmeden önce tenim soğuyana kadar fuayede beklemek.

"Her şey yolunda mı?" Gray soruyor. Gözlerindeki tedirginliği gizlemeye çalışıyor, şimdiden doğru şeyi yapıp yapmadığını merak ediyor.

O da ben .

Geleceğimiz kutudaki kedi gibi. Ya da belki de kutuda değildir. Kutuyu açana kadar bilemezsiniz, ama açarsanız, diğer tüm olasılıklar ortadan kalkar ve ne bulursanız ona mahkum olursunuz. Eninde sonunda, kutuyu açmamız ve içinde ne varsa onun için yeterince güçlü olup olmadığımızı öğrenmemiz gerekecek.

Chapter 26

Otel odamıza vardığımızda Jonah, az önce aşağıda bir saat boyunca seyrettiğimiz manzaranın her santimini hayranlıkla seyretmek için kendini devasa pencereye yapıştırıyor. "Bu ufuk çizgisinde Iowa'daki tüm evlerin toplamından daha fazla ışık var," diye nefes alıyor.

Kalın, ipeksi siyah yorganın üzerine oturduğumda, kendini hazırlıyormuş gibi derin bir nefes alıyor. "Sana göstermek istediğim bir şey var. Gerçekten çok aptalca, ama geri alamam, mağazanın geri almayacağı gibi, bu yüzden bana bununla ne yapacağımı öğretsen iyi olur çünkü hayatımda hiç para harcamadım ve şimdi başlamayacağımdan eminim." Odayı geçerek gece çantamızı karıştırıyor ve göremeyeceğim şekilde avucunun içine kıvrılmış bir şey çıkarıyor.

"Şimdi ne yaptın?"

Yanımdaki yatağın kenarına oturuyor, yatağın eğimi vücudunu benimkine doğru kaydırıyor. Elimi takım elbise ceketinin altına, gömleğinin ince dokumasına götürüyorum ve titriyor.

"Göster bana."

Biraz yüzünü buruşturarak, avucunun içinde düz bir şekilde bana uzatıyor. Yaklaşık iki santim genişliğinde şeffaf, cam bir ampul, gökkuşağı camından şeritlerle kıvrılmış uzun bir boynu olan ağır bir gözyaşı damlası şekli. Kaşlarımın saç çizgime tırmandığını hissedebiliyorum.

"Nereye gittin-Victor. Tabii ki." Sert, pürüzsüz alıp ellerimde evirip çeviriyorum.

Öfkeyle doğruldu. "Beni doğru mağazanın doğru bölümüne sürükledi. Ben kendim seçtim." Avuçlarımın birinden diğerine düşen ağırlığı izlerken yutkunuyor. "Yanlış şeyi mi aldım?"

"Bu *büyük*. Benden daha büyük."

Bunu kavrayınca, uçakta bana gösterdiği o büyüleyici numaraya maruz kalıyorum, aynı anda hem solgunlaşıp hem de kızarıyorum. "Victor bu yüzden mi gülüp duruyordu? Ben sadece en güzel olduğunu düşündüğümü seçtim." Bir elini saçlarının arasında gezdiriyor. "Her şeyi berbat ettim, değil mi?"

Boynunun arkasını kavrayıp ağzımla onu susturduğumda gerginliği eriyor. "Bunu almak zorundasın tatlım," diye geri çekilirken. "Her santimini. Prostatına doğru bastıracak ve onu çıkarıp yerine seni becermem için bana yalvararak çıldıracaksın."

Gözleri kocaman, dudakları tükürüğümle ıslanmış bir halde ayağa kalkıp fişi banyoya götürmemi, musluğu sonuna kadar soğuğa çevirip camın üzerinde akar halde bırakmamı izliyor. Kollarımı kavuşturup düşünceli bir şekilde onu inceliyorum. "Bu gece tatlı bir şeyler hayal ediyordum, ama şimdi gittin ve kocaman bir kış tıkaçı getirdin. Bilemiyorum."

Sonra aklıma bir fikir geldi, o siki ilk gördüğümünden beri düşündüğüm bir şey. Ama onu beklettim. Yatağın köşesine sertçe oturuyor, buz gibi suyun akışını dinlerken yüzünde pişmanlık beliriyor.

Soyunmaya başladığında ona dilimi şaklatıyorum ve başımı sallıyorum. "Hiçbir şey çıkarma. Sadece pantolonunu indir." Kemerini çözüp pantolonunu kalçalarına doğru sıyırırken gözlerinde utanç ve şehvet birlikte alevleniyor.

"Git fişini getir."

Elinde damlayan, buz gibi bir cam küre ve çantasından çıkardığı bir şişe kayganlaştırıcıyla geri dönüyor, siki boxer'ının içinde kaya gibi sert. Benim ereksiyonum da pantolonumu deliyor ama henüz ona dokunmuyorum. Tedirgin bir şekilde kıpırdanıyor, tıkaçı bakıyor ve kışının yanaklarının sıkıldığını buradan görebiliyorum.

Onu yavaşça yatağa itiyorum, pantolonunu ayak bileklerinden geçirip dizlerini açıyorum ve parmaklarımı çatlaklarında gezdiriyorum. Nefes nefese, onu hiç görmediğim kadar gergin. "Şşşt," diye mırıldanıyorum. "Bundan ne kadar hoşlandığını hatırlıyor musun?" Deliğini bulduğum anda kaskatı kesiliyor ve inliyor, beni daha derine çekmek için kalçalarını kıvrırmaya başlıyor. Tanrım, bunu ona bütün gün yapabilirim.

"Seni hazırlayacağım," diyorum ona, "ve sonra bence o fişi kendi başına takmalısın."

Sadece çaresiz bir ses çıkarıyor ve gözleri kapalı bir şekilde parmaklarıma sürtünüyor. Boştaki elimi pantolonumdan aşağı kaydırıyorum ve iki parmağımı içine pompalarken sikimle alay ediyorum, durmaksızın bir dizi küfür savurmasını dinliyorum, vücudu sarsılırken yumruğu alnına doğru sıkılıyor.

Sonra yağlanmış tıkaçı eline bastırıyorum. "Seninle ilgileneceğim, seni boşaltacağım ve sen de bununla kendini dolduracaksın."

Başımı sallıyor, zor nefes alıyor ve ben sikini okşarken dizlerini yukarı kıvrıyor ve cam ampulü gevşemiş göt deliğine dayıyor.

"Kahretsin, çok büyük," diye inliyor. "Çok büyük. Yapamam."

Bu çocuk, bu mükemmel çocuk, benim oğlum, bir meydan okumadan, ne yapması gerektiğinin söylenmesinden ve sonra bunu başarmaktan zevk alıyor. "Yapmak istiyorum"

ama sen onu sokana kadar yapamam. Ellerindeki en kalın olanı seçtin çünkü seni içine alırken izlememi istedin, değil mi?"

"*Kahretsin,*" diye boğuluyor, sırtını kamburlaştırıyor ve bastırıyor, çünkü korkusuz biri, fiş içeri kayana kadar ve onu sikinin uzunluğunu yalayarak ödüllendiriyorum. "Çok soğuk amına koyayım," diye soluk soluğa yatağa doğru dönüp debeleniyor. "Bekle Gray, çok soğuk, hareket edemiyorum, edersen boşalacağım. *Lütfen.*"

Telefonum çaldığında ikimiz de sığıyoruz. Aletini bırakıp Oliver olmadığından emin olmak için kontrol ettiğimde acınası bir şekilde inliyor. Ofisimi paylaştığım meslektaşlarımdan biri, çıktısını alıp ona vereceğimi söylediğim bir vaka çalışmasını sormak için arıyor. Aramayı kapatmak için telefonu elime alıyorum ve Jonah öyle öfkeli bir ses çıkarıyor ki fikrimi değiştiriyorum.

"Aslında bu önemli görünüyor. Bunu almam gerek." Pantolonunu çekiştiriyorum. "Pantolonunu yukarı çek; dikkatimi dağıtıyorsun."

"*Gri.*" Pantolonunu tekrar yerine oturtmaya çalışarak doğruluyor ve fiş kayarken titriyor. "Oh Tanrım."

Kalçasını okşayıp telefonu kulağıma götürüyorum. "Güzel. Orada otur ve bir süre bunu düşün. Howard, sesini duymak güzel."

Titreirken, hızlı ve sık nefes alırken, hareket etmeme çabasıyla tüm kasları gerilir.

"Evet, şu anda zamanım var."

Yumuşakça inliyor.

Howard monolog yaparken, eğilip çenesini öpüyorum. Bunların hiçbirini planlamamıştım ama bu çok mükemmel. Onu ofisimde o takım elbiselerle dolaşırken izlemek zorunda kaldığım, ona dokunamadığım onca zamanın intikamı. Telefonu ağzımdan uzaklaştırıyorum. "Sessiz olmazsan seni duyacak," diye fısıldıyorum.

Gözlerini kapatarak inliyor.

"Ağzını meşgul edecek bir şeye ihtiyacın var mı?"

Acı çekiyor olmalı, çünkü heyecanlanmadan, sefilce başını sallıyor.

Çenemle yeri işaret ederek, fermuarımı açıp sikimi dışarı çıkarırken Howard'a sorular sormaya devam ediyorum. Jonah dizlerimin arasından yavaşça kayıyor ve ağzını gidebildiği kadar aşağıya sokuyor, aç bir şekilde emiyor, başını küçük çekişlerle çalıştırıyor, sanki gerçekten rahatlıyormuş gibi. Bir dakika sonra tükürüğü sikimden aşağı damlamaya başlıyor ve eli aşağı kayarak pantolonunun ön tarafına sürtünüyor.

Howard'la sakince konuştuğumu her duyduğunda daha da sinirleniyor, başını o kadar şiddetle sallıyor ki öğürmeye başlıyor. Kasları şimdi seğiriyor, eli çıkıntısına doğru yumruk atıyor, tüm vücudu diken üstünde.

"Bir dakika, Howard."

Telefonun sesini kapattım ve Jonah'ı sikimden çektim. "Gelmesen iyi olur. Planlarım var."

"Yapamıyorum," diye hıçkırıyor. "Prostatımdan çıkaramıyorum."

"Evet, çünkü bunu yapmak için tasarlandı." Elimi saçlarında gezdiriyor, başparmağımı nemli yanaklarında gezdiriyorum. "Kendini bu karmaşanın içine sen soktun, tatlım. Yoksa bana bunu yapamayacağını mı söylüyorsun?"

Gözleri kararıyor. Gülümseyerek telefonun sesini açıyorum. "Geri döndüm. Acele ; acelem yok."

Jonah bir an durup düşünüyor, sonra dilini taşaklarımdan yarığıma kadar olabildiğince yavaşça gezdiriyor ve kaslarımın gerilmeye başladığını hissediyor. Dizlerimi birbirinden ayırıyor ve çıldırtıcı hafif dokunuşlarla birbiri ardına öpüyor, yalıyor ve başını emiyor. Sesimde en ufak bir zayıflık duyduğunda, bilerek sesler çıkarmaya başlıyor, boğazında doğrudan taşaklarıma giden sıcak küçük lanet sesler. Elinin içinde öne ve tıkaçın üzerine doğru sallanıyor ve inliyor.

"Howard, evet, yarın bakarım. Teşekkürler."

Telefonu kapattım ve yatağa fırlattım. "Çıkarcı kelimesinin anlamını bildiğini sanmıyordum."

"Sana söyledim, her zaman ben kazanırım." Beni dikkatle izliyor, sırtıyor, gözlerinin ardındaki o güzel ateşle planımı duymayı bekliyor.

Eğilerek parmaklarımı çıkıntısının üzerinde gezdiriyor, metalin soğuk kabarıklığını arıyorum. "Bunların içimde nasıl hissettirdiğini bilmek istiyorum."

Gülümsemesi bir anda kayboluyor, gözleri şaşkın ve temkinli. "Sen... *sikişmek* mi istiyorsun? Beni becermek istiyorsun..." Havayı emiyor, gevezelik ediyor. "Sen bir üstsün, değil mi? Yani, bu bir şey değil mi? Eşcinsel bir şey? Yine kabalık mı ediyorum?"

Onu yatakta sırtüstü yatırıyorum, kıcı yatağa çarptığında ve boşalmamak için mücadele ederek sikine yapıştığında yükselen protesto feryatlarının tadını çıkarıyorum. Kalçalarını kavrayarak alnımı onunkine dayıyorum, gözleri benimkinde alev alev yanıyor. "Bir üst olarak senin sikini istediğim kullanamayacağımı mı söylüyorsun?" Çıkıntımı onunkine sürüyorum. "Seni döllerimle besleyen ilk adam bendim, seninkileri yutan ilk adam, içine boşalan ilk adam

ve Şimdi Őenin sikini kıcıma ilk Őaęan ben olacağım. Tabii bu sana ateşli gelmiyorsa."

"Siktir," diye nefes alıyor, gözlerini kapatıyor, kalçalarını doğru sallıyor.

"Ayağa kalk. Őeni soymama izin ver." Onu takım elbisesinden teker çıkartıyorum, sonra aynısını kendime yaparken dokunmadan izlemesini sağlıyorum. Vücutumu incelerken siki kalın ve koyu renkti, kıcı sapına sıkıca sarılmıştı, her tarafı ter içindeydi.

"Kıcında o tıkaçla beni becereceksin ve ne kadar göreceğiz." Elimini tekrar yağlayarak yatağa yaslandım ve parmaklarımı kıcımda gezdirmeye başladım.

JONAH

Buraya geleceğimi hiç düşünmemiştim - iki adam nefes nefese ve ter içinde bir yatakta kışlarına bir şeyler sokuyorlardı. Karısı yok, mısırla beslenmiş bebekleri yok. Ama Tanrım ne kadar da seksi, ağzından sığ nefes alıp kendi götünü gözleri benimkilere kilitlenmiş, şimdi üç parmağı var ve ben lanet olası tıkaç prostatımı tekrar ezip döllerimi yatağa fırlatmasın diye olduğum yerde donup kalmışım. Parmaklarını kendi içine sokan o ama boğazımda yumuşak ve kalın bir inilti olduğunu fark ediyorum.

Peki neden fişi soğuk yapmak zorundaydı? Her zaman sıcak olan bir yerin derinliklerinde keskin, hassas bir his, bir saniye bile unutmayı imkansız hale getiriyor.

Sonra kayganlaştırıcıyı alıp önümde diz çöküyor ve avucunun içine fişkirtiyor. "Hazır mısın?" diye mırıldanıyor, elini sikimin etrafına sarıyor, prekumum kalın damlalar halinde dışarı sızıp yarığımı terk ettiği titanyum halkaya yapışırken kayganlaştırıcıyı shaftın üzerinde çalıştırıyor. "Sikinin etrafında bir kış hissetmeye hazır mısın?"

"Kukudan o kadar da farklı olamaz, değil mi?"

Yatağın yanında ayağa kalkmam için beni dürttüğünde sadece gülüyor ve başlığa bakıyor, uzun, kaslı sırtı ve bana sunulan o kış, ağır horozu ve taşakları uyluklarının arasından aşağı sarkıyor. Sanırım bayılacağım. "Şimdi ne yapacağım?"

"Sana yardım edeceğim. Sadece kendine odaklan, benim için endişelenme."

Parmaklarımla açık, damlayan deliğini bulup başımı deliğe bastırırken elim titriyor ve kanalını Prens Albert'ten korumanın bir yolu olmasını diliyorum.

Beni içine çektiğini hissettiğimde boğuk bir ses çıkarıyorum. Amcık gibi bir şey değil. Çok sıkı ve *sıcak*. Gerginleşip sıkıldığımda, çok hızlı itmemeye çalıştığımda, kışımdeki tıkaç neredeyse dizlerimin çökmesine neden oluyor. Daha yarısına bile gelmeden boşalmamak için gösterdiğim çabadan başım dönüyor. "Oh kahretsin. Siktir. Her şey yolunda mı? Sen iyi misin?"

"Devam et." Aletini sarsarken attığı tokadı duyabiliyorum. Etrafımı açması için ona zaman tanıyarak kendimi daha derine sokuyorum, nemli kalçalarım onunkilere sürtünüyor. Yarısı kışına gömülmüş sikime bakınca biraz paniklemeye başlıyorum.

"İlk piercing'e geldim. Ne yapmalıyım?"

Şu anda ondan duymak istemediğim tek şeyi duyuyorum. Sessizlik. "Gray? Bunu daha önce kaç kez yaptın? İçine biri girdi mi?"

Kalçalarını oynatıyor, zevk ya da acı olabilecek bir şeyle titriyor. "Bir kez."

"Kahretsin," diye inledim. "yakacağım."

"Değilsin, söz veriyorum." Bana dönüp bakıyor ama bu bir hata çünkü artık yüzündeki rahatsızlığı gizleyemiyor.

"Zaten yakıyorum. Tanrım."

Sertçe sıkıyor, sikimin ucunu kavırıyor. "Sakın çekme," emrediyor. "Acıması umurumda değil. Bir kez içine aldığında, iyi olacağım."

"Bu doğru olamaz." Elimi sırtında hafifçe gezdirip kürek kemiklerinin arasına sürüyorum. Sabırsızca seğiriyor, bu hareket sikimi içine doğru sürüklüyor. İkimiz de inliyoruz ve titreşimler deliğimi dolduran tıkaca kadar ilerlerken ereksiyonumun tabanını bir arada tutmak için sıkıyorum.

"Ben iyiyim," diye yakınıyor. "Sadece onları içeri sok."

Şok edici bir sesle kıkına bir tokat attığımda kafası döndü, gözleri kocaman oldu. "Şu haline bak, lanet olası dahi. *Ne yaptığımı bile bilmediğimi söylemeden birinin kocaman piercinglerini kıkıma sokmasına izin vereceğim. Buna katlanabilirim.*" Şimdi gülüyorum, katlanıyorum ve alnımı onun sırtına yaslıyorum. "Bazen çok salak oluyorsun."

Parmaklarımı kalçasının kıvrımında gezdirirken başını eğiyor ve hızla nefes alıyor. "Bunu benim yöntemimle yapmama izin verecek misin, vermeyecek misin Gray? Çünkü durup başka bir şey denesek de umurumda değil ama bu şekilde yapmayacağım."

"Durma." Güçlü sırtını altımda kavislendiriyor, dizlerini daha geniş açıyor.

"O zaman sakın olalım." Elimi altından geçirip o enfes, tombul siki avuçluyorum, başparmağımı ıslak yarık boyunca gezdiriyorum ve onun iniltisi içimde gümbürdüyor. "Bu hoşuna gitti, değil mi? Üç yıldır sakinle oynayan ilk erkek ben olmalıyım. Her zaman ben." Omurgasını yalarken onu sertçe okşamaya başlıyorum.

Altımda sesler çıkarıyor, başka kimsenin duymasını istemeyeceği güzel, tuhaf sesler ve her şeyin gevşediğini hissettiğimde yumruğuma ve sikime doğru sallanıyor. İlk merdiven piercingi önce giriyor, sonra çıkıyor ve nefesi kesiliyor. Eli yukarı kalkıyor ve benimkini sikinin üzerinde kavırıyor, birlikte sarsarken acı verici bir şekilde sıkıyor. "Daha fazla," diyor kısık sesle. "Hepsini. *Siktir.*"

Kütüğümle onu göğsümde tutuyorum, parmaklarım onun sikinin arasında ıslak ve sıkı, ve kalçalarımı onun kıkına doğru çekiyorum, parmaklıkların içeri girdiğini *hissediyorum*

ve o noktaya vurduğumda içindeki şoku hissediyorum, etrafımda sıcak bir şekilde kenetleniyor. Kıçımdaki tıkaç kadar büyük ve inatçı ki, baskısından aklımı kaçırmak , ama içine girmeden duramıyorum. Doğrulup kaygan ellerimle kalçasını kavriyorum ve kayarak çıkıyorum, *bir, iki, üç, dört*, sonra tekrar sokuyorum, kalçalarım titriyor. "İşte oldu," diye inliyor. "İşte istediğim "

Ve ne istediğimi bilmiyorum ama bu ondan çok daha fazlası; her şey. Piercingleri dar halkasının içine ve dışına sürükleyerek, tüm vücudunu eritecek olanı bulana kadar açıları değiştirerek içine giriyorum. Taşaklarım ağır ve dolgun, sikimde öyle bir sızı var ki, tüm damarlarımdan ve kaslarımdan geçerek parmaklarımin ucuna, onun tenine sürtünüyor. "Lütfen Gray, önce senin boşalmana ihtiyacım var ama ," diye omzuna doğru soluyorum. "Kahretsin, lütfen."

Ağırlığını geriye atıyor ve kırık bir iniltiyle kendini sikimin üzerine tamamen bırakıyor. "Oh, Tanrım. Tam orası." Tekrar sert uzunluğunu bulmaya çalışıyorum ve kalçalarımın keskin sarsıntılarıyla kendimi prostatına doğru sürüklerken kabaca oynuyorum, tıkaçı içimde o kadar sert kavriyorum ki yıldızları görüyorum. Sonra göğsünün derinliklerinde, duymaktan çok hissedebileceğim bir şekilde adımı ve elim parmaklarımin arasından dökülen dölüyle doluyor.

kıçı etrafımda kenetleniyor, avucumdaki ıslak sıcaklık, gerginleşirken tıkaçın saf acısı ve hayatımda hiç olmadığım kadar kontrolümü kaybediyorum.

Temizlendikten sonra gece çantamı karıştırdım ve Gray'in, adı olmayan bir şeye can havliyle tutunduğumuz gece bana okuduğu siyasetle ilgili kitabı çıkardım. "Ne?" Gray şaşırmış görününce mırıldanıyorum. "İlginçti."

"Dinlediğini bile bilmiyordum."

"Seni her zaman dinliyorum. Ama bu bir şey yaptığım anlamına gelmiyor." Sırıtiyorum. "Bütün bu saçmalıkları bana okumalısın, beni akıllı yapmalısın."

Ben yatağa geri sürünürken adımı uyarırcasına söylüyor. "Bunu . Sen zaten akıllısın."

"Evet, evet." Yüzümü battaniyenin içine saklıyorum ama gülümsediğimi duyabildiğini biliyorum. "Kıçım ağrıyor. O yüzden bana oku."

"Kıçım acıyor çünkü onu tokatladın."

Ona kaşlarını kaldırıyorum. "Evet, kaldırdım. Bu konuda ne yapacaksın?"

"Görünüşe göre size Tayvan'ın ekonomik tarihini okuyacağım. Bunun ilginç olduğunu mu söylemişsiniz?"

Omuz silkiyorum, aniden utanıyorum. "İnsanlar benimle böyle şeyler hakkında hiç konuşmazlar, çünkü anlamayacağımı düşünürler. Yeni şeyler öğrenmeyi seviyorum."

Yüzünde tatlı ve hüzünlü garip bir duygu eriyor. Kitabı yere bırakıyor ve yüzümü ellerinin arasına alıyor. "Jonah?"

"Öyle mi?" Ne söylemek üzere olduğunu bile bilmiyorum ama kalbim daha hızlı atmaya başlıyor. Kendimi önemli hissediyorum, belki de çok önemli, belki de bana daha önce hiç sahip olmadığım bir şeyi vermeden önceki an. Belki de onu geri verecek cesarete sahip olduğumda.

"I-" Duruyor, eli sırtıma doğru yumruk şeklinde kıvrılıyor. "Boş ver."

"Bekle, neydi o?"

Sadece omzumu sıktı. "Sana sonra anlatırım." Kitabı açıyor ama o bana bakana kadar elimi sayfanın üzerine koyuyorum.

"Arkadaşların buradayken deneyeceğimizi söylemiştik ama şimdi gittiler. Eğer bitmesini istiyorsan, lütfen bana söyle."

"Hayır, hayır." Çenemi hafifçe kavırıyor, başparmağını boynumdaki nabız boyunca okşuyor. "Hayır, hiç de öyle değil."

Kalbim biraz yerinden çıkacak gibi oldu. "Denemeye devam etmek istiyor musun?"

Ağzı hafif bir gülümsemeye dönüşüyor. "Şu haline bak. Başka seçeneğim olduğunu sanmıyorum. Davam için endişeleniyorum, bizi zorlayabilir. Ama denemezsek kendimi affedebileceğimi hiç sanmıyorum."

Colson'ın bana Gray'in davayı kazanamayacağını söylediğini hatırlıyorum. Ama bunu kendisi söyledi. O sadece önemsiz, kıskanç bir eski sevgili. "Düşünüyordum da." Doğrulup Gray'in güçlü çenesini, büyük burnunu, dolgun dudaklarını ve zarif elmacık kemiklerini inceliyorum. Gözlüklerinin ardındaki ela gözlerini. Ve her nasılsa, her nasılsa, hepsi benim. "Aileme okul konusunu açmak istiyorum, böylece biseksüel olduğumu ve biriyle görüştüğümü söyleyebilirim. Tabii sen de kabul edersen."

Belki çıldırmasını ya da sinirlenmesini bekliyordum ama gülmesini beklemiyordum. Yüzündeki ifadeye bakılırsa o da beklemiyordu. "Özür dilerim." Elini ağzının üzerine koydu. "Sadece... daha önce hiç kimse ailesine benden bahsetmek istememişti. Colson'ın ailesi yoktu. Kendimi baloya götürmeden önce sevgilimin babasıyla tanışmak zorunda kalan bir liseli gibi hissediyorum."

Babamın Gray'i merdivende silahla karşılayacağı düşüncesiyle *-küçük kızımı saat ondan önce eve getir ve komik işler yapma- ben de gülmekten kırılıyorum.* Sonra bacaklarının arasına girip çenesini avucumun içine alıyorum. "Gözlerini kapat."

Göz kapakları tereddüt etmeden kapanıp o derin, puslu gözbebeklerini sakladığında kalbim sızlıyor. Bu adamın güveni pek çok kez kırılmış ve yenilmiş, ama bana elinde kalan birkaç değerli kırıntıyı sunuyor. Ağzını tuttuğumda hafifçe inliyor, başını duvara yaslıyor, ben ona beni nasıl hissettirdiğini anlatmanın bir yolunu, kelimelere ihtiyaç duymayan bir dili umutsuzca ararken tüm vücudu altımda gevşiyor. Çünkü kelimelerle aram hiç iyi olmadı.

Sonunda arkama yaslanıp zorlukla nefes aldığımda gözlerini açıyor ve bakışlarımı tutuyor. Ne söylemeye çalıştığımı anlayıp anlamadığını bilemiyorum. Sonra gözlerini kaçırıyor, kaldığımız yeri bulmak için kitabı karıştırıyor. Yüzümü kucağına gömüyorum, ikimiz de yatağın üzerinde çırılçıplak uzanıyoruz ve kolumu bacağının altından geçirip o okurken yavaşça, usulca uyluğunun iç kısmını okşuyorum.

Chapter 27

JONAH

"Tamirci mi?" Annemin sesi boğuklaşırken, ailemin bana motorlar üzerinde çalışmak istediğim için değil, okulu bıraktığım için bağırmasını ne kadar çok istediğimi fark ediyorum. *Yapamayacağın* bir şey duymaktansa bütün gün *nasil yapabileceğini* duymayı tercih ederim.

"Sana zaten söyledim dostum. Emekli olduğumda işi Carl'a satacağım," diye araya giriyor babam. Sabit hattı her zaman 40'lı yılların ebeveynler gibi paylaşırlar; annem eklemleri iyi olmadığı için oturma odasında, babam ise üst kattaki koridordaki telefon bölmesinde. "Aile içinde kalması konusunda endişelenmene gerek yok."

"Ama ben istiyorum baba. Carl Amca'nın işletme diploması yok. Neden tamirci olayına avukat olayından daha çok takıldınız? Bunların hepsi beni tehlikeli bir şey yapmaktan alıkoymak için bir bahane miydi?"

Sessizleşiyor. Büyüdüğüm yerdeki insanlar baskı altında iletişim kurmaya alışık değiller. Pasif agresif sessizlik ya da birbirlerinin kafalarına bira şişeleri fırlatmak değilse, Hollow Creek'in iyi insanları boylarından büyük işlere kalkışırlar. "Jonah, bunu duymaya dayanamayacağını biliyorum ama yapamayacağın bazı şeyler var ve bunu kabul etmezsen yine incineceksin. O zaman ne yapacaksın? Biz ne yapacağız? Eğer diğer kolunu da incitirsen, asla çalışamazsın. Kimse seninle evlenmek istemeyecek ve seni besleyecek bir hemşire dışında ailen olmayacak."

Onlara söylemem gereken daha çok şey var, çok daha fazla. Sakin kalmalıyım. Ama en kötü korkularımın jilet gibi keskin kenarı olan bu sözlerle kendimi kaybediyorum. "Bu adil değil; adil olmadığını biliyorsun. O benim lanet kolum. Sana ait değil. Lanet olsun, eğer böyle davranacaksan şu anda seninle bu konuyu konuşamam."

Bu, aileme açıkça bağırmaya en çok yaklaştığım andı. Bunu on altı yaşındayken yapmam gerekiyordu, yirmi dört yaşındayken değil. Belki o zaman olsaydı, tüm hayatımı onları mutlu etmek üzerine kurmamış olsaydım, şimdi olmazdı. Gray yatak odasının kapısını iterek açıyor, gözleri endişeli.

Telefonumu kapatıyorum ve çok da sert olmayan bir şekilde fırlatıyorum, çünkü ekranda daha fazla çatlak olmasını göze alamam.

"Ne oldu?" diye soruyor, bana dokunmasını isteyip istemediğimden emin değilmiş gibi tereddüt ediyor. Ne istediğimi bilmiyorum. Rick's Auto Body tişörtünü çekiyorum

Stajyerlik eğitimimin ilk gününde giymem ve yatağa sırtüstü uzanmam gerekiyordu.

"Her şeyi ettim. İşe gitmek için hazırlanırken, *her şeyi bir anda, hemen şimdi, yara bandını yırtar gibi içimden atsam nasıl olur* diye düşündüm. Beklediğiniz gibi oldu ve önemli kısımlara bile gelemedim."

"Özür dilerim," diyor yanıma oturarak. "Seni hiç bu kadar kızgın görmemiştim." Elini tişörtümle kot pantolonum arasındaki deri şeridi boyunca yatıştırıcı bir şekilde kaydırıyor ve kalçalarımın çıkıntılarında gezdiriyor.

Öfkenin etkisi çoktan geçti, çünkü beş dakikadan fazla kızgın kalamıyorum, ama şimdi her şey suçluluk duygusuyla kaplanmış, parıltısı kaybolmuş. "Onlara yalan söylediğim ya da okulu bıraktığım için bana kızmaya hakları var, ama sevdiğim şeyi yaptığım için değil. Tabii ki seçtikleri tek şey bu. Bu arada," diye ekliyorum, "kavga etmeden önce Şükran Günü için eve gelip gelmeyeceğimi sordular."

Eli hareketsizleşir, yüz ifadesi irkilir. "Tamamen unutmuşum. Gelecek hafta, değil mi? Eğer istediğin , sana son dakika eve dönüş bileti ayarlayabilirim; bunu daha önce düşünmemiş olmamızın benim hatam olduğunu düşünüyorum."

"Şükran Günü'nde ne yaparsınız?"

Eğilerek dudaklarını tenimde gezdiriyor. "Bazen San Diego'daki üvey kız kardeşimi ve ailesini ziyaret ediyorum ama bu yıl yurtdışındalar. Bol bol şarap içip erkenden yatmayı planlamıştım." Parmaklarımı saçlarına geçirip sıkıca kavradığımda gömleğini yukarı doğru kaydırıyor, göğüs kafesimin kıvrımlarını okşuyor.

İçimden bir ses, ailemle yüz yüze bir masaya oturabilirsem bunu düzeltebileceğimizi söylüyor. Ve onları özlüyorum. Büyürken her şeyi birlikte yaptık, dünyaya karşı üç kişilik küçük bir ekiptik. Gray'benimle eve gelip gelmeyeceğini sormak için ağzımı açıyorum, ama onu eski duvar kâğıtları ve hımbıl mobilyalarıyla çiftlik evimde dururken, başını tavana sürttüğünü hayal etmeye çalıştığım anda, resim parçalanmaya başlıyor. Bira kutusunda hindi yemek, okulun arkasındaki tepede kızak kaymak ya da Carl Amca'nın Mall of America'ya yaptığı heyecan verici tatili anlatmasını dinlemek istemeyecektir.

"Burada seninle kalabilirim. Eve gitmek zorunda değilim." Oturdu, kaşları çatıldı. "Emin misin?"

"Evet. Hadi kendi yapalım, siktir et." Şifonyerin üzerindeki saati fark edince ayağa fırladım. "Geç kalacağım." Tuvalete gittiğimde

Mutfakta, tezgâhın her yerinde bok var, ekmek ve peynir parçaları, bir termos. "Bütün bunlar ne?"

Gray omuzlarımdan tutup beni ön kapıya doğru itiyor. "Ayakkabılarını giy."

Dün eve dönerken durduk ve yeni işim için sağlam botlar aldık, bu yüzden yere oturdum ve onları gevşetme, ayağımı sokma ve tekrar sıkma gibi kir kadar yavaş bir sürece başladım. Sonunda bitirdiğimde Gray bana bir termos uzatıyor ve omzuma bir çanta asıyor. "Sana öğle yemeği hazırladım."

"Gerçekten mi?" Heyecanla fermuarı karıştırıyorum. "Nedir bu? Sosisli ahtapot mu?"

Başını sallayarak elimi uzaklaştırdı. "Ne kadar ezici olduğuna dair tepkini görmek için etrafta olmadığım sürece açma."

Derin bir nefes alarak doğruluyorum. Yeni işlerde ve yeni okullarda ilk günlerim olmuştu ama bu seferki farklı hissettiriyor - kendi hayatımı kanıtlamak, aileme yanıldıklarını göstermek, Gray'in yanında durma hakkını kazanmak. "Teşekkürler, Stepford karısı. Şimdi erkeğini, senin lüks yaşam tarzını finanse etmek için gereken tüm parayı kazandığı işine gönder."

"Elbette canım." Beni yavaş ve kolay öpüyor. "Döndüğünde evi temizlemiş, akşam yemeğini fırına vermiş ve kıcımlı hazırlamış olacağım, böylece yarın her şeyi tekrar yapmaya hazırlanmadan önce tüm heteronormatif hayal kırıklıklarını becerebilirsin."

"Öyle olsa iyi olur."

Gülümsemelerinin en tatlısıyla eriyor ve onu tekrar öpüyorum. Sonra kapıdan çıkarken kıcımlı tokatlıyor, bu iyi bir şey çünkü ödüm kopuyor. Bir yanım gidip o lanet getirmesini, işe giderken takmamı, böylece her hareket ettiğimde onu yanımda hissetmeyi ve onun bana inandığının yarısı kadar bile kendime inanmayı istiyor. Bu fikirde güzel bir şey var, Gray'in şiir kitaplarından bir dize gibi.

Artık yürüyemeyecek hale gelene kadar kot pantolonumun içinde defalarca geldiğim kısım hariç.

Oliver şimdiye kadar gölden dönmüş olmalıydı, ben de Jonah gittikten hemen sonra onu aradım. Bugün yeniden toplanmalı ve yarın, gelecek hafta ve bu uzun savaşın geri kalanı için stratejimizi konuşmalıyız. Cevap vermedi. Belki bir şey yoktur ama içgüdülerim bir şeylerin ters gittiğini haykırıyor ve beni daha önce hayal kırıklığına uğratmış olsalar da sahip olduğum tek şey onlar.

Colson'ın ofisinin adresini bulmak için bilgisayarımı karıştırırken onu birkaç kez daha deniyorum, sonra bir taksi çağırıyorum. Şehir çoktan Noel süsleri asmaya başlamış, tüm sokak lambalarının uzun yaprak dökmeyen çelenkler ve altın çelenkler var ve eğer hala birlikteysen Jonah'ı Aralık ayında Noel ışık turlarına götürmeyi aklıma not ediyorum. Küçük bir çocuk gibi olacak, sıcak kakao için yalvaracak, gördüğü en muhteşem şeymiş gibi her pencereden aynı anda bakmak için arabanın her yerinde zıplayacak ve sonra eve dönerken omzumda uyuyakalacak.

Colson Manhattan'ın diğer ucunda, üst katın tamamının kendisine ait olduğu dört katlı taş bir binada çalışıyor. Merdiven boşluğundan kapıyı iterek açtığımda fark ediyorum ki her şeyi söktürmüş ve ultra modern dekor ve armatürlerle yenilemiş. Ayrıldığımızdan beri zevkleri değişmemiş ve onu memnun etmeyen her şeyi buldozerle yıkma eğilimi de değişmemiş. Jonah'ın yaşlarında genç bir adam olan kişisel asistanı, Stephen King'in *The Stand* kitabının kopyasını masaya bırakarak ön bürodan bana kaşlarını çatarak bakıyor.

"Bay Strickland ile konuşmam gerek."

"Kendisi meşgul."

"Beni göremeyecek kadar meşgul değil."

Asistan itiraz etmeye başladığı anda Colson ofisinin kapısını açar. "Sorun yok Patrick. İçeri gel."

İçeri girdiğimde oturmak yerine, bunun uzun sürmeyeceğini biliyormuş gibi masasının kenarına yaslanıyor ve düşünceli bir şekilde beni izliyor. Girişteki soğuk minimalizme rağmen, ofisi davetkâr mobilyalar, tablolar ve hatıra raflarıyla dolu, benimkinde olmayan tüm tarih ve yaşam. Masanın üzerinde Colson ve başka bir adamın gün batımında sahilde çekilmiş bir fotoğrafı var.

"Tartışmayı yeniden açalım," diyorum bakışlarını tutarak. "Sen bana müşterinin ne istediğini söyleyeceksin, ben de sana müşterimin ne istediğini söyleyeceğim."

ve eğer bunun mahkemeye gitmesine izin vermemekte bu kadar kararlıysanız, o zaman bize istediğimizi vereceksiniz."

Kollarını kavuşturur. "Evet, Gray? Böyle mi ?"

"İhmali kanıtlamak için gereken tüm delillere sahip olduğumuzu biliyorsunuz. Müvekkiliniz panikliyor ve masum insanları bu işin içine sürüklüyor. Böyle yozlaşmış bir saçmalık için çalışmak nasıl bir duygu?"

"Bunu en iyi sen bilirsin, değil mi?" diye soruyor hafifçe, yüzündeki ifadenin kırılmasını izleyerek. Colson hiçbir zaman kötü bir insan olmadı. Onunla ilgili bu kadar zor olan da bu. Her şeyi isteyecek kadar idealist ve elde edecek kadar da pragmatist. Daha o bir şey söylemeden kaybettiğimi anladım. "Söyleyin bakalım, müvekkiliniz ne diyor? Bugün onunla konuştun mu? Belki telefonuna cevap vermiyordur."

"Neler oluyor Colson?"

"Dün gece Jackson Moreno'ya yönelik suçlamaların hafifletilmesi karşılığında anlaşmaya vardı."

Karanlık yavaşça tenime, kemiklerime sızıyor. "Anlaşamaz. Avukatı olmadan olmaz."

"Resmi olarak değil. Ama pek çok şeyi kabul etti Gray ve hepsi kayıtlarımızda var. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama haftalar önce anlaşmasına izin verseydiniz, çok daha iyi şartlar elde edebilirdi."

"Tanrım, Colson. Ciddi misin sen? Bu adam çok şey yaşadı." "Ve şimdi bitti."

Artık onu bir avukata bağlı değil.

dünyanın tüm yanlışlarını tek başına düzeltmekle ilgili bir şeyler uyduruyor." Gitmek için döndüğümde adımı daha nazikçe söylüyor. "Avustralya'daki o işi düşünmelisin. Burada kalırsan kendini yok edeceksin ve bu da o çocuğu bizim birbirimizi kırdığımız gibi kıracak. İstedğin bu mu?"

Dışarıda, bu geceki kar yağışı öncesinde tuzla çtırdayan kaldırımda yürürken bunu hissedebiliyorum. New York'a taşındığımdan beri hissetmediğim bir şey. Göğsümdeki o zonklama, nefessiz kaldığım o an, bir saniyeden kısa ama bir ömür boyu sürecektir hataları barındıracak kadar uzun. Bir elimi göğsüme bastırarak, doktorun stres çarpıntısını azaltabileceğini söylediği derin, meditatif nefesleri arıyorum. Caddenin karşısına geçip boş bir banka oturuyorum ve kendimi topraklamaya çalışıyorum -görüntü, ses, mumlu yaprakların kokusu ve sonbaharın çürümüşlüğü. Anı. Jonah'ın başı göğsümde.

Ama bunların hiçbiri bir işe yaramıyor.

JONAH

"Bugün iyi iş çıkardın." Ceketimi giyerken yeni patronum Rick omzuma vuruyor. "Makineler konusunda beceriklisin, değil mi?"

"Traktörlerin etrafında arabalardan daha fazla zaman geçirdim ama elimden geldiğince çok şey öğrenmeye çalıştım."

"Becerileri öğretebilirim ama içgüdüleri öğretemem. Yarın geri geleceksin, değil mi?"

Kollarımı ona dolamak istiyorum ama elimi cebime sokuyorum ve çıldırmayı Gray'i daha sonra kızdırmak için saklıyorum. "Elbette. Bugün çok eğlendim."

"Ya Jonah?" Koluna dokunuyor, teninin koyu, zengin kahverengisi. "Farklı görüldüğün halde bu işe uyum sağlamaya çalışmanın nasıl bir his olduğunu biliyorum. Dükkânımda sana sorun çıkaran biri olursa bana haber ver, çünkü buna izin vermeyeceğim."

Mor akşamın içine adımımı atarken göğsümdeki mutluluktan zar zor nefes alabiliyorum. Bu lanet şehrin her yeri duman ve benzin kokuyor ama yoğun, puslu alacakaranlık binaları büyüğü bir şeye dönüştürüyor. Ailemden mesaj var mı diye bakmak için telefonumu çıkarıyorum ama sadece bir haber bildirimi var: *Oliver Shaw Davası Uzlaşmayla Sonuçlandı.*

Muhtemelen on kez okudum. Yanlış anlamadığımdan emin olmak için *yerleşim* kelimesini Google'da bile arattım. Sonra Gray'i aradım. Cevap vermedi. Lanet olsun.

Yoldan çıkmış bu mahallede bir taksi bulmam on dakika, eve dönmem ise yirmi dakika sürüyor. Her beş dakikada bir Gray'i ararken bacağım huzursuzca zıplıyor. Evi boş duruyor, ışıklar kapalı, panjurlar kapalı, tezgâhın üzerinde birkaç ekmek kabuğu ve boş bir öğle yemeği paketi duruyor. Masasının çekmecelerini karıştırıp stajımı bıraktığımda geri verdiğim eski güvenlik rozetimi buluyorum ve koşarak ofisine gidiyorum. Yeni botlarım ayağımın kenarlarını parçalamaya başladı ama acıyı görmezden gelmekte iyiyim.

Kuledeki hangi pencerenin ona ait olduğunu biliyorum, çünkü böyle tuhafım ve karanlık olduğunu şimdiden görebiliyorum. Yine de emin olmak için asansöre biniyorum. Boş ofiste durup nefesimi tutmaya çalışırken gözlerimin arkasında bir baş ağrısı zonkluyor, havayı yumuşak, boğucu yudumlarla içime çekiyorum. Düşünme konusunda hiçbir zaman iyi olmadım ve hiçbir fikrim yok. Ne yaptığımı anlayamadan Gray'in masasının altına girdim ve kendimi

onun gibi kokan bir uyku tulumu. Bu beni bir sonraki adımda ne yapacağıma karar verecek kadar sakinleştiriyor.

Taksi ücreti için param kalmamıştı, bu yüzden Cooper'ı haritada bulana kadar Google'da New York'taki köpek çeşmelerinin resimlerini aradım. Çok uzakta değil. Topallayarak aşağı iniyorum ve soğuk akşamda yola koyuluyorum.

Yirmi dakika sonra, bronz golden retriever'ın zıpladığını, ağzından su fişkırdığını ve vücudunun yeşil patinasından aşağı görüyorum. Gray bir bankta oturmuş, sanki hayattaki tüm soruların cevabı ondaymış gibi Cooper'a bakıyor. Beni fark ettiğinde, belli belirsiz bir şekilde, sanki çeşmenin başka bir parçasıymışım gibi. banka oturuyorum, Cooper'ın silüetini karanlıkta görmek zorlaşana kadar yan yana beklerken aramızda bir el genişliği kadar mesafe bırakıyorum.

Colson hakkında ne söyleyeceğimi hep biliyordum. Biri için yeterince iyi olamama hikâyesini başından sonuna kadar ezbere biliyorum. Ama bu sefer Gray'i başkasından korumuyorum. , anlayamadığım bir şekilde kendini başarısızlığa uğrattı ve bunu nasıl düzeltebileceğime dair hiçbir fikrim yok.

Gözleri üzerimde geziniyor, gömleğimdeki logoda duruyor. "İlk günün nasıl geçti?" Sanki *Erkek Arkadaşınızla Nasıl Havadan Sudan Konuşursunuz* adlı bir kitaptan okuyormuş gibi soruyor.

"Patronum yarın tekrar gelmemi istedi. İyi içgüdülerim olduğunu söyledi."

"Sevindim." Yine o yere kilitlendi, benim ulaşamadığım yere. Çok kolay güvenme ve çok fazla umut etme günahları yüzünden kendini sürgün ettiği yere.

Eğildim ve alnımı omzuna sürttüm. "Lütfen beni içeri al. İçerisi kötü olsa da umurumda değil."

"Sorun değil," diyor robotik ve dikkatli bir şekilde. "Pek çok dava anlaşmayla sonuçlanıyor." "İstedığinin bu olmadığını biliyorum."

Cevap vermiyor. Bir dakika sonra ayağa kalktım ve elimi uzattım. "Hadi eve gidelim."

Colson'ın dediğine göre, eseri onun ruhuymuş. Şimdi üzerinde örümcek ağı gibi yayılan çatlakları, kırılmaya ne kadar yakın olduğunu, onu bir arada tutmak için ne kadar uğraştığını görebiliyorum. Elim nazikçe tutuyor ve taksi için beni caddeye kadar takip ediyor.

Hardal kokan ve hoparlörlerinden hafif Bollywood müzikleri çalan arabaya bindiğimizde Gray gözlerini kapatıp başını dinlendiriyor

omzumda. Yolun yarısında uyuduğunu fark ettim. Asla uyuyamayan adam. Sanki uyanık kalmak için bir nedeni yokmuş gibi.

"Yalnız değilsin." Beni duyamayacağı için cesaretimi toplayarak saçlarına fısıldıyorum. "Kimse benim değerli olduğumu düşünmüyor ama senin bana baktığın gibi ben de sana bakabileceğimi kanıtlayacağım. Bu işte beraberiz." Sesimi alçaltıp gözlerimi kapatıyorum. "Seni seviyorum Gray. Bunu duymaya hazır olduğunu sanmıyorum. Belki sen beni sevmiyorsun, ama sorun değil. Hiçbir şeyin beni yenmesine izin vermedim ve şimdi de kaybetmeyeceğim."

. Binasının önüne geldiğimizde onu sarsarak uyandırıyorum ve bana şaşkınlıkla göz kırpmıyor.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Yukarı çıktığımızda soruyorum. "Akşam yemeği ister misin? Film izleyebiliriz, kitabımı dinleyebiliriz ya da-"

Telefonu çaldığında yüzü kaskatı kesildi. Bana sırtını dönerek oturma odasını adımlıyor. "Bütün gün sana ulaşmaya çalıştım Oliver. Colson'la konuştum." Bir dakika dinledi. "Anlıyorum, . Her şey yoluna . Yarın buluşup tüm şartları gözden geçireceğiz ve sana mümkün olan en iyi anlaşmayı sağlamaya çalışacağız." Durup pencereden dışarı baktı, sırtı kaskatı kesilmişti. "Lütfen benden özür dilemeyi bırak Oliver. Senden özür dilemesi gereken kişi benim."

Telefonunu sehpanın üzerine bırakıyor ve ellerini yüzüne sürerek iç geçiriyor. "Özür dilerim Jonah. Sanırım sadece yatmak istiyorum." Gözlerini açtığında bana dikti. "İşteki ilk gününü mahvettiğim için nefret ediyorum." Ve ne söylersem söyleyeyim, ona kaç kez her şeyin yolunda olduğunu söylersem söyleyeyim, gerçekten dinlediğini sanmıyorum. Vücudunun her çizgisi, gergin, halsiz hareketleri, bana burada olmamamı dilediğini, böylece huzur içinde acı çekebileceğini söylüyor.

Soyunup sürünerek yatağa girerken takım elbisesini parça parça asmama izin veriyor. Hiçbir şey söylemeden ön tarafına dönüyor ve hareketsiz yatıyor, yavaşça nefes alıyor, çıplak omuzları karanlıkta kırık bir çıkıntı oluşturuyor.

Buzdolabından aldığım soğuk pizzayı yiyorum - Gray'in sipariş ettiği şu süslü barbekü soğanlı şeyden - sonra ona katılıyorum. Daha önce hiç yatağın bir tarafında yatmamıştım, ikimiz de ortada kıvrılmıştık, ama bu gece yatağın benim tarafımda kalıyorum ve onun nefes alışını dinliyorum, sanki uzun süredir birlikte olan yaşlı bir çiftmişiz de dünyanın ağırlığı birbirimizi rahatlatmak için kullandığımız yöntemlere ağır gelmeye başlamış gibi.

Chapter 28

Hukuk fakültesinden sınıf birincisi olarak mezun olduktan sonra ilk işimden neredeyse kovuluyordum. Bir sınıfın ritmini ve yapısını kaybetmek beni başıboş bıraktı, tamamen bunalttı ve her sabah korkuyla uyandım. Ama bildiğim tek yolla, her olası durumu takıntılı bir şekilde uygulayarak, her değişkeni öngörerek, hayatı tek doğru cevabı olan bir matematik problemine indirgeyerek üstesinden . Hiçbir zaman benimmiş gibi hissetmesem de her geçen gün başarılı bir avukatın derisine bürünmeyi öğrendim. Hâlâ öyle değil ama artık onu giymekte çok iyiyim. En kötü günlerde, onu koruyucu bir pelerin gibi üzerime çekiyorum.

Bu sabah, Oliver, Colson ve transit şirketinin bir temsilcisiyle anlaşma şartlarını belirlemek üzere buluşurken bunu takıyorum. Oliver'ın sözlü anlaşmasının kanıtı ile fazla bir şey yapamıyorum ama onun için alabildiğim her son doları geri alıyorum.

El sıkıştıktan sonra dışarı çıkıp kaldırıma doğru yürüyorum ve adliye meydanını koruyan direklerden birine amaçsızca . Sanırım şu anda dünya kadar zamanım var ama yapacak hiçbir şeyim yok. Hava kar kokuyor, bulutlar ağır ve gökdelenlerin tepelerine degecek kadar alçak. Telefonum çaldığında numarayı tanıyamadım. "Böbürlenmek için mi arıyorsun, Colson?"

"Gray Freeman'la mı görüşüyoruz?" diye soruyor bir kadın
şaşkın bir duraksamadan sonra. "Alo?"

"Manhattan Genel Hastanesi'nden arıyorum."

Havalandırma bacalarındaki küfle başa çıkmak için gerçekten bir avukat arıyorlar. Neredeyse gülecektim.

"Burada bir Jonah Scott var-"

Sonra ayağa kalkıyorum, arabama doğru koşuyorum, sanki onun adı zihnim daha yetişmeden bedenimi hareket ettirecek güce sahipmiş gibi. "O iyi mi?"

"Sadece küçük bir kaza geçirdi efendim, bileği burkuldu ve biraz morardı.
O iyi olacak."

Sanki bana yaşam destek ünitesine bağlı olduğunu söylemiş gibi hastaneye kadar hızla gidiyorum. Acil servisin resepsiyonunu bulduğumda, beni bir dizi çift paslanmaz çelik kapıdan geçerek kabul edilmeyen acil bakım bölümüne yönlendiriyorlar.

Odasını koruyan soluk mavi perdeyi kenara çektiğimde Jonah başını kaldırıp bakıyor. Yatağın kenarına tünemişti, bileği büyük, siyah bir korseye bağlıydı, eli cehennem gibi şişmişti ve yavaş yavaş derin bir

çürük. Utangaç sırtışı gözlerinin yanına bile yaklaştırmıyor. "Onlara seni aramamalarını söyledim. Eve taksiyle dönebilirdim."

"Ne oldu?"

"Bir şanzıman düşürdüm ve elime takıldı, hepsi bu. Rick gerçekten üzgün olduğunu söyledi; hatta faturayı ödemeyi bile teklif etti." Ayağa fırladı ve etrafımda dolanarak kütüğüyle perdeyi itti. "Hadi gidelim. İhtiyacım olursa diye eczaneye bir ağrı kesici reçetesi gönderdiler."

Hareket etmediğimde sabırsızca ofluyor, kolunu göğsüne bastırıyor. "Lütfen gidebilir miyiz?"

"Buna inanmıyorum."

Kıpırdamadan duruyor, tedirgin bir şekilde beni izliyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Neden bir şanzımanı tek başına kullanıyordun? Rick'in bunu yapmana izin vereceğini sanmıyorum."

Çenesindeki bir kas titriyor. "Yalancı olduğumu mu söylüyorsun?"

"Bana bak ve kendini zorlamadığını ve umursamaz söyle." Deniyor ama ruhuna kadar inen o gözlerle berbat bir yalancı olduğu için sonunda orada öylece duruyor ve korsesini tutan cırt kayışlara bakıyor. "Jonah. Bana bir bak. Elini yok etseydin ne yapacaktın? Sırf ailene bir şey göstermek için tek kolunu kaybetmeye razı mıydın?"

"Şimdi onlar gibi konuşuyorsun."

"Belki de onları haklı çıkardığın içindir."

Nefesi kesiliyor, acısı yüzüne yansıyor ama onun gibi vahşi bir şeyin kapana kısılmış ve çaresiz kalmasının ezici acısını, kaybedeceği her şeyi düşündüğümde özür dileyemeyecek kadar öfkeleniyorum. "Hadi gidelim."

Sessiz araba yolculuğunun yarısında, cama yaslandığı yere bakıyorum. "Acıyor mu?"

"Hayır," diye mırıldanıyor.

"Yalan söylemek artık hiçbir şeyi düzeltmeyecek." Yavaş bir nefes alıyor.

"Evet."

Eczaneye gidip ilaçlarını alıyoruz. Çantayı benden almaya çalıştığında parmaklarını bile bükemiyor. Dişlerini sıkarak çabalıyor ama ben ona uyarıcı bir bakış atıyorum ve koltuğuna geri , kollarını kavuşturup ayakkabılarına bakıyor.

Yeraltı otoparkına girerken, "Garajı arayacağım," diyorum. "Tüm hikayeyi öğrenmek ve yasal bir sonuç olmadığından emin olmak için."

Cevap vermiyor.

"Jonah."

"Anlıyorum," diye sessizce inliyor. "Özür dilerim. Sadece bir dakikalığına normal olmak istedim." Arabadan dışarı fırladı ve bensiz asansöre yöneldi.

Garajla işleri yoluna koyduktan sonra, tıbbi faturalarını ödeyebileceğim konusunda ısrar ederek, onu üst kata kadar takip ediyorum ve kapalı yatak odası kapısına bakıyorum. İlaçlarını silkeleyip bir bardak su doldurduktan sonra onları karanlık odaya taşıyorum, tüm panjurlar kapalı. Yatakta sırtı kapıya dönük bir şekilde kıvrılmış ama nefes alış verişinden uyanık olduğunu anlayabiliyorum. Yatağın etrafında dönüp yanına çömeldiğimde gözleri beni takip ediyor. "İlacın bende."

Ağır ağır yutkunuyor, ağzının gergin çizgisinde acı var. Doğrulup suya uzanıyor, sonra bir hüsrân hırıltısıyla geri çekiliyor. İlacı ağzına koyup suyu dudaklarına götürdüğümde, küflü odadaki sessizlik kalın sıcak bir hal alıyor. Son derece bağımsız oğlum iki kez yutkunuyor, sonra bana bakmadan yatağına geri çöküyor. Ağrıyan gözlerini kapatırken saçlarını okşayarak, "Daha sonra pipet alırım," diyorum. "Rick iyileştiğinde seni geri istediğini söyledi. Seni çok seviyorlar." Gözlerini açmıyor ya da bir şey söylemiyor, sadece daha da içine kıvrılıyor.

Şu halimize bak, berbat durumdayız. Sanki hiç sahip olmamamız gereken bir şeyi istediğimiz için cezalandırılıyor. Belki de herkesi, Oliver'ı, Victor'ı, kendimi ve Jonah'ı hayal kırıklığına uğrattığım için kalbim parçalanıyor. Ama belki de doğru zamana kadar çorap çekmecende sakladığın bir yüzük gibi, bir söz gibi biriktirdiğim üç kelimem olduğu içindir ve şimdi doğru zaman gelmeyecek çünkü ona sunacak hiçbir şeyim yok, tıpkı Colson'ın beni uyardığı gibi.

"Biraz dinlen." Kulağına bir öpücük kondurduktan sonra bir blok markete yürüyorum; orada pipet ve şişlik inerken dayangibi görünen her şeyi alıyorum; hamur işleri, sandviç malzemeleri ve muhtemelen seveceği iğrenç, donmuş burrito gibi şeyler.

Her şeyi dolaplara boşalttıktan sonra çalışma odasına gidip yeni davaları araştırmaya başlıyorum, beni başarısız kefarete girişimimden kurtaracak olanı arıyorum, hayatımın sonuna kadar beni oyalayabilecek saçma bir zinciri. Kapı aralığında Jonah'ın sesini duyana kadar kendime geledim, o kadar sessizdi ki neredeyse kaçıracaktım. "Gray?"

"Ne oldu?"

Sesi kısık ve kırık, gözyaşlarına boğulmak üzereymiş gibi çatlıyor. "İşemem lazım ve pantolonumu çıkaramıyorum."

"Oh, tatlım." Masamın etrafında dolanıyorum. "Buraya gel." Benden sonra ayaklarını sürüyerek banyoya gidiyor, başı öne eğik, kemerini çözmemi, kot pantolonunu ve boxer'ını kalçalarından aşağı indirmemi izliyor. "Şimdi idare edebilir misin?" Hâlâ bana bakmıyor, omuzları gergin, başını sallıyor.

Yatak odasında eşofmanlarını arıyorum, sonra onları banyoya getiriyorum ve diz çöküp değişmesine yardım ediyorum, kot pantolonunu çıkarırken yaralı kolu destek için omzuma dayanıyor. "Bunları istediğin zaman aşağı çekebilmelisin."

Kalçasını öperek sikini boxer'ının içine sokuyorum ve eşofmanını yukarı çekerek rahatça yerleştiğinden emin oluyorum. "Aç mısın?"

Başını sallamaya başlıyor, sonra yavaşça başını sallıyor. "Ama beni beslemeni istemiyorum."

"Özür dilerim." Burnumu başının tepesine dayayıp ensesini okşuyorum. "İlk birkaç gün için başka seçeneğimiz yok."

Tezgâhtaki bir tabureye tünemiş, ona aldığım her şeyi göstermemi ve ardından burritolardan birini mikrodalgada pişirmemi bıkkınlıkla izliyor. Gergin bir sessizlik içinde otururken, düşen pirinci yakalamak için elimi altına koyup ona uzatarak bunu korkunç hale getirmemenin bir yolu yok.

"Beni hastaneye götürürlerken-" Boğazını temizliyor ve bir lokma yutuyor, sesi kalın. "Her şeyin bittiğini, elimin sonsuza dek gittiğini sandım." Kollarımı ona doladığımda tüm vücudu titriyor, onu göğsüme o kadar sıkı çekiyorum ki ikimiz de nefes alamıyoruz.

"Sorun yok," diye mırıldanıyorum, yüzünü boynumda ilk tanıştığımızda ağladığı noktaya gömmesine izin veriyorum. Doğru kelimeleri ararken, başka hiçbir şeyim yokken beni ayakta tutan yalanı buluyorum. "Bir gün bunların hepsi bitecek ve sen ne kadar acıdığını bile hatırlamayacaksın."

JONAH

Artık uyuyamamanın nasıl bir his olduğunu biliyorum. Bu bir işkence, sanki biri dışçide ağzınızı açık tutmak için kullandıkları aletlerden birini alıp beyninize yerleştirmiş ve gidebildiği kadar açmış. Tek yapabildiğim orada yatmak ve *Gray'in bu şanzımanı kendime taktığım için çok etkileneceği* o korkunç anı düşünmek ve *Tanrım ben ne yaptım*.

Gray yine uyuyor, çünkü görünüşe göre yaşama isteğini kaybetmek varken kimin Ambien'e ihtiyacı var ki? Boğazım o kadar kuru ki dilimi damağımdan bile çıkaramıyorum ve kolum ayak parmaklarıma kadar hissedebileceğim bir ağrıyla zonkluyor. İlaç şişesini açamıyorum ve Gray'i uyandırmak istemiyorum, bu yüzden vazgeçiyorum ve musluktan su içmek için mutfığa gizlice giriyorum.

Buzdolabının arkasına tıktırdığım Pabst kutularını hatırlayarak rafları karıştırıyorum ve güdük kolumu kullanarak bir tanesini kapıp tezgâhın üzerine koyuyorum. Sosisli sandviç büyüklüğündeki parmaklarımla kapağı açmak çok acıtıyor.

Kutuyu beceriksizce kollarımın arasında tutup bir yudum almaya çalıştığımda yere düşürüyorum ve birayı dolapların, parkenin ve bacaklarımla üzerine püskürtüyorum. Bir süre orada öylece durup dağınıklığa bakıyorum ve keşke patlama Gray'i uyandırsaydı da gelip beni bulsaydı ve ne yapmam gerektiğini söyleseydi diyorum. Sonunda, yerde yatana kadar dolaptan aşağı kayıyorum, bira damlaları sırtıma yapışıyor. Gözlerimi kapatıp, buzdolabındaki buz makinesinin her seferinde daha fazla küp çıkardığı dakikaları sayıyorum.

Atticus Finch, doğmadan önce yenilmiş olsanız bile savaşımaya devam etmeniz gerektiğini düşünüyordu, ama o lanet bir kitap karakteri ve sonunda kazanamadı bile.

Chapter 29

GRI

Jonah güneş ışıklarını içeri almak için panjurları açarak beni uyandırıyor. Acı dolu bir tıslamayla yüzümü yastığıma gömüyorum.

"Gri." Sesi inanılmaz derecede ciddi ve bir şekilde hiç de doğru değil, bu yüzden başımı kaldırıp ışıktaki silüet halinde beliren bulanık formuna gözlerimi kısarak bakıyorum.

"Ne? Kolun mu?"

Burnundan yavaşça nefes alıyor, acı yüzünü buruşturuyor, parmaklarını yan masadan gözlüklerini alıp bana uzatacak kadar bükmeyi başarıyor. Gözlüğü taktığımda, üzerinde boxer'ıyla ayakta duruyordu, kütüğünün altına katlanmış bir tomar kâğıt sıkıştırmıştı.

"Konuşmamız gerek. Ve bir şey söylemeden önce beni sonuna kadar dinlemeni istiyorum."

"Beni terk mi ediyorsun?" Söylemesi acınası bir şey, korkmuş, huysuz ve bir şekilde rahatlamış, sanki sonunda kara kara düşünen ve kimseyle konuşmayan Gri'ye geri dönebilirmişim gibi.

"Hayır, bebeğim. Hayır." Talimatlarına tamamen itaatsizlik ettiğim gerçeğini görmezden gelerek kendini yatağa ayaklarımın yanına bıraktı ve kâğıtları koltuk altından kucağıma doğru beceriksizce karıştırdı. "Colson'ın sana bahsettiği iş bu."

"Bunları nereden aldın?"

"Gray, hepsini birkaç kez okudum ve bu inanılmaz bir fırsat. Haklıydı; sanki bunu senin için yapmışlar. Şirketin kurulmasına yardım edecek ve zamanınızı genellikle avukat bulamayan insanları temsil ederek geçirecektiniz. Orada başka çalışanlar, iş arkadaşlarınız ve dostlarınız da ve tek başınıza değil hep birlikte çalışacaksınız."

"Jonah, Avustralya'da."

Sesi titriyor. "Biliyorum."

"Bu kulağa beni terk etmeye çalışıyormuşsun gibi geliyor."

Yanımdaki yatağa tırmanıp çömelerek yüzümü inceliyor. "Bu sadece bir arama, hepsi bu. Gazetelerde görüşmeye gideceğiniz yazıyor, yani karar vermek için bolca vaktiniz olacak. En azından onlarla konuşmalısın." Yutkunuyor. "Saate baktım da, şimdi ararsan muhtemelen henüz uyumamış olurlar."

"Anlamıyorum. Bunu neden yapıyorsun?"

Sesi hiç duymadığım kadar yaşlı, gözleri sakın. "Seninle tanıştığım da kapana kısılmıştım. Çıkış yolumu bulmama yardım ettin ve şimdi

Seni burada bırakıyorum. Otur ve iş tanımını oku, sonra onları ararız, tamam mı?"

Kağıt destesini elime alıp okumaya başladığımda, başını kucağıma koyarak kıvrılıyor ve bitirmemi bekliyor. Haklı; bu büyük bir fırsat. Bedenim koşma, yeniden başlama döngüsüne bağımlı ve dünyanın öbür ucundan daha ne kadar uzağa koşabilirsin ki? Hayatımın yanışını izlerken, onu tekrar bir araya getirmeye çalışmak yerine çekip gitme düşüncesi beni rahatlatıyor.

"Benimle gelmeyi düşünür müsün?" Kağıtları yere bırakarak soruyorum.

Sessiz bir kahkaha attı. "Avustralya'da ne yapacağım ki?"

"Muhtemelen orayı çok seversin, tüm ölümcül vahşi yaşamı kucaklarsın."

Doğrulup telefonumu komodinin üzerinden alıyor ve kucağıma bırakıyor. "Evimi çok özlerim. Şimdi adamı ara ve röportaj yapıp yapamayacağını sor."

"Emin misin Jonah?"

Gülümsemesi bir bütün yerine parça parça geliyor. "Sen git. Ben hemen geliyorum." Arkamda kayarken mükemmel teni sırtıma baskı yapıyor, her zaman içinde bir ateş varmış gibi çok sıcak. Ben evraktaki numarayı çevirirken o sessizce oturuyor, burnunu boynumda ve omzumda gezdiriyor. Çaldığında, duyabilmesi için hoparlörü açıyorum.

"Alo?" Kalın bir Avustralya aksanı hemen cevap veriyor.

"Merhaba. Adım Gray Freeman; Colson Strickland'ın iş arkadaşıyım. Yeni firmanızda doldurmak istediğiniz pozisyon için beni o yönlendirdi."

"Oh, evet. Arayabileceğinden bahsetti. Bana anlattıklarına dayanarak, eğer müsait olursan birkaç gün içinde seni uçurup her şeyi konuşmak isterim."

Jonah omzuma doğru başını sallıyor, ama ben "Bir dakika lütfen" diyorum ve ona bakmak için dönmeden önce aramayı sessize alıyorum. "Bu Şükran Günü. Birlikte geçireceğimizi söylemiştik."

Gözlerini kırıştırıyor, sanki bu çok uzun zaman önce olmuş da hatırlamıyormuş gibi. "Benim için sorun değil. Ailem eve dönmenden mutluluk duyacaktır. Sadece bir tatil; iyi olacağım."

Sanırım şimdi söylemem gereken bir şey var. Duyması gereken bir şey. Her şeyi değiştirecek bir şey. Ama aklımı kadar bunalmış durumdayım.

Görüşmeyi onayladıktan ve aramayı sonlandırdıktan sonra dönüp dudaklarımı onunkilere değdiriyorum. "Benimle ilgilendiğiniz için teşekkür ederim." yerine, ikimiz de

Yatağa geri dönüp alnımız birbirine değecek şekilde uzanıyoruz.

"Avustralya'da yaz mevsimi, değil mi?" diye soruyor.

"Sanırım öyle. Unutmuşum."

"Bu Şükran Günü yemeğinin sahilde tür barbekü olduğu anlamına mı geliyor? Çünkü bu çok garip."

"Şükran Günü'nü kutladıklarını sanmıyorum. Hacıların ve diğer şeylerin belirgin bir eksikliği var."

"Yine de o gün sahilde yemek yemelisin. Sadece yaptığını söylemek için." Daha yakına sokuluyor. "Baş aşağı yürüyormuş gibi hissediyorsan bana söyler misin?"

"Bu hiç mantıklı değil." Parmaklarımı, aramızda ağır ve sert bir şekilde duran kol desteğinde gezdiriyorum. "Kolun nasıl?"

"Bok gibi hissediyorum. Bütün gece uyutmadı beni."

Ayağa kalktım. "Sana biraz ilaç getireyim. Ondan sonra uyuyabilir misin?"

Gözlerini kapatır. "Evet, sanırım öyle. Yoruldum."

Elimi kalçasına koydum. "Bu sadece bir ziyaret. Geri döneceğim." "Biliyorum."

Bazen her şeyi bir anda kaybedersiniz. Bazen de yavaş yavaş, her seferinde bir parça kaybedersiniz, uzun uyku nöbetleri arasında neden tutunmaya çalıştığınızı merak edersiniz. Ben yolculuğuma hazırlanırken ve Jonah Iowa ziyareti için eşyalarını toplarken bunun olduğunu hissedebiliyorum.

Bavulunun çengelli iğnelerle bir arada tutulduğunu fark ettiğim ve bana gamzelerini gösterdiği parça. *Ayarlanabilir*. Ona yeni bir tane almama izin vermiyor.

İç çamaşırlarımızı karıştırdığı ve yarısını bana yarısını da kendine verdiği parça, çünkü aynı büyüklükte kıçlarımız var, bu gerçeği komik buluyor gibi görünüyor.

Eşyalarımı toplamak için o kadar uzun zaman harcadığı ve o kadar memnun görüldüğü parça ki, boktan bir otel ütüsüyle ütölemek zorunda kalacağım kırıksıklıkları düzeltmeye bile cesaret edemiyorum.

Son gecemizin ortasında sırtına süründüğüm, ereksiyonumu kıç yanaklarının arasına sürttüğüm, o kıpırdanıp sızlanana kadar başını çevirip ağzımı bulduğu ve dilini içeri soktuğu parça. Sırtını dikleştiriyor ve inliyor, ben ona doğru yavaşça ilerlerken sikini çarşafın içine sokuyor. Onu ters çeviriyorum, boxer'ının önünü indiriyorum ve dönerken her bir piercing'ini emiyorum, bir elimi üzerine bastırıyorum

Kimse duymasa bile sessiz kalabilmek için ağzımı açtım. Kalçalarını ağzımın içine sokuyor ve dilimin üzerine sıcak bir şekilde boşalıyor, inliyor, nefes nefese kalıyor.

Sikime uzanmaya çalıştığında, kollarını başının üstünde tutuyorum ve kendi dölünü dudaklarının arasına yediriyorum. "." Boğazını öperek göğsüne boşalıyorum ve bu şekilde uyumasını sağlıyorum, dağınık siki dışarıda ve benim dölüm onun her yerinde, benim olarak işaretlenmiş.

VI

take me home

Chapter 30

JONAH

Onu kot pantolonla hiç göremedim.

İşte bu. Bir iş teklifi ayarladı, davasını kaybetti ve bir şekilde kot pantolon giyme sözünden kurtulmak ayrıntılı bir komplo ile bileğimi burktu. Ona hak veriyorum.

Gray arabasını havaalanında bırakmak istemiyor, bu yüzden koltuklarına ot kokusu sinmiş sarı taksiyle gidiyoruz ve başım ağrıyor. Bu sabah onu Avustralya'ya uğurlayacağım, sonra da bu gece Iowa'ya uçana kadar bir köşede uyuyacağım.

Artık parmaklarımı bükebiliyorum ama o bagajdan çantalarımızı çıkarıp kaldırma dizerken boş boş izlemek zorunda kalıyorum; onunki pahalı ve tertemiz, benimki ise parçalanmak üzere. "İzin ver senin için çekeyim." İki bavulun da saplarından tutuyor.

"Daha sonra kendim yapmak
zorunda kalacağım." "Sonrası
şimdi değil."

Her iki bavulu da kalabalık terminalde hızlıca sürüklüyor ve tüm iş seyahati yapanların arasına karışıyor. Arkasından giderken midem bulanıyor, iki bavulu da çekip el ele tutuşmamızın mümkün olmadığını fark ediyorum. Hiçbir şey tam olarak işe yaramıyor ve kendine öyle söylese bile bana ihtiyacı olmadığından eminim.

Kafamı kaldırdığımda Gray durmuş, son zamanlarda sahip olduğu o yumuşak haliyle bana bakıyor, tüm sert kenarları aşınmış, tam olarak anlayamadığım başka bir şeye dönüşmüş. Bavulumu yanlamasına kendi bavulunun üstüne koyuyor, sonra elini uzatıyor. "bakalım." Lanet olası destek giriyor ama parmaklarını benimkilerin arasında güçlü ve güvenli hissedebiliyorum.

"Çantana bir kitap koydum," diyorum ona. "Elliott'ın teyzesinin ona verdiği bir hukuk gerilim kitabı. Rafında gördüm ve hoşuna gidebileceğini düşündüm."

"Elliott'ın kitaplarından birini çalıp bana mı verdin?"

"Okul dışında yılda bir kitap falan okuyor; asla fark etmez." Omzumu onunkine çarpıyorum. "Asya politikası kitabını da paketledim. İleride okumak istersen sorun değil."

"Size görüntülü sohbet üzerinden biraz okuyabilirim."

Kulağa hoş geliyor ama nefret de ediyorum. Uzun mesafeli ilişkiler bu yüzden ölüyor olmalı - böyle ayrıntılı şeyler yapmak, gerçekte birlikte olmakla aynı şeymiş gibi davranmak, ta ki buna değmeyecek kadar çok iş olduğuna karar verene kadar. "Belki."

Bu sefer yanımda sıvı getirmediğim için güvenlikte tek yapmam kolluğumu çıkarıp makineden geçirmek. Çıkarmak, hatta belki de en yakın çöp kutusuna atmak istiyorum, ama Gray tekrar takmasına izin verene kadar bana pis pis bakıyor. Artık daha yavaş yürüyoruz, tişörtler, şapkalar, vitray kartallar ve çakma tasarımcı çantalarıyla dolu tuhaf hediyelik eşya dükkanlarına göz atıyoruz.

"Bana Iowa'da ne yapacağını söyle." Elimi bırakıyor ve kolunu omuzlarıma dolayarak beni kendine doğru çekiyor.

"basketbol maçlarına git. Evdeki bozuk şeyleri tamir et. Ben artık yapamadığım için komşunun garaj yolumuzu küremesini izle." Omuz silkiyorum. "Avustralya'ya gitmek gibisi yok." Ne kadar düşünürsem , nasıl olur da bir yerde kış, başka bir yerde yaz olur, hep zıttırlar ve asla buluşmazlar, anlayamıyorum. "İşe o kadar odaklanma ki sahile gitmeyi unutma."

Kıkırdıyor. "Beni bilirsin. Söz veremem."

"Bana bir şey getirecek misin?" Bu sonsuza kadar sürmeyecekmiş gibi davranan en küçük, en zayıf iplik.

"Eğer bana Iowa'dan bir şey getirirsen."

Homurdanıyorum. "Ne almam gerekiyor? Devlete ait bir hediyelik eşya dükkanı yok. Kahretsin, bekle, biliyorum." Elimde bir tane bile olsa alkışlardım. "Amcamın fındık torbası şeklinde bir çeki demiri kapağı var. Senin Aston için de bir tane bulayım mı?"

"Çekme yok."

"Bunu dikiz aynana asman gerekecek." Gülümsemek istemiyorum ama yüzümün onun yanında kendine has bir aklı var.

Gray'in kalabalık kapısındaki masayı denetleyen kadının güçlü bir Avustralya aksanı var. Gray'in yanında otururken onu dinliyor, ne dediğini anlamaya çalışıyorum. Gray böyle konuşsa kulağa çok seksi gelirdi. Aksan onunki kadar güçlü olduğu zaman, muhtemelen beni hatırlamayacaktı bile.

Söylenecek son şeyleri düşünmeye çalışarak onu dürtüyorum. "Uçağın yerel saatle öğlen iniyor, bu yüzden ilk toplantına gitmeden önce havaalanında öğle yemeği yemelisin. O akşam otele giderken de akşam yemeği ya da en azından oda servisi al."

Bana bir kaşını kaldırıyor, biraz kuru bir gülümseme. "Kendimi nasıl hayatta tutacağımı biliyorum."

"Beni kandırabilirdin. Kendini üç yaşındaki bir çocuğun süs balığı gibi ihmal ediyorsun."

"Evet, efendim." Ona defalarca söylediğim sözcükleri rahatça evirip çeviriyor, sonra beni kendine çekiyor ve burnunu kulağımın altından boynuma bastırıyor. "Seni bu endişelendirdiğim için özür dilerim. , kol desteğini çıkarmayacağına ve kendini zorlamayacağına dair bana söz ."

İtiraz etmek için ağzımı açıyorum ama gözlerini kısıyor ve ben de tekrar kapatıyorum. "Tamam, tamam. Tamam, tamam." Sandalyemde yuvarlanarak camdan aşağı yavaşça sızan soğuk su damlalarına bakıyorum. Yağmur sonunda beni ve gerçekten de her yerde aynı.

"Şimdi uçağa binmeye başlayacağız..."

Gözlerim açık, başımı Gray'in omzuna yaslamışım. Uyuyakalmışım. Sikeyim beni. Bunu yaptığım için kendimden nefret ediyorum ve bana izin verdiği için ondan da nefret ediyorum.

"Bir hafta içinde döneceğim," diyor biraz çaresizce. "Seni bekliyorum." Iowa'dan henüz dönüş bileti almadım; denediğimde, hiç bilet almamamın daha sonra iptal etmekten daha az acı vereceğini fark ettim.

Ayağa kalktığımızda, sanki ilk kez karşılaşıyormuşuz gibi bana yukarıdan aşağıya bakıyor, tıpkı o uçakta bana baktığı ve *benim Merhaba* dediğim zamanki gibi, *ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok*.

Hâlâ anlamıyorum.

Ama amaçsız yaşamının ne kadar acı verdiğini biliyorum, özellikle de onun için. Ve bu dünyada tek istediğim onun mutlu olması. Buna ben dahil olmasam bile.

Bir bir şeyler söylemesini umuyor, benim de ona söylemek istediğim, dilimin ucundan düşmek için savaştan kelimeler.

Sadece "Yakında görüşürüz." diyor. Doğru olup olmadığını bilmesek bile.

"Uh-huh." Gözlerimi kırıştırıyorum, yüzümün buruşmasına izin vermemek için savaşıyorum.

Bu savaşı kaybediyorum, o göremeden kollarımı ona doluyorum. Orantısız sarılışım, onu güvende hissettiren sarılışım. Kolları beni sarıyor, eli başımın arkasını kavriyor, nefesi saçlarımda. "Jonah," diye mırıldanıyor, sanki bu tam bir cümleymiş gibi.

Bıraktığında, daha sıkı sıkıyorum.

Sözümü geri alıyorum.

Fikrimi değiştirdim.

Sakın gitme.

Onu bırakırken kelimelerin ağzımdan çıkmamasını sağlamak için dudağımı kan tadı alacak kadar sert ısıyorum. Çantasını alıp sıraya doğru ilerliyor, sonra aniden arkasını dönüyor. Çenemi avucunun içine alarak beni büyük pencerelere doğru götürüyor, izleyenleri sikip atıyor ve öpüyor. Ellerimizle kavga ediyoruz.

Ağızlar, diller ve sıcaklık, söyleyemediğimiz şeyler ve kazanamadığımız savaşlar, hepsi çay ve bal tadında bir öpücüğe gömüldü.

Nefes almakta zorlanıyor.

" et." Başımın çizgiyi işaret ediyorum. " et, bebeğim."

Ağzının köşesi yukarı doğru çekildi. "Bu konuda ne hissettiğimden hâlâ emin değilim."

"Üzgünüm, baba."

Birkaç kişi dönüp bakıyor ve sonunda gerçekten gülümsüyor, onu ilk gördüğüm andan beri içinde olduğunu bildiğim gülümseme. Sonra biniş rampasında gözden kayboluyor ve ben onu bir daha göremiyorum.

Camdan aşağı kayıyorum ve koltukların arasında yere oturup uçağın kapıdan uzaklaşmasını izliyorum.

Sanırım sonunda prensesimi buldum anne. Bir buçuk metre boyunda, cehennem gibi huysuz ve günah gibi pis konuşuyor. Ve onu kaybetmekten korkuyorum.

Chapter 31

GRI

Burada gerçekten yaz geldi, sanki uzay yerine zamanda yolculuk gibi sistemimde şok etkisi yarattı. Jonah bana sahile gitmemi söyledi ama midem kaldırmıyor, o şortu ve çıplak ayaklarıyla etrafta koşturup, elinde kim bilir hangi gelgit havuzu yarattığıyla bana göstermek için geri dönmeden olmaz.

"*Bunun suyun dışında olması gerektiğine emin misin?*" derdim.

"*Kahretsin, Tanrım, özür dilerim ufaklık*" der ve koşarak koymaya giderdi.

"Gri mi?"

Gözlerimi kırıştıtırıp kocaman, boş ofisteki pencereye dönüyorum. "Özür dilerim."

Müstakbel patronum Gregory gülümsüyor. "Dediğim gibi, burası Sydney Limanı manzarasıyla sizin olacak."

"Bir manzaraya bakarak karar verebileceğimden emin değilim ama eğer verebilseydim bu olurdu."

İkimiz de beklenen profesyonel şakalaşmalara usulca gülüyoruz ama Gregory düşünceli ve samimi bir adama benziyor. Öğle yemeğinde bir saat boyunca durmadan şirket vizyonundan bahsetti, nefes almak için neredeyse hiç durmadı ve söylediği her şey beni heyecanlandırdı. Ekip çalışması ve bağımsızlığın mükemmel bir dengesi, hepsi de zor zamanlar geçiren insanlara yardım etme arzusu etrafında toplanmış. Yorgun ruhum *bunun* doğru yer, yapmak için yaratıldığım şey olmasını o kadar çok istiyor.

Asansörden inerken Gregory, "Senin gibi bir avukatın burada olmasından memnuniyet duyarız, özellikle de seni Avustralya hukuk sistemine alıştırdıktan sonra," diyor. "Zor bir davayı yeni bitirdiğini biliyorum ama biz yeteneği ve tutkuyu gördüğümüzde tanırız. Bence burayı özel bir yere dönüştürmeme yardımcı olacak vizyona sahipsin."

Omzuma dokunuyor ve orada öylece durup metal duvardaki yansıma baktığımı fark ediyorum. "Özür dilerim. Teşekkür ederim."

"Muhtemelen çok yorgunsunuzdur," diye nezaketle teklif etti. "Biraz uyuyun, sabah sizi firmanın nasıl çalıştığına dair bir fikir vermek için görürüz."

O kadar yorgunum ki doğru dürüst göremiyorum bile, ama tek yapmam gereken taksi Jonah'ın dikkatlice yazdırıp çantama sıkıştırdığı otel adresini göstermek. Akşam yemeğini atlamak cazip geliyor - otelin mutfağından gelen zengin kokular midemi bulandırıyor - ama Jonah'la bir saat içinde konuşacağım.

ve sorduğunda ona yalan söyleyemeyeceğimi biliyorum. Odama teslim edilmek üzere bir salata sipariş ediyorum.

Kapı arkamdan kapanırken etrafıma zar zor bakıyorum, telefonumu internete bağlayıp Jonah'ı görüntülü aramadan önce perdeleri açma ya da klimayı kapatma zahmetine bile girmiyorum. O kadar çok çalışıyor ki onu özleyip özlemediğimi merak etmeye başlıyorum ve kalbim tuzağa düşmüş bir hayvan gibi göğsümde dönüp duruyor. Sonunda bağlanıyor, yatağının kenarında oturmuş, Kansas State kapüşonunu kulaklarına kadar çekmiş, gözleri uykudan şişmiş.

"Vay canına, çoktan kalkmış ve giyinmişsin."

İnliyor. "Biliyorum. Gerçek bir çiftlik bile değil ama çoğu zaman erkenden kalkıyoruz. Ne kadar acıdığını unutmuşum."

"Burası senin odan mı?" Arkasındaki duvar o kadar Jonah'a benziyor ki, nerede olsa tanırım, bulduğu her ilginç ya da güzel şeyle dolu: kaplumbağa kabukları, bumeranglar ve iplikten yapılmış tuhaf el işi projeleri.

"Evet." Etrafına biraz beceriksizce bakıyor, sonra kamerayı bir daire içinde döndürüyor. Odada kollarını uzatacak yer bile yok, tavan sanki evin en tepesindeymiş gibi iki keskin açıyla aşağı iniyor. "Benim boyumda; ayağa bile kalkamazsın."

Keşke orada olsaydım, loş bir tavan arası odasında, toz ve çamaşır deterjanı kokan bir ikiz yatakta tikiş tikiş yatıyor olsaydım. Onunla birlikte.

Avustralya'yı sormasını bekliyorum ama o sessizleşiyor, sanki benden daha da yorgunmuş gibi boş boş bakıyor. "Nasılsın?"

Gözleri tekrar yüzümde geziniyor. "Buraya dönmek çok garip. Hâlâ seviyorum ama gerçekten..." Aslında gülümsemeden gülüyor. "Gerçekten heteroseksüel. Ve gerçekten yalnız."

"Sadece bir ziyaret."

"Uh-huh." Kucağına bakıyor. "Ailemle uzun uzun konuştum ve er ya da geç aile şirketini yönetmek için kesinlikle buraya geri döneceğim. Babama bunun benim için ne kadar önemli olduğunu söylediğimde, denememe izin verdi. New York'tan farklı ama sanırım biseksüel olmanın faydası da bu, değil mi? Uyum sağlamam gerekirse bir kızla birlikte olabilirim."

"söyleme."

"Özür dilerim." Gözlerini kısarak pencereden dışarı bakıyor ve alnını ovuşturuyor. "Bugünkü toplantın nasıldı? İyi bir iş miydi?"

"Öyle. Bir sonraki kariyer adımı olarak aradığım her şeye sahip ve çok daha istikrarlı."

"Ve muhteşem, değil mi? Bütün kış yaz."

"Ve bütün yaz kış," diye hatırlatıyorum ama o küçük bir gülümsemeyle başını sallıyor. Doğru olmayan bir şeyler var. Sakatlandığından beri mücadelesi her gün biraz daha azalıyor ve ben onu asla bırakmamam gerektiğini çok ama çok geç, bir panikle fark ediyorum. Bu şekilde değil. "New York'a geri dönüyorsun, değil mi Jonah? Iowa'ya taşınmaya karar vermeden önce."

"Avustralya'da kalmadığın sürece."

"Kalmayacağım."

"Neden olmasın?"

Ona bakarken zihnim bulanıklaşıyor. "Ne?"

"Neden oraya taşınmıyorsun? Eve taşınmazsam işi yürütemem ve sen de benim için Iowa'ya taşınamazsın. Bu hiç mantıklı değil. Yani ne olacakmış gibi davranıyoruz bilmiyorum." Sesi sakindi ama gözlerindeki ıstırabı görebiliyordum.

"9,000 mil beni görüntülü konuşmayla terk edemezsin."

"Nasıl olsa birkaç ay içinde ayrhayalindeki işi geri çeviremezsin."

"Dinle." Sohbeti dizginlemeye çalışarak konuşmanın sonundaki ipuçlarına tutunuyorum. "İkimiz de yorgunuz ve çok uzun bir hafta geçirdik. Bunu daha sonra konuşalım."

Yavaşça başını sallıyor, yüzünde tarif edilemez bir duygu beliriyor. "Oraya sağ salim varmana sevindim. Biraz yemek ye. Sonra konuşuruz." Sonra gitti, elimde boş bir ekran. Onu geri aramaya çalıştığımda cevap vermedi. Otuz dakika sonra tekrar denedim ama başarılı olamadım.

Salatamı bir süre kasemin etrafında dolaştırıyorum, midem sert, acı verici bir düğüm. Gün batımının turuncu ışıltısında balkona çıkıp, çiçek kokuları ve yabancı kuş cıvıltılarıyla dolu tuhaf yaz havasını içime çekerek Victor'u arıyorum.

"Bu her neyse onun için çok erken." "Her

şeyi berbat ettim."

İç çekiyor. "Neredesin?"

"Avustralya'dayım."

"Bekle, pardon? Bunu ne kadar kötü becerdiniz?"

"Oldukça kötü."

"Bekle." Sesi tehlikeli bir hal alıyor. "Oğluna ne yaptın? Eğer ona zarar verirsen, yemin ederim Ethan'ı kafanı koparması için gönderirim. Uçmaktan nefret eder ama ben söylersem Avustralya'ya gider."

"Jonah burada benim için inanılmaz bir iş teklifi buldu ve gidip bir bakmamı söyledi."

Uzun bir duraklama oldu.

"Ve sen *gittin*?"

"Bana yapmamı *söyledi*. Sonra Iowa'ya döndü ve benimle konuşmayı kesti."

"Tanrım. Umutsuz vakasın."

"Bunu bilmek için seni aramama gerek yoktu."

"Seni mutlu edeceğini düşündüğü tek şeyi yaptı ve bu senin hayır deme şansındı. Ethan bana bir ağaç kabuğunun duygusal zekâsına sahip olduğumu ve benim bile bu saçmalığı anlayabileceğimi söyledi. İster inan ister inanma, seni melodramatik, kendi kendini kırbaçlayan aptal, tüm bunlarda bir seçeneğin var."

"Hem nasıl. Gerçek aşkın her şeyi fethettiği bir peri masalında değiliz."

"Bundan emin değilim. bakış şekliniz."

Bu sefer cevap vermeyeceğim. Cevap veremiyorum. Çünkü boğazım artık çalışmıyor ve denizden gelen ılık rüzgar gözlerimde ıslak ve sıcak bir şeyler yakıyor. Bu yolda yıllarca yürüdüm, onu kendimin, kendimi de onun bir parçası haline getirdim, ta ki bir gün köşeyi dönüp kurtuluşu göreceğime dair kör bir inançtan başka bir şey olmayana dek. Ama sonu yok. Asla bir sonu olmayacak. Diğer herkes bunu uzun zaman önce anladı ve ben hala buradayım, yalnızım, acı çekiyorum ve anlamsızım.

Sen onun evisin. Başka hiç kimse onu böyle istemedi. Hiçbir yere gitmeyeceğini bildiğinden emin ol.

"Sana söyledim Gray," dedi sonunda. "Ruhunun bir parçası sobanın altında. Onu orada bırakıp eve taşınabilirsin ya da lanet sobayı duvardan söküp hamamböcekleri onu alıp götürmeden önce ona ulaşabilirsin."

"Benim evimde asla hamamböceği olmaz."

"Benimle çalış."

"Bunun asla gerekiyordu," diyorum çaresizce. "Her şeyden sonra olmaz. Onu hak etmiyorum."

Bir dakika sessiz kaldı. "Eğer hak ettiğimizi alsaydık, sen ve ben halde sıçmış olurduk."

Ve o gün için, muhtemelen tüm yıl için duygusal kotasını doldurmuş olmalı, çünkü telefonu yüzüme kapattı.

Chapter 32

JONAH

1940'lardan kalma sıkışık çiftlik evimiz Şükran Günü'nde o kadar kalabalık olur ki nefes bile alamazsınız, ancak kimse daha büyük bir yerde ev sahipliği yapmayı hayal etmez çünkü gelenekler her zaman rahatlıktan üstündür. Sadece yakın ailem olarak başladığımız Şükran Günü, teyzem, eniştem, dört kuzenim, komşumuz, karısı ve iki kızı, babamın iki bekar "araba arkadaşı" ve annemin en iyi arkadaşıyla birlikte küçücük bir oturma odasına sıkışmış bir şekilde büyüdü. Futbol maçını izlerken herkes aynı anda konuşuyor, hava yoğun ve terden küflenmiş, büyük oyunlar sırasında tezahüratlar patlak veriyor.

Hiç ayrılmamışım gibi kanepenin ortasında, bira kutusu hindi ve topak topak patates püresi ile dolu bir şekilde oturuyorum. *Jonah'ın okuldan sonra yanlış ailenin arabasına binmesi, Jonah'ın mezuniyet balosu afişini yanlış yazması* gibi tüm eski hikayelerin üzerinden geçtik ve ben yine tüm şakaların hedefi olmaya . Komşumun kızıyla, kuzenimin bir sonraki kasabadaki sinemada çalışan arkadaşıyla ve annemle birlikte Kurtuluş Ordusu'nda gönüllü çalışan kızla birlikte oldum. Sonuncusuna yanlışlıkla evet dedim ve şimdi cebimde bir kızın numarası ve onu bir ara Cedar Falls'a yemeğe götürme sözü var.

Herkes mutlu, kuzenlerim beni azarlıyor ve kucaklıyor, ailem kolumdan dolayı üzgün olsalar bile geri döndüğüm için , dışarıdaki güzel kar. Ama ben arka verandaya çıkıp bira dolabının arkasına kıvrılmak ve hüngür hüngür ağlamak istiyorum. Burada nefesimi tutabileceğim, her şeyi sindirebileceğim hiçbir yer yok. Ben yine sadece Jonah'ım, *bi, mükemmel* ve *akıllı* gibi yeni kelimelerin olmadığı Jonah'ım ve sanırım böyle de olacak. Gray buradan nefret ederdi, burayla ilgili her şeyden.

Denver Seattle'a öldürücü bir pasla gol atıyor ve tüm salon inliyor. "Turta isteyen var mı?" diye sesleniyor teyzem gürültünün içinden. "Jonah yaptı."

Amcam başını sallıyor. "Bir eşin olduğunda bunu kesmek zorunda , J. Onun duygularını inciteceksin."

"Kızlar yemek yapabilen erkeklerden hoşlanır, baba." Kuzenim sırtarak kaburgalarım tekme atıyor. Bu, buralarda görebileceğiniz en liberal görüş, ama düşüncenizi takdir ediyorum.

Biri zili çalıyor, sonra da tıkırdayan fırtına kapısına vuruyor. "Şükran Günü'nde dergi satıcıları mı?" diye yakınıyor annemin arkadaşı.

"Bırak dunsunlar." Babam bir Pabst daha açtı. "Paylaşacak kadar turtamız yok."

Kimsenin kalkmadığını fark edince iç geçirdim. "Peki, gidip bakacağım." Bugün ilk kez atelden çıkardığım kolumu destekleyerek, tüm cesetlerin, bacakların ve odanın kenarlarında çeşitli yemek sandalyelerinde oturan insanların üzerinden sürünerek dışarı çıkıyorum. Kapüşonumu düzelterek, buz gibi bir havada ön kapıyı açıyorum.

"Yardım edebilir miyim-" Duruyorum, ağzım bir karış açık kapıya bakıyorum. Beynim bir ve biri alıp iki bile yapamıyor.

Gray son iki çatlak, engebeli basamağı tırmanıyor ve ekranın önünde duruyor, gözleri benimkilere sabitlenmiş. Tanrım, ne giydiği ya da nereden aldığı hakkında hiçbir fikrim yok. Bir çift koyu renk kot pantolon. New York Jets sweatshirt'ü ve ellerini ceplerine soktuğu siyah sentetik bir kışlık ceket. Sokakta karşılaşsak onu tanıyabilir miydim emin değilim.

Amcam arkamdan, "Soğuğu içeri alıyorsun," diye yakınıyor ve Gray odada kaç kişi olduğunu fark edince gözleri açılıyor.

"Kim o?" Annem televizyondan soruyor.

"Bilmiyorum," diyorum bir dahi gibi, hala ağzım açık, parmaklarım muhtemelen ön kapının metalindeki olukları eziyor.

Gray o pürüzsüz, karanlık sesiyle, "Seninle konuşmam gerek," diyor.

Beynim kısa devre yaparken ", " diye geveliyorum. "Bugün Şükran Günü."

Alnı ekrana çarpana kadar öne doğru adım atıyor. "Beni dinle Jonah. Buraya bir şey söylemeye geldim ve istersen kapıyı yüzüme kapatabilirsin ama ben sözümü bitirene kadar olmaz."

Yeterince hava almakta zorlanıyorum. Onu, tanıdığım bedeni ve sesi, bu kıyafetler içinde, dünyada olabileceğini düşündüğüm en son yerde dururken bağdaştıramıyorum.

"Seni seviyorum Jonah. Seni o zamandan beri seviyorum, lanet olsun, bilmiyorum bile. Davayı kaybetmeden çok öncesinden beri. Son derece aptalca davrandım ve bunu duyman için seni çok beklettim, ama şimdi özür dilemek için buradayım, çünkü düzeltme şansım varsa..." Gözlerini kapatıyor, derin bir nefes alıyor ve yalvarırcasına bana bakıyor.

"Kim o? Dergi istemiyoruz." Teyzemin arkamdaki sandalyesinden kalktığını duyuyorum.

"Tekrar söyle," diye fısıldıyorum, sesim garip ve berbat.

"Özür dilerim."

Başımı salladım. "İlk kısmı."

"Seni seviyorum Jonah. Bana seçme özgürlüğü verdin ve ben de seni seçtim. Bu her neye artık." Yüzünü çalışarak kendine bakıyor. "Bir gün senin için bu şekilde giyineceğimi söylemişim ve sözümü tutmak zorundaydım."

"Tekrar, lütfen. Lütfen." Tek yönlü zihnimin odaklanabildiği tek şey bu üç kelimeyi damarlarıma sokmak, aşırı doz alana kadar onları ana hatlarıyla kullanmak. Arkamda ayak sesleri duyuyorum ve Gray daha hızlı konuşmaya başlıyor.

"Seni seviyorum. İznin olmadan seni ailene söylemek istemiyorum ama eğer buradan çıkmazsan ya da gitmemi söylemezsen içeri girip bunu tekrar söyleyeceğim ve umursayan olursa da siktir edeceğim."

Sadece iki romantik film izledim: *Prenses Gelin*, çünkü herkes onu sever ve bir de bol bol dans ettikleri ve adamın sabah çiyinde tarlada kadına duygularını ilan etmek için yürüdüğü eski zaman filmi. Böyle bir durumda nasıl tepki vereceğimi bilmek için bu yeterli olmalı. Dışarı koşup onu öpmem ya da *yeterince uzun sürdü* gibi iğneleyici ve zekice bir şey söylemem gerekiyor. Çok fazla seçenek var.

Gerçekten ama gerçekten yapmamam gereken şey iki adım geri çekilmek, kanepenin çürük koluna sertçe oturmak ve hüngür hüngür ağlamak. Doğru şeyi yapmaya çalışmaktan çok yoruldu, çok yıprandım. Onun mutlu olmasını istiyordum ama içten içe onun benimle mutlu olabileceğini, herkesin benimle mutlu olabileceğini, buna değdiğimi bilmek istiyordum.

Gray kapıyı iterek açıp dizlerinin üzerine çökerek beni kendine doğru çekince arkamdaki oda sessizleşiyor. "Şşşt," diye nefes alıyor. "Artık buradayım. Seni tutuyorum." Etrafımızın, boktan bir sitcom dışında eşcinsel bir insan görmemiş yabancılarla çevrili olması hiç de umurundaymış gibi gelmiyor.

Nefesimi tutmaya çalışarak geri çekiliyorum ve yüzümü tişörtüme siliyorum, kollarımı boynuna dolayıp onu öpmeden önce dudaklarımda sümük olmadığından emin olmaya çalışıyorum.

Sanırım bu benim ortaya çıkışım. Bir bakıma, incelik kelimesinin anlamını bilmeyen, bir şeyler yapmadan önce asla düşünmeyen bir adam için uygun. Şu anda umurumda değil.

Ama sonsuza kadar öpüşemezsin ve arkama yaslandığımda az önce ne yaptığımı anladım. *Her ne gibi görünüyorsa* aslında ne anlama geldiğini bilmiyorum. Belki de kendimi biraz fazla kaptırmışım.

Ama yüzündeki ifadeyi gördüğümde, her şeyin yoluna gireceğini biliyorum. Bunu . Bir bütünün iki yarısının birbirine benzemesine gerek yok.

Birbirlerine benzerler; sadece parçalarının toplamından daha iyi bir şey oluşturacak şekilde bir araya gelmeleri gerekir. Elim yanağında, aptal gibi sırtıyorum. "Çok yorgun görünüyorsun."

Avucuma doğru eğiliyor. "Son dakika uçuşu ayarlamak, yaklaşık altmış zaman dilimini geçmek, hiçliğin ortasında seni bulmak ve tüm bu süre boyunca çok geç olup olmadığını merak etmek çok zahmetli bir iş."

"Evet, hızlı çalışırım. Zaten hamile bir kızım var; düğün yarın."

Sonra gözleri yüzümden arkamdaki odaya kayıyor ve ben de ayağa kalkıp arkamı dönüyorum çünkü artık bundan kaçamıyorum. Denver bir ara pası atıyor ama kimsenin dikkatini çekmiyor. Annem bayılmak üzereymiş gibi görünüyor.

Gray kendi işini yaptı, sanırım benimkini yapma zamanı geldi. Elini tutuyorum, bileğime vuran acıyla irkiliyorum. "Bunu yapmak için gerçekten garip bir yol ve üzgünüm ama bu benim erkek arkadaşım." Babamın yüzüne bakıyorum, gözlerindeki şok ve ihanet beklediğim halde canımı yakıyor. "Anne, baba, size daha önce söylemediğim için gerçekten üzgünüm."

"Okulu bırakmanın sebebi o mu?" Annem zayıfça soruyor. "Nasıl yaşlı mı?"

Gray'in kaydığını hissediyorum ama elini sıkıca kavriyorum. "Beni okulda tutmak için bu dünyadaki herkesten daha fazla çabaladı. Ve o otuz altı yaşında, ama bu odadaki hiç kimsenin bunu homofobik olmak için bir bahane olarak kullandığını duymayacağım çünkü Erin Teyze ve Carl Amca arasında on iki yaş var, bu yüzden heteroseksüel insanlar için sorun yoksa, kesinlikle ... uh..." Doğru kelime olup olmadığından emin olamadığım gey kelimesine takılıyorum ve sonunda sadece "bizim için" diyorum.

Her şey sakinleşiyor ve insanların sonradan pişman olacakları, aileleri mahvedecek ve asla affedilmeyecek şeyler söylemeye başladıkları bölümün bu olduğuna dair kötü bir hisse kapılıyorum. "Gray ve ben herkes sakinleşirken onun oteline gidiyoruz ve eğer herkes medeni davranabilirse daha sonra arayıp tatlı için geri gelmeyi düşüneceğim. Hepinizi seviyorum."

Gray'i neredeyse sürükleyerek verandaya çıkarıyorum, yolda ayaklarımı bağciksız botlara sıkıştırıyorum, kapüşonumun altında soğğun ısırdığını hissediyorum. Etrafımdaki boş kar yığınlarına bakarken garaj yolunda duruyoruz. "Bekle. Araban nerede?"

"Araya girip Uber'e bindiğimi söylemek için iyi bir zaman değildi, o da çoktan yola çıktı."

"Ne söyleyeceğimi bile bilmeden neden arabayı gönderdin?"

Ellerini birbirine sürtüyor ve onlara nefes veriyor. "Buna bir inanç sıçraması diyelim."

Gözlerimi kısarak her yöne uzanan nadasa bırakılmış tarlalara bakıyorum. "Dur tahmin edeyim, senin de bir otelin yok."

Başını sallıyor. "Acelelem vardı."

Tüm sümüklü gözyaşları ve adrenalın rahatlamış bir kahkahaya dönüşüyor ve ona doğru eğilerek onu kendime doğru çekiyorum. "Seni özledim."

"Ben de seni özledim. Dünya sensiz çok huzurlu bir yer ve sanırım sen beni huzurlu olmak için mahvettin."

Arkama yaslanıyorum, bakışlarını buluyorum. "Ben de seni seviyorum, biliyorsun."

Ve sanırım yapmadı, çünkü yüzünde beliren yavaş gülümseme kalbimi sıcak, güzel bir toza dönüştürüyor.

Burnumu koyu yeşil sweatshirt'üne gömüyorum. "Jets'in hangi sporu oynadığını biliyor musun?"

"Logoda bir futbol topu var."

Geri adım atıp ona tekrar hayran oluyorum. "Böyle çok tatlı görünüyorsun." "Sanırım bana *sevimli* diyen ilk kişi sensin."

"Çünkü sevimli Gray benim, başkasının değil. Şu andan itibaren ben ne istersem, ne zaman istersem onu giyecek."

İri eli, kötü bir köpek yavrusunu tırmalar gibi enseme sıkıca sarıyor. "Zayıf noktalarının her birini ve hepsinin nasıl kıkında olduğunu bilen kişiye ne söylediyine çok dikkat et."

Sırıtarak onu kaygan kar yığınlarının arasından geçirip eski kamyonetimin durduğu garaja götürüyorum. Şu anda blokların üzerinde olmalıydı ama sanırım hala çalışabilir. Gösterge panelinin çoğu gitmiş ve anahtarları almak için içeri geri dönmeyeceğimden eminim, bu yüzden koltuğun üzerine eğilip kabloları çıkarıyorum. "Ellerini ödünç ver."

Kabloları dikkatle birbirine bağlarken konsantrasyon içinde kaşlarını çatmasını izliyorum. "Eminim bir arabaya düz kontak yapacağını hiç düşünmemişsindir."

Sarkan evi, eski ahır, karın içinden çıkan ölü arabaları inceliyor. "Bunun daha önce hiç yapmadığım çok uzun bir dizi şeyin ilki olacağından şüpheleniyorum." Bu konuda kızgın görünmüyor.

Arabaya biniyoruz ve ben onu inceliyorum, parçalanmış bank koltuğunun diğer ucunda gündelik kıyafetleriyle oturuyor, saçları biraz dağınık. Burada olduğuna, uyanmanın çok acı vereceği bir tür rüyada kaybolmadığıma inanamıyorum.

Karda mahsur kalmaktan korkuyorum, bu yüzden kamyonu sadece evin görüş alanından çıkacak kadar götürüyorum, çukurlarda o kadar sert zıplıyorum ki Gray bir eliyle koltuğunu, diğeriyle de iskelet halindeki gösterge panelini tutmak zorunda kalıyor.

Motoru durdurur durdurmaz, soğuk kapılardaki kötü birleşim yerlerinden içeri sızmaya başlıyor. Arka koltuktan eski bir asker battaniyesi çıkarıp kayarak yolcu tarafında bacaklarının arasına oturuyorum ve kaşındıran yeşil kumaşı üzerimize çekiyorum. Kollarını göğsüme sıkıca sarıyor, nefesi başımın arkasını ısıtırken tarlalara, nehrin yolunu işaret eden uzaktaki bir sıra karanlık ağaca doğru bakıyoruz.

"Burası berbat bir yer," diyorum. "Her şey eski, içme suyunun tadı taş gibi ve herkesin bodrumunda yılanlar var. Ama yazın her yer yemyeşil oluyor, tıpkı bir orman gibi. Mısırlar başınızın tepesine kadar uzanıyor -benim değil, sizin başınız- ve burası hayal edebileceğiniz en huzurlu yer. Buradan ayrılabileceğimi hiç sanmıyorum."

"Düşünmek için yaklaşık yirmi altı saat uçtum," diyor sessizce, başparmağının kütüğümün kıvrımını tekrar tekrar okşadığı uzun bir sessizlik anından sonra, sanki bana dokunmayı asla bırakmayacakmış gibi. "Şu anda mükemmel bir işe ihtiyacım yok. Zamana ihtiyacım var. Diğer herkes, Victor ve Oliver, hepsi iyileşiyor ve ben istemeyebileceğim bir şeyin peşinde koşarak kendimi tekrar tekrar incitmeye devam ediyorum." Kolları beni kendine çekiyor, o zengin, kösele kokusuyla sarıyor ve alnını şakağıma dayayıp burnunu kulağıma dayayana kadar yüzümü yana çeviriyor. "Seninle Iowa'ya taşınmayı asla istemeyeceğimi sanıyordun ama tek istediğim sensin. Anlam ifade ettiğim tek dünya sensin. Gerisi sonra gelecek."

Etrafımda dönerek bacaklarına sarılıyorum ve alnımı onunkine yaslayarak kendimi onun gözlerinde kaybediyorum. Her zaman bir şeyleri anlamlandırmasına, nasıl hissettiğini açıklamasına, bana kim olduğumu söylemesine yardımcı olan bu güzel kelimeleri var. Belki bir gün ben de onun kadar çok kitap okuduğumda ona yetişirim, ama şimdilik onu tekrar öpmek dışında ona nasıl hissettiğimi anlatmanın bir yolunu bulamıyorum. Birlikte geçirdiğimiz ilk gecede yaptığımız gibi yavaşça öpüşüyoruz, sanki zaman hiç bitmeyecekmiş gibi.

"Burada eşcinsel bir çift olmak korkunç olabilir," diyorum ona, nefes almak için durduğumuzda, ağzım çiğ ve onun tadındayken. "Ama ben bu insanları hayatım boyunca tanıdım. Onlar cahil, nefret dolu değiller. kabul ettiklerinde, yetmiş yaşındaki kadınlardan oluşan korkunç bir orduya sahip olacaksınız."

sizin tarafınızda. Size yanlış yapan herkesi parçalayacaklar ve sizi bir sürü şüpheli güveç, jöle ve krakerden yapılmış şeylerle besleyecekler."

Ağzının etrafında bir sırtıma oynuyor. Ellerini üzerimden çekemiyor, kıyafetlerimin altından vücudumun her yerinde gezdiriyor, boynumu ve saçlarımı okşuyor, kulaklarımla oynuyor. "Peki beni kabul etmelerini nasıl sağlayacağım?"

"Tüm farklı traktör türlerini öğrenerek başlayabilirsiniz."

"Buraya gelirken onları çoktan çözdüm." Parmaklarını kaldırıp gururla sayıyor. "Kırmızı olanları var, yeşil olanları var, siyah olanları var ve bazılarının önünde dikenli parçalar var... Ne? Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Bu kamyonun arka koltuğunda hiç sevişmedim, ama şu anda bunu değiştirmek istememe neden oluyorsun. Gerçi muhtemelen bir cıvata yığının dönüşüp parçalanacaktır."

Telefonum çaldığında ikimiz de kaskatı kesiliyoruz. Elimi sıcak tuttuğum ceketinin cebinden çıkarıp cevap veriyorum, ekranda teyzemin numarasını gördüğümde kalbim küt küt atıyor.

"Merhaba, Erin. Oh, anlıyorum. Bir kontrol edeyim."

Telefonu kulağımdan uzak tutuyorum. "*Bu adamın* ne tür bir turta yemeyi sevdiğini bilmek istiyorlar." Burada, bir yerde bile benimle birlikte olmak bir an bile şüphe ettiysem, gülümsemesindeki hevesli umutla hepsi yok oluyor.

Heteroseksüel olduğumu düşündüğüm zamanlarda gördüğüm rüyaları hala hatırlıyorum. Geceleri bana gelen ve vücudumdan çok fazla zevk alan, bana bazen sert de nazik davranan, bana nasıl görüldüğüne bakmaksızın birini arzulamanın ne demek olduğunu öğreten meçhul adam. Bana arzulanabileceğimi öğreten adam.

Belki de rüyamda hiç seks görmüyordum.

Tamam, bu kesinlikle doğru değil.

Ama belki de sonuçta bunlar hep beni seven biriyle ilgili hayallerdi. Sevmek için çok uzun süre bekleyen biri. Sonunda birbirimizi bulana kadar, karanlık kaybolmadan önce gün doğumunun parlak kenarı gibi.

Chapter 33

Two Years Later

JONAH

Des Moines'de güneş kavuruyor, boğucu yaz esintisi otoparktaki her beton yüzeyden yükselen sıcaklığı kesmek için hiçbir şey yapmıyor. Biz varoluşsal çöküşümüzü yaşarken yeni kamyonetimin klimasını çalıştırmak zorundayım.

Gray yolcu koltuğunda kaskatı oturmuş, kucağında katlanmış *My Little Pony* battaniyesine bakıyor, parmaklarını kabarık pastel renklerin üzerinde gezdiriyor. Elimi sırtına koyarsam, kalbinin kafese hapsolmuş bir kuş gibi göğsünde çarpışını hissedeceğimi biliyorum.

Boynunu ovuyorum ve o da dokunuşuma doğru eğiliyor. "Hâlâ benimle misin, bebeğim?"

Titrek bir nefes alıyor, sesi neredeyse bir fısıltıya dönüşüyor. "Bunu çok uzun zamandır istiyordum."

İlk başta baba olmayı kastettiğini düşünüyorum. Sonra Aile Hizmetleri binasının içinde bizi bekleyen küçük kız olmayı kastettiğini anlıyorum. Seçilmiş olmak. Bir aileye sahip olmak.

Benim yerimde olsaydı şu anda ağlıyor olurdu, ama o her zaman sessizce bir şeyler hisseder. Bazı insanlar onun duyguları olmadığını düşünüyor ama ben bunun bir yalan olduğunu biliyorum. Onun yerine ben ağlamaya başladım, çünkü onun aksine ben lanet bir aptalım.

Gray'in ısrarla giymemi istediği yakalı gömleğin koluna kabaca gözlerimi siliyorum. "Kahretsin, şu halimize bak."

Bu onu gülümsetiyor, endişeli gözleri yüzümü arıyor.

Iowa'da eşcinsel bir çiftle çalışacak bir evlat edinme ajansı bulmak için dört saatlik bir yolculuk ve cehennemden geçmek gerekti. Bu savaşı kazandıktan sonra, tüm kasabayla birlikte eve hoş geldin partisi vermelerini ve zavallı çocuğu buradaki ilk gününde ölümüne korkutmalarını engellemek için ailemin kışını tekmelemek zorunda kaldım. Onları ona bir pasta ve mikrodalgada balık kroket almakla sınırlandırdım, çünkü görünüşe göre en sevdiği yemek buydu.

Gray'in yüzünü elime alıyorum ve gözlerinin altındaki deriyi okşuyorum. Iowa'da geçirdiği birkaç yıldan sonra çok daha bronzlaşmış. Yüzünde güldüğü yerlerde daha fazla çizgi var ve gözlerinde yeni bir tür huzur var; dükkânda uzun saatler boyunca beni çalışırken izlemenin ve yavaş tempolu bir hukuk pratiğinde yerel halka küçük, günlük sorunlarında yardımcı olmanın getirdiği bir huzur. O kadar güzel ki, sanki hep içinde gördüğüm ruha bürünmüş.

"Hadi gidip küçük kızımızı alalım, ha?"

Yavaşça başını sallıyor, varlığının onu sabitlemesine izin veriyor. Otoparkı geçerken elimi o kadar sıkı kavıyor ki parmaklarımı hissedemiyorum, diğer eli

saatlerce uğraşıp seçtiği battaniyeyi tutuyor. Resepsiyonun arkasındaki kadın bize bakıyor. "McKenzie için buradasınız, değil mi? Tebrikler."

Gray bizimle sohbet ederken konuşmayı bana bırakıyor ve bizi koridorlardan geçirerek kızımızın eve gitmek için beklediği yere götürüyor. Uçuşan sarı bukleleri olan üç yaşında bir kız, nöbet geçirdiği için henüz evlat edinilmemiş.

Neredeyse bir yıl önce çok sayıda çocukla tanıştığımız bir evlat edinme etkinliğine gitmiştik ve Gray'in gittiğini fark ettiğimde baktım ve onu bir köşede kucağında oyuncak midillileriyle oynayan bir kızla otururken gördüm. Altı saatlik etkinlik boyunca kızın yanından ayrılmadı; kapanıştan kırk dakika sonra bizi dışarı atmak zorunda kaldılar. İşte o zaman onun aradığım kişi olduğunu anladım.

Evimizin onaylanması ve tüm tıbbi ihtiyaçlarını nasıl karşılayacağımızı öğrenmek için bir hemşireyle çalışma süreci boyunca, onunla oynamak için her Cumartesi sekiz saat araba kullandık. Onunla birlikte olmadığımız zamanlarda Gray evimizin etrafında somurtarak onun resimlerine baktı ve bana büyüdüğünde ona bir ağaç ev yapmasına nasıl yardım edeceğimi bilip bilmediğimi sordu. Tabii ki biliyorum.

Köşeyi dönüp McKenzie'yi bir sosyal hizmet görevlisiyle otururken bulduğumuzda eli benimkinde sıkışıyor, tüm eşyalarının olduğu kocaman bir bavulla cüceleşiyor. O da beni seviyor, sevdiğini biliyorum, ama Gray'i görür görmez tüm yüzü aydınlanıyor ve kendini banktan aşağı atıyor, dizlerinin üzerine çökerken doğruca onun kollarına koşuyor.

Lanet olsun, bu adamdan nefret ediyorum. Beni ağlatıyor.

Bunun gibi binaları hatırlıyorum, birçoğunu. İçinde benden başka kimsenin olmadığı, hep hiç gelmeyecek birini bekleyen bir sürü oda.

"Bu da ne?" McKenzie kolumun altındaki battaniyeyi çekiştiriyor, vahşi mavi gözleri bana bakıyor. Sanırım Jonah bile buna ayak uydurmakta . koşturabileceği harika bir arazimiz, kurbağa arayabileceği bir nehrimiz ve son iki yılımızı onun ve gelecekteki kardeşleri için hazır hale getirmek için harcadığımız bir evimiz var.

"Sana bir hediye aldım." Ona altı midilliden oluşan gökkuşağını göstermek için yerdeki battaniyeyi açmasına yardım ediyorum.

"Bu benim favorim." Pembe midilliye tokatlıyor, çok fazla enerjiye sahip, gürültülü, acımasızca neşeli olanı.

"Benimki de." Sosyal hizmet görevlisiyle derin bir sohbete dalmış olan Jonah'ya bakıyorum. Kendine çok güvenen bir adam oldu; yıllardır *aptal* gibi kelimeler kullandığını duymamıştım ve o söylemeyi bıraktığında herkes de yavaş yavaş bıraktı.

Çoktan yorulmuş olan McKenzie kucağıma emekliyor ve göğsüme sarılıyor. Battaniyeyi onun etrafına sarıyorum. "Yakında eve gitmeye hazır mısınız?"

Başını salladığını hissedebiliyorum. Bunun ne anlama geldiğini çok az biliyor, ama çok yakında öğrenecek - şimdiden dekore edilmiş ve oyuncaklarla dolu bir oda, sevgi dolu büyükanne ve büyükbabalar, Jonah'ın ona gerçekten almak istediği ve ikimiz de kabul edeceğimi bildiğimiz halde hala kabul etmeyecekmişim gibi davrandığım köpek.

Ama şimdilik onu kollarımda sıkıca tutuyorum ve bukleleri çenemi gıdıklarken şampuanının meyvemsi kokusunu alıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve hayatımda ilk kez bu sessiz ana odaklanmak için kendimi gerçekten bırakıyorum. Birinci sınıf bir tuvalette başlayan ve Des Moines, Iowa'daki pis bir sosyal hizmetler binasının zemininde sona eren uzun, garip yolculuk.

Tekrar tekrar başa dönsem, evrendeki tüm seçenekler bana sunulsa, ne kadar acı verirse versin, beni buraya getiren her bir adımı seçerdim.

Saçlarımda nazik bir el hissediyorum ve Jonah'ın bize gülümsediğini görmek için başımı . "Siz ikiniz eve gitmeye hazır mısınız?"

Beni Düşür'ü okuduğunuz için çok teşekkür ederim! Jonah ve Gray'i sevdiyseniz, lütfen bir yorum bırakmayı düşünün!

Daha fazla Jonah ve Gray içeriğinin yanı sıra önceki kitaplarımın ücretsiz kısa öykülerini okumak için www.rileynashbooks.com adresindeki haber bültenime abone olun

Kitaplar.

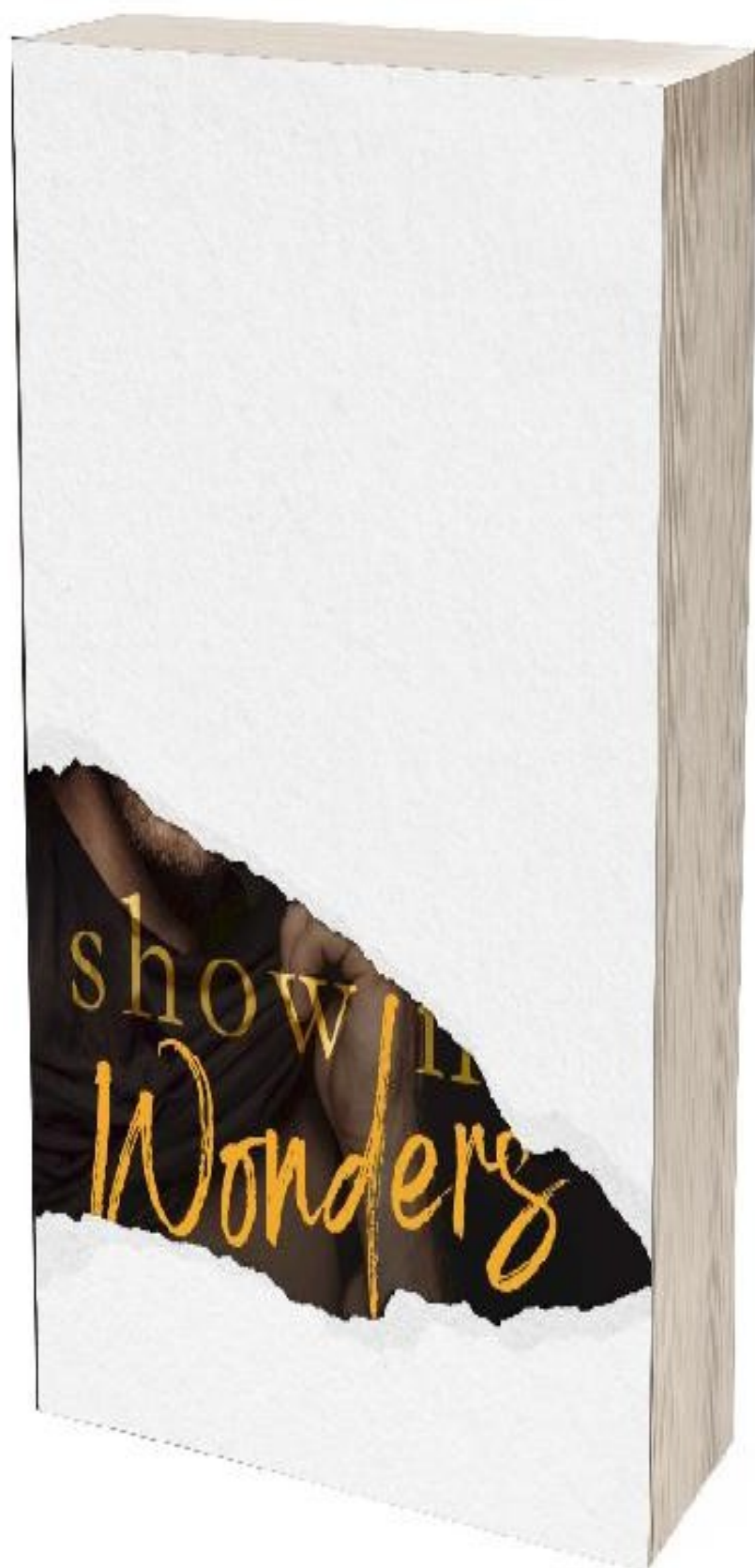
Oliver ve Jackson'ın hikayesi de dahil olmak üzere gelecek kitaplarımla ilgili en güncel tanıtımlar, güncellemeler ve haberler için @rileynashbooks sosyal medya adresimi takip edin,

Show Me Wonders, [şimdi ön siparişe hazır!](#)

Oliver ve Jackson'ın hikayesi *Show Me Wonders* için ön sipariş
verin

Bu Kasım'da geliyor!

Bir hayatta kalma ve ikinci şans hikâyesi.

Öldükten sonra duyduğum ilk şey senin sesindi. Hayata dönmeden önce hissettiğim son şey teninin tenime değmesiydi.

Jackson'la cehennemde tanıştım, feci bir tünel çöküşünde birlikte mahsur kalan tek kurtulanlar. Hayatta kalmak için savaşıırken, iki tam olarak başlayan şey
Yabancılar yavaş yavaş daha fazlasına dönüşür.

Kurtarma geldiğinde, her şey darmadağın olur. Jackson'ın tahmin edebileceğimden çok daha karanlık sırları var. Bana başka bir seçenek bırakmadan, geldiği gibi hızla hayatımdan kayboluyor. Bakmam gereken bir kızım ve yeniden inşa etmem gereken bir hayatım varken, onun peşinden gitmeyi göze alamam.

Herkes Jackson Moreno'yu unutabilir ama ben ne olursa olsun, kaç yıl geçerse geçsin asla unutmayacağımı biliyorum. Aşkımız karanlıkta doğdu ve her şeye rağmen ayakta kalabileceğine inanıyorum.

My Books

Su, Hava, Toprak, Ateş Serisi [Beni](#)
[Altında Tut](#) - Victor ve Ethan [Beni](#)
[Düşür](#) - Gray ve Jonah
[Bana Harikaları Göster](#) - Oliver ve Jackson
Standalones
[Noel Özel](#)

About the Author

Yağmurlu PNW'da yaşayan Riley Nash, sert düşen, karanlıkla yüzleşen ve asla vazgeçmeyen erkekler hakkında duygusal M/M romanları yazıyor. Sevimli köpekler, şu garip kolalı kahve içecekleri ve kişisel sorunlarımı yakışıklı erkeklere yansıtarak onları aşık etmekten besleniyorum.

Ziyaret etmek www.rileynashbooks.com için
abone olun için onların Bülten veya Instagram
ve Facebook'ta @rileynashbooks hesaplarını ziyaret edebilirsiniz.

İçindekiler

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

